

Đồng Hồ Tình Yêu

Contents

Đồng Hồ Tình Yêu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	24
12. Chương 12	26
13. Chương 13	28
14. Chương 14	31
15. Chương 15	34
16. Chương 16	35
17. Chương 17	37
18. Chương 18	41
19. Chương 19	43
20. Chương 20	45
21. Chương 21	47
22. Chương 22	49
23. Chương 23	51
24. Chương 24	53
25. Chương 25	55
26. Chương 26	57
27. Chương 27	58
28. Chương 28	61
29. Chương 29	63
30. Chương 30	66
31. Chương 31	71
32. Chương 32: Chương Phiên Ngoại Một	76
33. Chương 33: Chương Phiên Ngoại Hai	78

Đồng Hồ Tình Yêu

Giới thiệu

Nói về anh nọ can tội nhất được của rơi – đồng thời bỏ túi, du lịch trốn vé, dụ dỗ nhi đồng, trẻ em v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-ho-tinh-yeu>

1. Chương 1

Edit: Tiểu Khiết Beta: Đầm Cơ Vào mùa đông khách, mỗi ngày đều tăng ca đến khuya. Tuy rằng Chu Lâm xưa nay luôn lấy tinh lực hơn người mà tự hào, nhưng thức liên tục suốt ba đêm liền, dưới chân cũng đã không còn cảm giác.

Ban đêm vẫn có xe bus, nhưng nửa giờ mới có một chuyến, Chu Lâm đứng ở trạm xe lấy điện thoại di động ra nhìn vào màn hình, do dự có nên gọi xe về nhà hay không.

Đầu óc suy nghĩ lung tung suốt nửa ngày, mộng lung nhớ tới khoản trợ cấp đi lại tháng này đã chạm mức, chính mình bỏ tiền thì thực sự cũng không quá tiếc bốn mươi nguyên tiền kia, nhưng đầu tháng vừa tậu chiếc PS3 về, nếu không tiết kiệm một chút, cuối tháng chỉ có thể dày mặt về ăn chực nhà cha mẹ.

“A, vẫn quên đi.” Chu Lâm khẽ rút vai trong gió lạnh ban đêm, lắc lắc cái cổ do ngồi lâu trước máy tính mà cứng ngắc, nhìn quét qua bốn phía không còn một bóng người.

Cửa hàng hai bên đường đều đã tắt đèn, lẳng lặng đứng sừng sững trong đêm như tùy thời có đại quái thú nhảy ra. Trên đường lớn ánh đèn sáng trưng, tưởng tượng đèn đèn đường chỉ vì một số ít người đi đêm mà thấp sáng, liền cảm thấy thực ra con người có chút xa xỉ.

Bởi vì tự xưng thuộc trường phái hưởng thụ, cho nên cảm giác xa xỉ này cũng coi như một loại hưởng thụ – tâm tình căng thẳng sau khi tăng ca của Chu Lâm vì đèn đường mà chuyển biến tốt đẹp, vô thức ngâm nga một giai điệu nào đó.

“Tích tắc.”

Một tiếng động mong manh bỗng truyền đến bên trong lỗ tai, kích thích thần kinh nhạy cảm trong đêm. Trong chớp mắt Chu Lâm ngừng hô hấp, rất nhiều chuyện xưa kỳ quái huyền huyền đã từng xem qua bỗng hiện lên trong não, từ hung linh trong đêm cho đến người ngoài hành tinh ET. Nhưng mà sự tò mò vẫn đánh bại sợ hãi nhỏ nhỏ trong lòng, Chu Lâm tìm kiếm nhìn về phía tiếng động phát ra, phát giác bên cạnh thùng rác của trạm xe có một cái đồng hồ màu bạc.

Đồng hồ? Quả thật là đồng hồ, tuy rằng khoảng cách có chút xa nhưng sẽ không nhìn lầm. Chu Lâm chân chờ một chút liền đi qua cầm nó lên.

_____ Là một cái đồng hồ sắp hỏng.

Khi nhìn thấy kim giây trên mặt đồng hồ cố gắng nhích về trước rồi lại trở về chỗ cũ, Chu Lâm nghĩ như vậy. Vừa rồi tiếng vang kia, chắc là nó gắng gượng nhảy lên lần cuối, theo tổn hại bên ngoài xem xét, có lẽ là bị cố tình vứt bỏ. Đắn đo có nên đem cái đồng hồ trả về chỗ cũ hay không, suy đi tính lại, đột nhiên cảm thấy nó có chút đáng thương...

Nhân cách hoá những cái gì nhạt được, rồi tự tiện sinh ra đồng tình thương cảm với nó _____ chính là điều mà Chu Lâm thường bị bạn bè cho rằng kỳ quái. Tuy rằng ý thức được suy nghĩ của mình có phần bất thường, nhưng cũng không có gì không tốt, Chu Lâm sờ sờ hoa văn xinh đẹp trên đồng hồ, nửa phần đùa giỡn nói, “Để ta thu lưu mày đi!”, rồi mới bỏ vào túi.

Xe bus đang chờ cũng mau chóng tới, bởi vì nửa đêm nên đường như một đường bão táp chạy thẳng tới trạm xe bên ngoài tiểu khu. Đi bộ chừng ba phút đã đến nhà lầu đang ở, vì đèn ở ngoài hành lang tầng hai đã hỏng cho nên đành phải sờ soạng nửa ngày mới bấm được mật mã phòng trộm, thật ra đến phút cuối mới thông suốt phải lấy điện thoại ra chiếu sáng, cuối cùng gần đến hừng đông mới tiến vào cái giường hỗn độn của mình.

Quần áo cũng không cởi, cứ như vậy ngủ vù vù suốt đến buổi chiều. Khi tỉnh lại đầu tiên là đau đầu, rồi mới đến thân thể mỏi nhừ. Chu Lâm nhìn đầu giường lộn xộn, cảm thấy tuổi thọ của mình nhất định đã giảm đi không ít.

Trở mình, cảm giác có thứ gì đó cản ở thắt lưng, Chu Lâm vươn tay sờ sờ, từ trong túi tiền lấy ra cái đồng hồ đeo tay đã nhạt được.

Nó đã muốn hoàn toàn đình chỉ hoạt động, ủ rũ nằm trong lòng bàn tay. Chu Lâm nhìn thoáng qua, tùy ý đặt nó ở trên bàn vi tính.

Kế tiếp, rời giường, tắm rửa, thay quần áo. Trong khi chờ mì chín, tranh thủ chút thì giờ rảnh rỗi xuống lầu lấy báo của hai ngày qua, trong hộp thư trừ một đồng lớn tờ rơi quảng cáo, bất ngờ còn có một tấm thiệp cưới màu đỏ. Vừa ăn vừa nhìn tên chú rể, Chu Lâm mơ hồ nhớ tới người này chính là bạn học thời tiểu học cho đến trung học.

Đoan Mộc Thanh Lỗi. Không sai, chính là tên này. Thời tiểu học mình vẫn còn là một đứa trẻ ngốc nghếch, cho nên luôn cảm thấy bốn chữ này nghe rất buồn cười, cá tính của Đoan Mộc Thanh Lỗi khi đó lại rất hướng nội, bởi vậy khi ngồi cùng bàn đã không ít lần bắt nạt hấn.

Ba năm sau bởi vì cha mẹ phải chuyển công tác mà việc học của tôi phải chuyển lòng vòng, lúc gặp lại hấn thì đã là năm nhất cấp ba. Bởi vì thành phố nhỏ cho nên chỉ có một trường trung học trọng điểm, bạn học cũ có thành tích thường thường đều có thể gặp lại. Nhưng mà khác với ấn tượng hồi tiểu học, khi đó Đoan Mộc Thanh Lỗi đã sáng sủa hơn rất nhiều, tuy nhiên còn chưa hoà đồng vui vẻ bằng mình. Tuy rằng từng học chung, nhưng tính tình khác biệt, bạn bè chung lại không có nhiều, cho nên thật ra mà nói, mình và hấn tuy chung một lớp học nhưng lại ở hai tình cầu khác nhau.

Ngay cả diện mạo đều đã quên, vậy mà còn nhận được thiệp cưới của hấn ...

Chu Lâm vừa nghĩ vừa nuốt xong sợi mì cuối cùng, tùy tay phóng tấm thiệp màu đỏ ở trên bàn, thừa dịp bên ngoài còn chút ánh mặt trời, bắt đầu tiến hành tổng vệ sinh cuối ngày.

Lau bàn tủ cho đến nền nhà, kế tiếp đem quần áo bẩn chồng chất như núi bỏ vào máy giặt. Sau khi chọn trình tự và thời gian liên bất giác nhìn vòng quay máy giặt mà ngẩn người, giặt mình lại, mới phát hiện mình đã bị cảm giác trống rỗng sau khi tăng ca vây quanh.

Nếu có thể tìm được thứ gì đó để đam mê thì tốt rồi, không những giết thời gian, còn có thể giải toả tinh thần, cho dù là tín ngưỡng kỳ quái, chỉ cần có thể cứu vãn sự chán nản lúc này là tốt rồi. Chu Lâm nghĩ thế, liền đi vào khởi động máy tính, chuẩn bị luyện trò chơi lâu rồi chưa động tới một chút.

PS3 vừa mua cầm trong tay, nhưng cũng không muốn động, trong quá trình chờ đợi trò chơi khởi động, Chu Lâm cầm cái đồng hồ nọ lên, không mục đích gảy thử cái nút bên hông, kim đồng hồ vì vậy mà nhanh chóng xoay tròn, chờ khi chú ý tới, cả ngày tháng trên lịch vạn niên cũng đã bị cải biến.

Oa, thực rồi.

Chu Lâm cố gắng vắn rồi vắn, nhưng không tìm được bí quyết, càng sửa càng loạn, cuối cùng đơn giản là từ bỏ.

Quên đi, chờ đem đến thợ sửa rồi họ sẽ chỉ mình. Chu Lâm lại sờ dây đồng hồ thường thức, ánh mắt liếc qua màn hình vi tính, ma xui quỷ khiến thế nào lại đeo đồng hồ lên tay trái của mình.

Lúc đầu kim loại còn có chút lạnh, một lát sau liền hoà cùng nhiệt độ cơ thể, Chu Lâm mở rồi lại tháo đồng hồ, lặp lại vài lần, đột nhiên không hiểu sao một cơn buồn ngủ từ đâu ập đến nhắm mắt ngáp một cái.

Ai ngờ một khắc mở mắt ra, lại làm Chu Lâm hoảng sợ đến hơn mười phút sau_____

Cảnh tượng trước mắt vô cùng chân thật, nhưng vị trí nháy mắt đã từ phòng ngủ trong nhà chuyển đến chòi nghỉ mát trong một công viên nào đó, đột ngột như vậy làm Chu Lâm cảm thấy mình đang lâm vào một giấc mơ rất thực.

Hiện tại mình, đang ngủ mơ sao? Chu Lâm không ngừng tự hỏi, không dám động dẩy thân mình. Tay chân lại giống như muốn trả lời, không ngừng truyền đến cảm giác chân thật____ không phải là cảm giác vô lực như trong mộng, mà là cảm giác máu thịt thực thụ trong người mình.

Tuy không dám động dẩy, nhưng thuỷ chung duy trì một tư thế như vậy sẽ làm thân thể cứng ngắc, Chu Lâm bắt đầu tò mò xem xét bốn phía.

Nhìn quanh mới biết đây chính là công viên quen thuộc cách nhà chừng ba trăm mét, nhưng đình nghỉ mát này có vẻ đã được xây lại, cảm giác có chút khác thảng thốt.

Chung quanh không có ai, đình này dùng để nghỉ ngơi nhưng hơi khuất, nên vắng vẻ một chút cũng không có gì lạ, nhưng đối Chu Lâm hiện tại mà nói, đã tràn ngập cảm giác quỷ dị nói không nên lời.

Đại khái, vừa rời ở nhà kỳ thật mới là mộng sao? Đột nhiên nghĩ như vậy, Chu Lâm cúi đầu nhìn lướt qua thân thể, mới thất vọng phát hiện quần áo cùng dép lê không có gì thay đổi, trên tay trái vẫn còn đeo cái đồng hồ nọ.

Hay là chính mình chạy đến công viên nhưng đột nhiên quên mất? Chu Lâm muốn nghĩ vậy, rồi lại phủ quyết chính mình. Rõ ràng chỉ một cái chớp mắt, không như mất trí mơ mơ hồ hồ, nghĩ như vậy không bằng nói mình vô tình gặp phải không gian gây khúc nghe còn khoa học hơn...

Loạn thất bát tao nghĩ mãi không ra kết quả, đột nhiên phía sau bụi cây loáng thoáng truyền đến giọng nói đứa trẻ. Thầm nghĩ “Cuối cùng cũng có người đến, tuy rằng xem ra là các bạn nhỏ”, Chu Lâm đứng dậy đi qua bên kia.

Xuyên qua bụi cây là một mảnh đất trống, không ngoài sở liệu có bốn, năm đứa nhỏ đang vây quanh một đoàn, nhao nhao ồn ào không biết đang làm cái gì.

Đến gần nhìn một hồi, hoá ra là bốn đứa đang bắt nạt một đứa còn lại_____ thằng nhóc quỷ đi đầu cầm một nhánh cây có một con sâu lông mập mạp, nói với cậu bé đang lạnh run kia:

“Ăn đi! Không ăn sẽ nói chuyện cậu phá hỏng cây hoa cho cô giáo biết!”

Mấy đứa nhỏ bên cạnh cũng ồn ào: “Ăn đi, ăn đi! Ăn! Ăn!”

“Tôi, tôi không có ý...” Cậu bé bị bắt nạt nức nở, sợ hãi nhìn bạn học của mình, ánh mắt tràn đầy bất lực.

Oa, thì ra đây chính là bạo lực học đường cấp thấp! Trong lòng Chu Lâm cảm khái, cố ra vẻ hung ác bước lên phía trước, lớn tiếng quát:

“Này, mấy đứa kia, làm cái gì ở đây? Con nít không được chạy loạn khắp nơi!”

“Oa_____” Dù sao cũng là đứa nhỏ, một câu này liền bị dọa sợ lập tức giải tán, bỏ lại đứa bé còn đang khóc, đầu cúi xuống càng khóc lợi hại.

Tuy rằng cảm thấy đứa nhỏ yếu đuối vẫn không cần đồng tình lắm, nhưng nghĩ lại nhìn thật đáng thương. Ôm ý nghĩ như vậy, Chu Lâm đi qua ngồi xổm trước mặt, nhẹ giọng nói:

“Này, bạn nhỏ, đừng khóc. Ngoan ~”

“Em, em không cố, cố ý... Ô ô...”

Có vẻ như được đồng tình, cậu bé lại càng thêm uất ức cúi đầu khóc lớn. Chu Lâm nhất thời không nói gì, gãi gãi đầu, tiếp tục an ủi:

“Ca ca biết em không cố ý, ngoan, đừng khóc ~”

“Ô ô, em, không phải, cố, cố ý...”

“Anh biết, bạn nhỏ ngoan, nhất định không phải cố ý, trước đừng khóc đã, ngoan nào. “

“Ô, em thực, thực sự không phải, cố ý...”

“Anh biết anh biết, cô giáo cũng biết em không cố ý, trước đừng khóc đã, ngoan, khóc nữa sẽ không ngoan, đến, lau nước mắt ~ ”

“Ô, ô ...”

Như thế lặp lại vài lần, cuối cùng cậu bé cũng dừng khóc, vô lực để Chu Lâm dắt tay cậu bé, mang cậu đến ngồi trên ghế đá kế bên bãi đất.

Từ trong túi tiền lấy ra một cái khăn tay đã nhăn nhúm, Chu Lâm thay cậu bé xoa xoa mặt mèo. Mới thấy rõ nếu không nhăn mặt khóc, bạn nhỏ này kỳ thật rất đáng yêu, ngũ quan thanh tú đoan chính rất ưa nhìn.

Khóc trách dễ bị bắt nạt, chắc là do quá thích đi. Chu Lâm nghĩ thầm, lại thay cậu bé lau nước mũi.

Cuối cùng cậu bé cũng bình tĩnh lại, có vẻ rất có hảo cảm với “ân nhân”, bắt lấy tay áo Chu Lâm rụt rè kêu một tiếng ca ca.

Ừ một tiếng, rồi mới thuận tay sờ sờ đầu cậu bé. Cậu bé liền ngại ngừng nở nụ cười, Chu Lâm một mặt kinh ngạc đưa mắt nhìn chuyển biến tâm tình mau như vậy, một mặt không biết vì sao lại có cảm giác thân thuộc như cha con.

Mặc kệ bạn nhỏ có nghe hiểu hay không, Chu Lâm vẫn bấm lải nhải giáo dục nó:

“Em đó, sao lại nhát gan như vậy, nam tử hán hã phải không sợ trời không sợ đất mới đúng. Phá hỏng hoa hoa cỏ cỏ tuy rằng không đúng, nhưng không phải là chuyện gì lớn, cô giáo cùng lắm là nói em một câu, sẽ không đánh em, so với ăn sâu có đáng sợ hơn không? Bạn học của em nếu có bắt nạt em, vì sao em còn đứng đó cho tội nó bắt nạt? Nó chửi em thì em liền mắng lại, đánh em thì em đánh trả, cái này gọi là ăn miếng trả miếng, chẳng lẽ ba của em chưa từng dạy hay sao?”

Một câu chót, cuối cùng cậu bé cũng có phản ứng, lắc lắc đầu. Chu Lâm đang cho rằng không chừng cha cậu cũng là dạng nhuyển chân tôm không dám đánh không dám mắng trả, cậu bé liền nói nhẹ nhàng:

“Ba ba không còn. Ba ba ở trên trời.”

Chu Lâm sửng sốt, theo bản năng ôm cậu bé vào lòng, trong lòng nghĩ cậu bé nhỏ bé đơn độc như vậy lại để mình gặp được.

“Cho nên!” Chu Lâm xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn trong lòng, “Cho nên em càng phải ngoan ngoãn, không thể khóc nhè, càng khóc thì lá gan sẽ càng thu nhỏ lại, như vậy người khác càng bắt nạt em, hiểu không?”

“Vâng.” Loại lập luận này có vẻ có thể làm bạn nhỏ tiếp nhận. Cậu bé gật đầu, nắm bàn tay nhỏ nhắn lại.

Thế là một lớn một nhỏ thề với thùng rác trong bãi đất trống: nhất định phải ngoan ngoãn không được khóc, không bao giờ... để người ta bắt nạt nữa.

Thời gian qua thật sự mau, không bao lâu tiếng còi tập trung đã vang lên. Khi nói chuyện phiếm đã biết cậu bé đang đi chơi xuân, Chu Lâm vội thúc giục nó trở về chỗ cô giáo. Nhìn nó chạy gần hết bãi đất trống, mới mò trong túi tiền được một viên kẹo đường nhét vào tay nó, cười nói: “Đừng để người khác cướp đó.”

“Vâng.” Cậu bé dùng sức gật đầu, đột nhiên nhảy lên ôm lấy mặt Chu Lâm hôn một cái, rồi mới cười rộ lên, khoe hàm răng trắng nhỏ.

Cảm giác trên mặt ẩm ướt, có vẻ dính rất nhiều nước miếng, Chu Lâm một mặt cảm thấy buồn cười, một mặt xoa đầu cậu bé.

“Đúng rồi, còn chưa có hỏi, anh bạn nhỏ, em tên gì vậy?”

Cậu bé trừng mắt nhìn, xoay người chạy được vài bước mới quay đầu hét lớn:

“Em, kêu, Đoan, Mộc, Thanh, Lỗi! Tạm biệt anh trai!”

“Cái...gì?...” Chu Lâm trợn to mắt, dường như hoài nghi mình nghe lầm. Muốn đuổi theo hỏi rõ thì đồng hồ bên tay trái lại bị vướng vào nút áo, cạch một tiếng bung ra, từ cổ tay rơi xuống.

Trong nháy mắt đồng hồ chạm đất, Chu Lâm thấy hoa mắt, đột nhiên phát giác mình đang đứng trong phòng ngủ, máy giặt bên ngoài vẫn còn chạy, cạch cạch xoay từng vòng.

Chuyện gì, chuyện gì vậy?! Trong lòng gào thét, đầu cúi nhìn xuống mặt đất. Chiếc đồng hồ màu bạc lẳng lẳng nằm ở nơi đó, trên lịch vạn niên ghi rõ ngày 11 tháng 4 năm 1990, thời gian là 1 giờ 30 phút chiều.

____ “Chẳng lẽ, vừa rồi mình mới quay về 17 năm trước???”

Chu Lâm ôm đầu ngồi xồm trên mặt đất, suy nghĩ rối thành một cục ____

“Khó trách cứ cảm thấy đứa bé kia có chút quen, sự việc ăn hiếp bạn học kia cũng có chút quen thuộc, thằng nhóc quỷ đi đầu bắt nạt Đoàn Mộc Thanh Lỗi không phải là mình sao! Ai za, lúc trước thì ra mình ác như thế, còn bắt người ta ăn sâu, quả thực là đại ma vương... Từ từ, học kỳ sau đó thằng nhóc kia quả thật rất khác thường, hình như sau khi đi chơi xuân về không bao lâu, mình cướp lấy kẹo đường của hắn ăn luôn, bị hắn đẩy ngã xuống cầu thang, tuy chỉ có ba bậc, nhưng cũng mẻ răng nanh, nửa cái răng kia trước khi thay còn bị người ta giấu cọt nên ấn tượng rất sâu sắc. Mãi cho đến ba năm cấp ba sau này, hình như mình và hắn không nói chuyện với nhau nữa, mình cũng không đi chọc ghẹo hắn, chẳng lẽ là ____”

“Viên kẹo đường kia chính là mình cho hắn sao?!”

Quả thật là tự làm tự chịu, thiện ác có báo! Tưởng tượng đến việc mình lại đi cổ vũ người khác phản kháng lại chính mình hồi nhỏ, tâm tình Chu Lâm không hiểu sao có chút phức tạp.

Y nhặt đồng hồ trên mặt đất, gãi gãi lỗ tai nghĩ:

Xem ra phải nghiên cứu kỹ thứ này một phen...

2. Chương 2

Edit: Tiểu Khiết Beta: Đàm Cơ

Hôm nay là tuần thứ ba, theo lập trường nghề nghiệp mà nói, là thời gian Chu Lâm bận tối mắt tối mũi. Nhưng mà lúc này y lại mặc quần áo thường ngày, ưu nhân đứng tựa vào lan can cầu vượt, uống lon nước lạnh một nguyên tiền vừa mua được ven đường, nhìn dòng xe tấp nập như nước, hừ nhỏ một đoạn nhạc.

Cái đồng hồ mang trên tay trái ngẫu nhiên phản xạ ánh sáng, chiếu phải mắt Chu Lâm, kích thích y xuất thần một trận.

Vài ngày trước sau khi xuyên không trở về quá khứ, liền phát hiện thủ phạm chính là cái đồng hồ này. Trừ có chút kinh hách, nhiều nhất vẫn là kích thích mới mẻ, sau khi thử nghiệm vài lần, dần dần phỏng đoán ra một vài quy tắc sử dụng:

Đầu tiên, đem thời điểm hiện tại của mình, ví dụ như tháng 9 năm 2007 đánh dấu là A, đem một thời điểm nào đó trong quá khứ đánh dấu là B, như vậy thời gian trôi từ B đến A về thành trục x như sau:

|————|——|—————|—>

B C D A

Quy tắc 1: theo biểu đồ trên, mang đồng hồ chỉ có thể đi trong phạm vi BA. Chu Lâm đặt tên là “Lý luận xuyên không gian”. Nói trắng ra, đó là chỉ có thể trở về quá khứ, không thể đi đến tương lai.

Quy tắc 2: theo biểu đồ trên, chọn 2 điểm C, D nằm trong đoạn BA, dùng đồng hồ xuyên không đến điểm C, chơi cho đến điểm D thì trở về, như vậy khả năng xuyên không tiếp theo cũng chỉ còn trong khoảng DA, theo “Lý luận xuyên không gian” thì đoạn BD đã mất đi hiệu lực, mà đoạn DA còn lại gọi là “Thời gian thực tế xuyên không”.

Chu Lâm phát hiện điều khi xuyên không đến năm 93, lúc một nguyên tiền xu vừa mới lưu hành rộng rãi, định dùng năm khối tiền cũ quay về năm 89 mua món cháo tại cửa hàng nhà nọ mà mình vẫn luôn hoài niệm, thì phát giác dù làm thế nào đồng hồ cũng không khởi động được.

Quy tắc 3: Đoạn CD nhiều nhất là 3 giờ. Nói đúng hơn, khi trở về quá khứ thời gian lưu lại không quá 3 giờ. Nếu sau 3 giờ chưa tháo xuống, dây đồng hồ sẽ tự động tuột ra. Điểm ấy Chu Lâm thấy lần nào cũng đúng, dù cho có lấy băng dính dán lại thì vẫn vậy.

Quy tắc 4: số lần mỗi ngày xuyên không hạn mức là 3 lượt.

Bốn quy tắc đó cũng chính là điều hạn chế khi dùng đồng hồ xuyên không.

Nhưng mà, tuy hạn chế như vậy nhưng Chu Lâm vẫn có thể tự do tự tại dạo chơi giữa quá khứ và hiện tại, lợi dụng giá cả chênh lệch mà tận hưởng cuộc sống. Mua vé xổ số trúng giải nhất, hay giết dây người nhà đầu tư vào những lĩnh vực mà mình đã biết chắc thành bại, những ý tưởng này mình cũng từng nghĩ tới, nhưng cẩn thận suy ngẫm lại, cố ý thay đổi quá khứ biết đâu lại dẫn đến hậu quả xấu không đoán trước được thì sao. Ngẫm lại mình an ổn sống từ nhỏ đến lớn, gia đình dòng họ cũng chưa từng bị kẻ xấu hãm hại_____so với mạo hiểm làm giàu, chi bằng thuận theo tự nhiên.

Quy tắc thời gian đã biết, kế tiếp là quy tắc không gian.

Lần đầu xuyên không là ở công viên, lần thứ hai là trong một hẻm tắt ngang qua một khu dân cư nhỏ, lần thứ ba là nhà vệ sinh nam trong một trường học, lần thứ tư là lầu hai một nhà sách mới mở.

Đem các điểm không gian phân bố, quả thật chẳng có gì liên quan với nhau, điểm chung duy nhất có thể thấy đó là nơi xuyên không tuyệt đối không có ai. Nhưng trên thế giới này mỗi thời khắc chỗ không người là vô số kể, vì cái gì lại đến những nơi này, điều này làm cho người ta có cảm giác mơ hồ không nắm bắt được.

Nhưng mà không lâu sau, trải qua 7 lần xuyên không đến lần thứ 8, Chu Lâm bất ngờ phát hiện điểm chung thứ hai, đó là_____

“Này, Đoàn Mộc Thanh Lỗi, chờ một chút, Triệu Tiểu Hiểu muốn qua bên kia mua chút đồ.”

Xem! Đã đến rồi!

Chu Lâm hoà vào dòng người vội vã trên cầu vượt, cố gắng làm ình biến thành một người qua đường bình thường không tồn tại.

Một chốc sau, bốn thiếu niên vẻ mặt còn ngây ngô đi qua phía sau y. Người kêu Đoàn Mộc Thanh Lỗi kia có chút trầm tĩnh, ba cậu nhóc còn lại thì líu tíu cười nói, nhưng cảm giác đã có chút chín chắn.

“Quả nhiên là như vậy...” Chu Lâm nhúc nhích đầu, nhìn không trung.

Cái gọi là điểm chung thứ hai, chính là sau khi xuyên không chừng mười phút, nhất định sẽ gặp phải hân ở lân cận – Đoàn Mộc Thanh Lỗi.

Lần đầu tiên là trực tiếp tiếp xúc, lần thứ hai, ba là vì nơi xuyên không đến nơi có nhiều người, cho nên cũng không chú ý, lần thứ tư, năm nhìn thấy được nhưng cũng không nhận ra, mãi cho đến lần thứ bảy mới cảm thấy đứa trẻ này có chút quen, đến lần thứ tám nhìn kỹ, mới phát giác chính là Đoàn Mộc Thanh Lỗi đã lớn hơn bốn tuổi.

Đứa trẻ đang tuổi phát triển có thể thay đổi nhanh đến thế sao? Ước chừng là từ lúc kiên cường đã không khóc nữa, ánh mắt có chút sắc bén, vóc dáng cũng cao hơn một chút, như vậy rất giống với Đoàn Mộc Thanh Lỗi lúc gặp lại hồi trung học... Nhưng mà không biết vì cái gì, vẫn cảm thấy cậu bé nhỏ nhỏ ngày trước đáng yêu hơn, bẹp một cái có thể làm mặt người khác dính đầy nước miếng, không biết bây giờ nhắc lại hân có ngại ngùng hay không ...

Tóm lại, quy luật xuyên không gian là đến gần chỗ của Đoàn Mộc Thanh Lỗi. Tuy rằng không biết vì cái gì là hân, nhưng mà kỳ thật hạn chế cũng không quá lớn_____

Cuộc sống ở thành phố nhỏ, đi từ phía tây sang phía đông cũng không hơn ba giờ, nếu không có dã tâm gì mà chỉ muốn kiếm chút tiện nghi, hay mỹ thực ngày xưa đã từng nếm, thì ba giờ đã là quá đủ.

_____Mình quả là người dễ dàng thoả mãn

Chu Lâm cảm thán trong lòng, xốc xốc ba lô đựng một đồng lớn tiền xu. Lần này xuyên không là tháng 7 năm 1994, tiền giấy bây giờ không sử dụng được, sẽ bị người ta cho là tiền giả, may mắn từ nhỏ mình đã có sở thích tích góp tiền xu, chỉ cần lựa ra tiền phát hành năm 1994 là được. Lần này đem theo chừng một trăm ba mươi khối, cũng đủ đi nhà sách ở phía nam mua bộ tranh tranh dài tập mà mình đã từng mơ ước_____ vào kỳ nghỉ hè sơ trung đã đọc qua, sau đó hết lời dùng việc nhà làm điều kiện trao đổi thì mẹ mới cho tiền để mua, sau đó lại phát giác đã bị người ta mua mất. Hiện tại xem ra, người mua mất đó kỳ thật là mình 13 năm sau.

_____Sao cứ cảm thấy, mình và chính mình trong quá khứ luôn luôn đối nghịch?

Chu Lâm cười to một tiếng, tâm tình vui vẻ bước xuống cầu vượt, không chú ý tới ánh mắt nghi hoặc của một thiếu niên bên kia đường.

3. Chương 3

Edit: Tiểu Khiết Beta: Đêm Cơ Ngày 20 tháng 7 năm 1994, giữa giờ chiều, nhà sách phía nam.

Cùng ông chủ cò kè mặc cả nửa ngày, cuối cùng mới ngã giá mười tám nguyên đạt thành hiệp nghị. Tiếp theo Chu Lâm lôi ra một đồng lớn tiền xu bắt đầu đếm.

“Tôi nói, cậu không có tiền giấy sao?” Ông chủ nhăn mày cầm lấy từng đồng tiền xu.

Chu Lâm cười hì hì lắc đầu, không để ý ông chủ bắt măn, vui đồng chia tiền xu thành từng đồng.

Ông chủ bắt đầu dĩ đành cùng đếm, cảm thấy người yêu sách thường là những kẻ quái dị, cho nên không tiếp tục truy cứu.

Bỏ trọn bộ tranh nhiều tập mua được vào ba lô, chỉ cần cõ đồng hồ là có thể trở về. Nhưng chưa tới hạn ba giờ, cảm giác chơi chưa đã nên Chu Lâm quyết định đến quán nhỏ lân cận mua sắm tiếp.

Trong tay còn lại mười lăm đồng tiền, cũng chính là mười lăm đồng cuối cùng mình có thể sử dụng ở năm 1994. Tuy rằng khi trở về có nhiều cách để đổi qua tiền cũ, nhưng cái gì cũng có hạn mức.

Có nên đi thẳng đến năm 99 lúc nhân dân tệ được phát hành hay không? Chu Lâm bắt đầu do dự. 94 đến 99, ít nhất là năm năm, nếu cứ trực tiếp bỏ qua như vậy, cảm giác thực lãng phí, có thể bị trời phạt.

Suy nghĩ lung tung, Chu Lâm đã đi đến tiệm ăn ngày xưa mình hay tới. Kêu một chén chè đậu xanh cùng một đĩa mì xào_____ lúc này xem ra đã quá giờ ăn trưa, nhưng đối với Chu Lâm mà nói, cũng chính là bữa khuya.

Từ từ tốn tốn mà ăn tổng cộng cũng chỉ mới ba đồng rưỡi, Chu Lâm nhàn nhã lại tiếp tục kêu thêm một phần sủi cảo chiên cùng một chén sữa đậu nành lạnh, trong lúc chờ đợi quán nhỏ đã có người lục tục kéo vào, hẳn là các quán xung quanh đã đến giờ đóng cửa ăn cơm.

Năm cái bàn rất nhanh đã bị người ngồi đầy, người mới vào liền cùng y ngồi chung một bàn. Chu Lâm nhàn đến vô sự liền lấy sách từ trong ba lô ra, vui vẻ xem xét chiến lợi phẩm mười ba năm rồi mới cầm được.

Quả nhiên là giấc mộng hảo huyền! Chu Lâm một mặt cảm động, một mặt lại cảm thấy may mắn vì sách không đến tay mình của hiện tại, nếu không cho dù lúc ấy có quý trọng, 13 năm sau cũng không biết đã đi đến nơi nào.

Cho nên đây là vận mệnh a, vận mệnh

~Chu Lâm nghĩ nghĩ, cuối cùng ngẩng đầu lên, tiếp theo liền bị người đối diện không biết đến từ lúc nào làm cho hoảng sợ.

Đoan, Đoan Mộc Thanh Lỗi? (vận mệnh a, vận mệnh~)

Thiếu niên ngồi ngược sáng, nhưng khuôn mặt nho nhỏ vẫn rõ ràng. Tóc ngắn cùng đôi mắt phượng, nhìn thẳng tắp vào Chu Lâm.

Hắn, hắn sao lại ở nơi này? Hắn nên giả bộ không biết đi? Nhìn mình làm gì? Chẳng lẽ nhận ra mình?

Một loạt câu hỏi như kênh tin tức trên TV lần lượt xoẹt qua trong đầu. Sau ba giây ngẩn ngủ, Chu Lâm quyết định, chỉ cần đối phương không có bất kỳ hành động nào, như vậy mình cũng an bình bất động.

Chắc gặp ở chỗ này cũng là ngẫu nhiên? Chu Lâm nghiêng đầu nhìn mặt đất, cố gắng không đối diện với thiếu niên.

Sau vài phút giả như không có việc gì, cuối cùng sỏi cỏ cũng bùng ra, Chu Lâm gấp một miếng chấm một chút dấm chua, cho vào miệng.

“Vừa rồi...quyển sách kia, hay không?”

“Khụ, khụ.” Bởi vì không nghĩ đối phương sẽ bắt chuyện với mình, Chu Lâm uống một ngụm nước, khôi phục bình tĩnh ngẩng đầu, phát giác thiếu niên mặt không biến sắc như trước nhìn mình.

Tiểu học chỉ gặp qua một lần, sau bốn năm hắn là đã quên rồi chứ. Nhưng nếu quả thật đã quên, thì chẳng lẽ Đoan Mộc Thanh Lỗi là dạng người tràn đầy hứng thú với người xa lạ sao? Chu Lâm không dám khẳng định, trước mắt lấy sách đã bỏ vào ba lô ra nói:

“A, cậu nói quyển này sao?”

“Ừ.” Đoan Mộc Thanh Lỗi gật gật đầu.

Chu Lâm đưa sách qua, “Không biết người khác cảm thấy thế nào, nhưng tôi thì rất thích.”

“À, cảm ơn.” Đoan Mộc Thanh Lỗi tiếp nhận, thật cẩn thận lật vài tờ, trên mặt dần dần toát ra biểu cảm thất vọng “Cái gì vậy, thì ra là truyện tranh nhiều tập”.

Nếu là trước đây, phản ứng như vậy sẽ khiến mình không vui, nhưng hiện tại Chu Lâm lại cảm thấy thái độ thẳng thắn của Đoan Mộc Thanh Lỗi vô cùng dễ thương, không khỏi mỉm cười, nhẹ nhàng rút sách từ tay hắn về.

“Không có hứng thú sao?”

“Ừ. Mấy thứ này không phải dành cho con nít sao?”

Thiếu chút nữa cười ra tiếng. Rõ ràng chính mình vẫn là một đứa nhỏ, lại còn nghiêm trang nói ra câu này. Chu Lâm cắn một ngụm sỏi cỏ, cười trừ “Cũng là ước ao của người lớn nha.”

Đoan Mộc Thanh Lỗi lặng yên một chút, cúi đầu, chắc là không thể lý giải được, cho nên không nói gì nữa, mà rút ra một đôi dưa từ ống trúc, trộn trộn đĩa mì vừa được bùng lên.

Xem ra chỉ là trùng hợp gặp được. Bìa quyển sách kia nhìn có vẻ rất thu hút, nên nhất thời có hứng thú cũng là chuyện thường. Chu Lâm âm thầm nghĩ. Một khi đã vậy, chỉ cần ăn cho xong rồi trả tiền chạy lấy người, lần sau có xuyên không thì kéo xa khoảng cách một chút, nếu không xuất hiện với tần suất cao, hắn sẽ hoài nghi ...

Một phen tính toán đứng dậy, đang muốn kêu ông chủ tính tiền thì thiếu niên đang cầm cúi ăn đột nhiên ngẩng đầu nhìn Chu Lâm:

“Chú, có phải chúng ta đã từng gặp nhau?”

Chu Lâm đứng ngây người.

____Chú? Bốn năm trước còn gọi mình là ca ca giờ lại kêu chú? Mình già như vậy sao? Thằng nhóc này là cố ý hả? Không, không đúng, trọng điểm không phải chỗ này.

Chu Lâm cố tình nhíu mày suy nghĩ, giả bộ yên lặng nửa ngày, mới trả lời Đoan Mộc Thanh Lỗi: “Hình như... không có. Trí nhớ của tôi rất kém, không có ấn tượng gì...”

Nhìn cậu có chút thất vọng, đột nhiên cảm thấy không đành lòng, liền vót vát: “A, nhưng mà... Nếu cậu ở gần đường Kế Quang, thì cũng có thể, bình thường tôi đi làm hay đi ngang qua đó.”

Mình đương nhiên biết nhà Đoan Mộc Thanh Lỗi ở đường Kế Quang, nếu như vậy, có thể vì sự xuất hiện của mình sau này tìm được lý do giải thích, tiện đà thu nhỏ lại sự nghi ngờ, quả thật là câu trả lời hoàn mỹ.

“Thật sao?” thiếu niên tin lời Chu Lâm vừa nói, “Khó trách tôi cảm thấy chú thật quen. Tôi ở đường Kế Quang.”

“Vậy khó trách.” Lại khẳng định, Chu Lâm cảm thấy đứa trẻ này thật dễ lừa gạt. Nhưng mà đã gây chú ý, sau này phải cẩn thận một chút.

Cảm thấy thiếu niên đã không còn nghi hoặc, Chu Lâm yên tâm thoải mái trả tiền rồi đi, tìm một ngõ nhỏ vắng người, cởi đồng hồ xuống.

Đồng hồ để ở đầu giường chỉ bảy giờ rưỡi tối, nhưng hôm nay đã ngủ người ở quá khứ gần sáu bảy giờ, cho nên vừa thấy bên ngoài sắp tối, mí mắt liền bắt giác bắt đầu dính lấy nhau.

Chu Lâm ngáp thật to, cởi quần áo mùa hè ra mới run rẩy tiến vào ổ chăn ấm áp, ngủ say sưa.

Trong mộng chợt thấy Đại tướng quân trong series tranh nhiều tập nhiều năm trước, cùng với mỹ thực ngon đến làm cho người ta rơi lệ, hình như còn có một nhóc con khóc nhè hay là thiếu niên mắt phượng...

Chính là ai biết được, bởi vì tỉnh lại sẽ quên mất.

4. Chương 4

Edit: Tiểu Khiết Beta: Đàm Cơ

Liên tục xuyên không hơn mười lần, ban đầu thì rất hứng thú, nhưng càng về sau thì tập thành thói quen, cũng dần dần hết hứng.

Đã không còn một ngày ba lượt tận dụng hết số lần sử dụng đồng hồ, một phần là vì một người đang sống sinh hoạt bình thường không thể đột ngột một ngày dư ra bảy, tám giờ, tiếp theo là không nghĩ ra về quá khứ để làm gì nữa, mặt khác còn phải bổ sung lượng tiền cũ đang ngày càng cạn kiệt. Nếu trong thời gian tới không thể đổi được tiền cũ, Chu Lâm chỉ có thể tiếc nuối đi thẳng đến tháng 10 năm 99 mà chơi thôi.

____ Nhưng mà nói thật, năm càng xưa thì lại đồ càng rẻ... Thật đúng là quyết định khó khăn.

Ngày 14 tháng 10 năm 1994 bảy giờ rưỡi tối, Chu Lâm 26 tuổi ngồi trong một quán nhỏ phía sau trường trung học S, nghĩ như vậy.

Lần này xuyên không, chủ yếu là để ăn cơm chiều. Bởi vì nơi đến là trung học S, thế là liền từ một nơi bí mật gần đó theo dõi Đoan Mộc Thanh Lỗi về đến nhà, mới quyết định đến quán mì nổi tiếng vùng phụ cận này dùng mấy đồng tiền cuối cùng. Mãi mê tính toán, đến khi đồ ăn được bưng lên, liền bị Chu Lâm ném ra sau đầu. Như thế nào cũng tốt, tóm lại lấp đầy bụng trước đã.

Hồ ăn hải tặc cũng chưa đến hai mươi phút, nửa giờ sau Chu Lâm sờ sờ cái bụng tròn xoe ra khỏi điểm, thoải mái hứng làn gió mùa thu mát mẻ.

Trong gió thoang thoang mùi than cốc, đó là hương vị trong sân vận động trường trung học thường hay ngửi thấy. Chu Lâm tuy không phải là fan của các môn vận động, nhưng vào cấp 2 cũng không ít lần đá banh đến tối mới về nhà, hiện giờ ngửi được hương vị này, thật là có chút hoài niệm.

Đến sân thể dục trường S tản bộ cũng tốt ... Tuy không phải trường cấp 2 mình đã từng học, nhưng cũng coi như đi thăm trường đi.

Nghĩ như vậy, Chu Lâm đã chui vào cửa nhỏ bên cạnh, đi xuyên qua hai dãy lớp học, vào sân thể dục.

Tuy rằng đã qua tám giờ nhưng trong sân thể dục vẫn còn vài học sinh đang chạy bộ, Chu Lâm chỉ đi vòng bên ngoài, sợ gây trở ngại cho người khác.

____ Tuổi thanh xuân thật tốt.

Lại một học sinh hồng học chạy ngang qua mình, Chu Lâm nhìn theo bóng dáng đồng phục thể dục trắng tinh, cảm khái. Minh lúc này, có lẽ cũng đang ở đâu đó cùng bạn bè đá banh đi.

“Ôi chào? Chú út?”

Bên sân thể dục có một người phụ nữ có vẻ là phụ huynh, khi Chu Lâm đi ngang qua nhìn y một cái, đột nhiên kinh hô.

“Hả?” Chu Lâm ngẩn ra, dừng bước, cẩn thận đánh giá đối phương.

Tuy rằng đèn nơi đây hơi tối, nhưng sau vài giây Chu Lâm vẫn xác định không quen biết cô ta, nói đối phương đã nhận sai người, người đàn bà lại cười rộ lên:

“Chị biết cậu không nhớ rõ, dù sao cũng là họ hàng xa, hơn nữa chỉ gặp có một lần. Nhưng mà dù cậu không nhớ rõ, chị vẫn sẽ không quên, mấy ngày trước còn cùng Lỗi Lỗi xem lại ảnh chụp của cậu_____ Chú út cậu không thay đổi chút nào, vẫn đẹp trai như trước.”

“Hả, hả?” Mấy câu ngắn ngủn, lại làm cho Chu Lâm càng giật mình, hơn nữa hai chữ “Lỗi Lỗi” làm cho y nhin không được kêu lên trong lòng: chẳng lẽ cô ta là mẹ của Đoàn Mộc Thanh Lỗi? Chẳng lẽ mình rất giống chú của hắn???

“Nói thật cũng mười mấy năm không gặp, Lỗi Lỗi đã lên cấp 2 rồi, a, chính là trường này. Hôm nay tình cờ thế nào mà chủ nhiệm của Lỗi Lỗi muốn tìm chị nói chuyện, bởi vì phải trông coi cửa hàng nên phải đổi thời gian, may là đổi giờ, nếu không sẽ không gặp được cậu rồi. Đúng rồi, chú út cậu ở trong này làm gì?”

“Ồ, ở phụ cận ăn cơm, lại đây tản bộ...” Phải nhanh giải thích đối phương đã nhận sai người, “Cái đó, tôi...”

“À, quả thực là tình cờ, kém vài phút là không thể gặp được rồi. Nhưng nếu sớm một chút, nói không chừng có thể gặp Lỗi Lỗi, bình thường nó về nhà đều rất trễ. Đúng rồi, chú út cậu còn chưa biết nhà chị đi? Nhà chị ở ngay gần đây, ra cửa sau trường học rẽ về phố bên trái, vòng một cái, lại rẽ phải là tới. Phòng ở năm kia mới mua, năm trước tu sửa lại, cũng rất tốt ... Hiện tại có rãnh không? Có bận việc gì không? Nếu không bận gì thì tới chơi đi? Thuận tiện thăm Lỗi Lỗi, nó nhất định sẽ rất vui vẻ.”

“A, tôi...”

“Cùng nhau đi thôi. Nhớ chú út cậu trước kia nói cậu là nhà văn tự do? Khi đó viết được tác phẩm, hiện tại khẳng định khá giả đi? Bây giờ viết sách cảm giác thực dễ sống, chú út cậu quả thật là nhìn xa. Đúng rồi, đi Thượng Hải chơi rồi phải không? Thượng Hải có đẹp không? Chị còn chưa mang Lỗi Lỗi đi ra ngoài chơi, định kỳ nghỉ đông này sẽ dẫn nó đi. Chú út cậu bảo dưỡng thật tốt nha, một chút cũng không thay đổi. Đường như vẫn hai mươi mấy tuổi, chị thì sắp trở thành bà cô bốn mươi rồi, nhưng mà hàng xóm nói chị mặt búp bê, nhìn có vẻ chỉ hơn ba mươi thôi. Đúng rồi, chú út có bạn gái chưa? Nếu chưa chị giới thiệu ột người, hàng xóm của chị có một cô con gái rất xinh, nếu không phải Lỗi Lỗi còn nhỏ tuổi, chị đã muốn cưới về làm con dâu rồi...”

Một chút khe hở chen vào cũng không có, Chu Lâm cứ như vậy bị người đàn bà cường thế kéo về nhà, mãi cho đến khi tiến vào cửa, nhìn thấy Đoàn Mộc Thanh Lỗi vừa xem TV vừa học bài trong phòng khách, đều không nói lại được nửa câu.

Tiếp, kế tiếp, nên là gì?

Chu Lâm đột nhiên cảm thấy, mọi chuyện có vẻ đang phát triển theo hướng không đoán trước được.

5. Chương 5

Edit: Tiểu Khiết Beta: Đàm Cơ “Lỗi Lỗi, xem ai tới!”

Người đàn bà – hay nói đúng hơn là mẹ của Đoàn Mộc Thanh Lỗi – nhiệt tình không người nào ngăn nổi, cùng Đoàn Mộc Thanh Lỗi đang xem TV quay đầu qua ánh mắt lạnh lùng tạo thành hai vùng đối lập.

Nhưng ánh mắt kia trong tích tắc, phát giác người tới là Chu Lâm liền rất nhanh chuyển biến, cậu buông bút trong tay đứng lên, vậy mà lại dùng khẩu khí vô cùng bình tĩnh, kêu Chu Lâm một tiếng “Chú út”.

— Tôi không phải họ Chú tên Út, lại càng không phải là chú út của các người!

Mẹ con hai người trước sau như một làm Chu Lâm rất muốn hò hét phát tiết, nhưng y chỉ mới há miệng phát âm liền bị mẹ Đoan Mộc Thanh Lỗi đoạt lấy. Bà chụp lên bả vai Chu Lâm nói:

“Ha ha, cậu xem, chị biết Lỗi Lỗi nhìn thấy cậu sẽ vui vẻ mà. Đứa nhỏ này đầu tuần đột nhiên lục ra ảnh chụp của cậu, còn nói đã gặp được, hỏi tôi chú út làm gì, đang ở nơi nào... Nhiều năm không gặp như vậy, tôi cũng không biết, vừa lúc hôm nay gặp được, chú út cậu ngồi trước đã, tâm sự với Lỗi Lỗi đi, chị đi pha trà.”

“Không, không cần phiền toái, tôi ngồi một chút...” còn phải đi...

Còn chưa dứt lời, mẹ Đoan Mộc Thanh Lỗi đã cười dài rời khỏi phòng khách. Chu Lâm xấu hổ thu hồi cánh tay, quay đầu nhìn Đoan Mộc Thanh Lỗi, giả bộ người lớn thành thực, hoà ái cười.

“Cậu kêu Lỗi Lỗi phải không? Xin chào.”

“Chào chú út.” Đoan Mộc Thanh Lỗi lễ phép gật đầu, nhưng trên khuôn mặt hoàn toàn không có một chút gì gọi là vui vẻ.

“Cái đó, tôi nghĩ là hiểu lầm rồi... Tôi không phải chú út của cậu.” không có cơ hội giải thích với người lớn, vậy thì làm rõ với đứa nhỏ đi. Chu Lâm dùng ngữ khí áy náy nói.

Đoan Mộc Thanh Lỗi lại lắc đầu.

“Tuy mẹ không nghe người ta nói, thậm chí ngay cả tên chú út cũng không biết, nhưng mẹ sẽ không nhận sai người. Đầu tháng nhìn thấy chú cháu đã thấy có chút quen rồi, tuy rằng chú nói là tình cờ gặp, nhưng cháu vẫn cảm thấy lúc nhỏ đã từng gặp qua, lúc về lục lại ảnh chụp của chú, hỏi mẹ mẹ mới biết chú chính là chú út.”

“Có lẽ là người giống người?” Chu Lâm bị nhận định đơn phương này làm cho có chút dở khóc dở cười, “Tôi thật không phải chú út của cậu.”

Không phải là chỉ không nhớ có họ hàng, thậm chí luận theo tuổi mà nói cũng không có khả năng, phải biết mình bây giờ là mình của 13 năm sau, dựa theo lời mẹ Đoan Mộc Thanh Lỗi, chú út kia phải hơn ba mươi tuổi vào năm 94 rồi.

Nhưng tất cả sự thật dù thế nào cũng không thể nói ra, Chu Lâm chỉ có thể cố gắng làm ra vẻ khó xử, biểu đạt tâm tình bức thiết cần được giải toả hiểu lầm.

Nhưng mà tâm tình này, vẫn là bị làm lơ, Đoan Mộc Thanh Lỗi dùng ngữ khí cực kỳ khẳng định đáp:

“Mẹ nói chú út là loại người rất hay quên, thân thích rất lâu không gặp sẽ quên sạch, cho nên qua nhiều năm như vậy cũng không liên lạc với chúng tôi. Chú út, không phải chú mới nói chú thực dễ quên sao? Nhất định là nghĩ không ra. Nhưng không sao, trí nhớ của cháu tốt hơn mẹ nhiều, cho dù chú quên, cháu cũng sẽ nhớ rõ cùng chú để giữ quan hệ, sẽ không để chú một mình cô độc chết già.”

Tạm bỏ qua một đoạn lời nói chủ nghĩa duy tâm chủ quan đặc thù, một câu cuối cùng kia, trên mặt Đoan Mộc Thanh Lỗi rõ ràng hiện lên một tia cười xấu xa.

—Nhóc con này là cố ý đi. Mình mà là loại người cô độc sống suốt quãng đời còn lại sao? Không, không đúng, trọng điểm không phải ở đây, không thể bị dắt mũi.

“Ha ha ha ha, là vậy sao, như vậy à...”

Chu Lâm trả lời qua loa đối phó, tranh thủ ỉnh chút thời gian suy nghĩ, mới hiểu được— bây giờ dù giải thích thế nào đều vô phương thay đổi kết luận trong lòng đối phương— Một khi đã vậy, chỉ bằng đơn giản không thừa nhận cũng không phủ định, chỉ cần sau này mình và Đoan Mộc Thanh Lỗi tận lực bảo trì khoảng cách, hơn nữa nếu “chú út” trong truyền thuyết kia không xuất hiện, cũng sẽ không xảy ra vấn đề quá lớn.

Đương nhiên, cho dù đồng chí “chú út” có xuất hiện cùng không sao, cùng lắm thì không chơi trò xuyên không nữa, đối với mình cũng không phải tổn thất gì quá lớn.

Nghĩ thông suốt rồi, Chu Lâm không bận tâm đến vấn đề “chú út” này nữa, đồng thời cũng muốn chấm dứt đề tài này, thế là bắt đầu dời đi sự chú ý của đối phương:

“À, lúc này cậu đang làm gì vậy? Hôm nay thầy giáo có ra bài tập về nhà sao?”

Dời đề tài có vẻ hơi cứng nhắc, nhưng may mắn Đoan Mộc Thanh Lỗi chỉ kỳ quái chuyển tầm mắt liền thành thật trả lời:

“Từ vựng tiếng Anh, còn có bài tập Toán.”

“À, từ vựng sao, vừa xem TV vừa học làm sao nhớ được.”

Thoáng dùng giọng điệu trưởng bối nói vài lời, đối phương liền nhăn mày, có vẻ không thích người ta chỉ dạy phương pháp học tập, bởi vậy có chút bất mãn.

Như vậy mới ra dáng học sinh trung học chứ.

Chu Lâm không ngừng cười thầm, thừa thắng xông lên lại thêm một câu: “Muốn chú giúp cháu làm bài tập Toán không?” Ai ngờ lời vừa dứt, phía sau đột nhiên “Ài nha” một tiếng_____

Mẹ Đoan Mộc Thanh Lỗi cầm một ly trà hoa quả đứng ở lối vào phòng khách, vẻ mặt hưng phấn:

“Đúng rồi, chú út đã tốt nghiệp đại học đi! Nếu bình thường buổi tối có rảnh, thì đến làm gia sư cho Lỗi Lỗi đi!”

“Không, này...” Chu Lâm trong lòng không ngừng Orz_____ (*)

(Orz – các bạn có thấy giống hình gì không? Giống hình một người đang quỳ, chống hai tay xuống đất; ý nghĩa là “hối hận”, “bi phẫn”, “vô vọng”, ngoài ra còn thêm ý nữa là “thất tình”.)

Mẹ Đoan Mộc Thanh Lỗi này, phát triển có phải hay không quá nhanh rồi...

6. Chương 6

Tuy là nói giúp làm bài tập, nhưng phảng phất giống như đối phương đã tức khắc xem mình là thầy giáo_____ chuyện đùa như vậy, không cần quá chân thật đi?

Nhưng cho dù nói “Không”, Đoan Mộc Thanh Lỗi ở một bên cũng tỏ vẻ phản đối, nhưng mẹ Đoan Mộc Thanh Lỗi vẫn thủy chung bảo trì nhiệt tình với đề nghị này.

“Tiếng Anh của Lỗi Lỗi không tốt lắm, hôm nay cô giáo đã nói với chị, nhưng chị chỉ tốt nghiệp tiểu học, chưa từng học qua tiếng Anh nên không thể dạy nó, nhưng chú út chắc chắn không thành vấn đề. Một tuần đến đây chừng ba bốn buổi tối xem qua là được rồi. Chú út là tiểu thuyết gia, thời gian viết sách chắc cũng tự do đi? Nếu có thể đến đây viết cũng được...”

“Mẹ, con không cần gia sư.” Đoan Mộc Thanh Lỗi thuần thục bắt lấy khe hở giữa một tràng lời nói của mẹ cậu để chen vào, “Lần này thi Tiếng Anh không tốt, lần sau con sẽ chú ý luyện từ vựng. Hơn nữa chú út cũng phải đi làm, nơi làm việc ở gần vùng này cho nên chắc sẽ không có thời gian rảnh đâu.”

Lời vừa nói, mẹ Đoan Mộc Thanh Lỗi liền giật mình nhìn Chu Lâm, “Chú út không viết văn nữa sao? Sao vừa rồi không nghe cậu nói tới? Hiện tại đang làm gì, có bận hay không?”

_____ Không phải, cho dù lúc này có muốn phủ nhận việc viết sách, cô cũng không cho tôi cơ hội mở miệng mà.

Chu Lâm kêu gào trong lòng, rồi mới bắt đầu lo lắng nên nói công việc gì thì tốt. Nhớ rõ phụ cận trừ khu dân cư cùng chợ rau cũng chỉ có một cái bệnh viện cùng trường trung học S, cũng chỉ có thể nói mình bán đồ ăn hay tộc SOHO (*) suốt ngày ở nhà. Thời này đã có cái nghề đó chưa nhỉ?

(*: bộ tộc SOHO (Small Office Home Office): Làm việc tại nhà, ý chỉ những người làm nghề tự do: tự do sáng tác, tự do thiết kế, người gia công đồ mỹ nghệ, . . . Không bị thời gian và địa điểm gò bó, không bị hạn chế không gian làm việc giống như những người làm trong công ty. SOHO bộ tộc là những người tự do, làm việc tùy hứng. Đây là một kiểu làm việc hấp dẫn ngày càng nhiều người tham gia.)

Lần trước nói dối mình đi làm ở gần đường Kế Quang, thật không bao giờ nghĩ tới tình huống này, vốn tưởng đó là câu trả lời tốt nhất ai ngờ lại có trăm ngàn chỗ hở.

Đành phải căng da đầu, dùng càng nhiều lời nói dối để che dấu:

“Tôi, tôi gần đây làm phục vụ, ví dụ quét tước vệ sinh sửa sang phòng ốc, thông ống dẫn nước linh tinh... Bởi vì tôi muốn thử nghiệm cuộc sống để có thể viết về công việc ngành dịch vụ, thực ra là tiểu thuyết... Hiện tại cũng không nổi tiếng lắm...”

_____Aiz, không biết chính mình đang nói gì luôn.

Chu Lâm nói xong liền bắt đầu tự giễu, nghĩ lý do này mà thoát thác thì vô cùng khó khăn. Kết quả mẹ Đoan Mộc Thanh Lỗi oa một tiếng, rất chân thành khen ngợi: “Chú út quả thật lợi hại! Là trải nghiệm cuộc sống sao? Quả thật có cảm giác của tác giả! Chú út quả thật rất giỏi, Lỗi Lỗi phải học tập chú út đó.”

“.....” Đoan Mộc Thanh Lỗi gương mặt không lên tiếng.

Bị ca ngợi trắng trợn như vậy, Chu Lâm chỉ có thể chột dạ “Ừ ừ” đáp trả, mẹ Đoan Mộc Thanh Lỗi không có phát hiện tâm tình phức tạp của Chu Lâm, sờ sờ nếp nhăn nơi khóe mắt tiếp tục nói:

“Nhưng mà làm phục vụ quả thực vất vả. Chị cũng coi như người trong ngành_____ tuy rằng tự mình mở cửa hàng bán giày. Mùa ế hàng có chút nhàn nhả, nhưng lại không kiếm được tiền; lúc vội vàng thì không về được nhà, chỉ có thể để Lỗi Lỗi ở nhà một mình. Lỗi Lỗi lại hướng nội, sau giờ học không đi đâu chơi, trước kia chị còn lo lắng nó có bị người ta bắt nạt hay không, đêm cũng không ngủ được ngon giấc...”

Cảm giác áy náy khó hiểu tràn ngập trong lòng, Chu Lâm nhất thời nghẹn lời.

“Nhưng bây giờ có chú út thì không còn lo lắng nữa! Lúc không có chị cậu có thể bồi Lỗi Lỗi. Phương diện học tập đứa nhỏ này rất chăm chỉ nhưng cô giáo nói nó không bắt được trọng điểm, chú út là sinh viên, dạy bảo nó dùm chị với, tương lai Lỗi Lỗi có tiền đồ, sẽ không quên ân của chú út.”

Kết quả đề tài quanh co lại trở về chủ đề chính, hơn nữa có vẻ đã tiến thêm một bước, rất có ý tứ “Không cậu không thể”

“Tôi, cái đó... công việc...”

“Đúng vậy đúng vậy, dạy học cũng chính là một nghề phục vụ. Như vậy không phải vừa lúc sao. Về phần thù lao sẽ không bạc đãi chú út đâu, tuy là thân thích nên chú út sẽ không để ý chút tiền ấy, nhưng có là anh em cũng phải tính toán rõ ràng. Bình thường giờ cơm tối chị không có ở nhà, nhưng Lỗi Lỗi sẽ làm cơm, chú út nếu không ngại thì cùng Lỗi Lỗi dùng cơm đi. Đồ ăn chị sẽ mua sẵn để ở trong bếp, muốn ăn gì có thể nói trước một ngày cho chị biết ...”

Bất giác, chuyện đã tiến triển đến bước lập kế hoạch cụ thể rõ ràng, mà Đoan Mộc Thanh Lỗi từ đầu tỏ vẻ phản đối không biết vì sao bây giờ lại không nói một lời, có vẻ đã quyết định phục tùng.

Chu Lâm cảm thấy đầu đầu muốn tìm một lý do để khoái thác, lúc ngẩng đầu lại thấy đồng hồ trên màn hình TV – đã sắp 10 giờ!

Nhớ rõ lần này xuyên không đến hình như khoảng 7 giờ, ba tiếng đã sắp trôi qua rồi, nếu tiếp tục nán lại ở đây, có thể sẽ bị cưỡng chế trở về trước mặt mẹ con bọn họ – rõ ràng một người đang ngồi trước mắt lại đột nhiên biến mất, loại kích thích này thật quá sức chịu đựng rồi.

“Cái đó, thật xin lỗi, tôi đột nhiên mót quá, chuyện làm gia sư để nói sau đi, tôi có thể mượn phòng WC trước được không?”

Bởi vì không thể lập tức chấm dứt câu chuyện mà rời đi, chỉ có thể ra hạ sách này, Chu Lâm làm bộ đáng quá mót, ngăn lại mẹ Đoan Mộc Thanh Lỗi đang thao thao bất tuyệt.

“A, có thể có thể, thực xin lỗi chị không chú ý, chị mà nói liền dừng không được, Lỗi Lỗi cũng hay chê chị nói nhiều. WC ở bên kia, bên cạnh bồn rửa mặt, cậu đi vào sẽ thấy ngay.”

“Được, tôi đã biết.”

Chu Lâm gạt đầu, vội vàng đi vào nhà vệ sinh kế phòng khách, đóng cửa lại, lúc vừa cài chốt xong, đồng hồ trên cổ tay liền cạch một tiếng rơi xuống.

7. Chương 7

Edit: Tiểu Khiết Beta: Đầm Cơ _____ An, toàn, về, rồi!

Nhìn không gian nhỏ hẹp nháy mắt biến thành phòng khách nhà mình, Chu Lâm tựa vào tường xả giận:

May mắn vừa rồi chú ý tới thời gian, kéo thêm một chút nữa e đã xảy ra chuyện.

Nhưng mà tình huống hiện tại cũng không có gì tốt hơn, kế tiếp mình “đi vào WC” còn phải trở ra một lần nữa, tiếp tục đề tài gia sư với mẹ Đoan Mộc Thanh Lỗi.

_____ Khi đó thái độ nhất định phải kiên quyết, lý do từ chối thì nói mình không có kinh nghiệm, lo lắng không dạy tốt mà còn làm kết quả tệ hơn. Ừ, có vẻ không có sức thuyết phục. Vậy nói thực ra buổi tối còn bận làm việc khác? Nghe giống như nói cho có lệ, tìm lý do để khoái thác... Có thể nào là tốt nhất đây?

“Haiz_____ phiền!” Chu Lâm đứng thẳng hít một hơi thật sâu, co duỗi các đốt ngón tay một chút, đi vào buồng vệ sinh rửa mặt.

Nước ấm phủ trên mặt cảm giác thật thoải mái, Chu Lâm cứ như vậy đắp luôn khăn mặt nóng hôi hổi, ngứa đầu nhắm mắt tạm nghỉ.

Thân thể chậm rãi thả lỏng, trong đầu cũng trở nên trống rỗng... Đã không muốn nghĩ tìm lý do này nọ, cứ nói thẳng ra với đối phương, đối với mình việc làm gia sư cho Đoan Mộc Thanh Lỗi chính là chuyện phiền toái nhất...

_____ Khoan? Từ từ!

“Ba.” Khăn mặt do cử động bất ngờ mà rơi xuống đất, Chu Lâm vẫn đứng ngốc tại chỗ không buồn nhặt. Nhìn chằm chằm biểu cảm trong gương, càng thêm rối rắm.

_____ Nguy rồi, đã quên địa điểm xuyên không là tuý ý!

Tuy rằng thời gian có thể không chế, nhưng khi quay lại không nhất định là WC nhà Đoan Mộc Thanh Lỗi, nếu bị hỏi “Vì cái gì đi vào WC, mà lại xuất hiện từ chỗ khác?” thì làm sao mà trả lời đây?

Chẳng lẽ nói mình còn kiêm thêm nghề ảo thuật gia sao?

Haiz _____ giờ càng không muốn quay lại!

Chu Lâm hận không thể lấy đầu đập xuống đất, nhưng giờ đang trong nhà vệ sinh, ngồi xổm trên mặt đất lo lắng một hồi, vẫn nhặt lên khăn mặt, tẩy tẩy rồi trực tiếp ngủ_____

“Quên đi, có chuyện gì ngày mai nói sau, dù sao tùy thời có thể xuyên không mà... Nhưng mà, hôm nay trên hoàng lịch viết, đại khái là không nên xuyên không... gì đó đi.”

Trước khi rơi vào giấc ngủ, Chu Lâm nghĩ như vậy.

Nhớ đến một bộ truyện tranh đã từng xem qua trước đây, trong đó có nhân vật một thằng nhãi việc gì cũng thích kéo dài, hay nói nhất một câu, chính là “Để mai tính...”

Chu Lâm sâu sắc cảm thấy, mình chính là thằng nhóc kia.

Cách lần xuyên không đã rất nhiều ngày, Chu Lâm vẫn chưa thu dọn rắc rối mà mình để lại 13 năm trước, chỉ không ngừng nghĩ: hôm nay không có tâm tình, vẫn chờ ngày mai rồi nói.

Thế là “Minh nhật phục minh nhật, minh nhật hà kỳ đa”(*), lời di lời dạy của người xưa, đảo mắt đã tới đầu tháng mười.

(*: Minh nhật ca – một bài thơ của Văn Trưng Minh, đại ý khuyên mọi người nên biết quý trọng thời gian, đừng để hoang phí. Chi tiết xem phía dưới.)

Đầu tháng mười theo pháp định có một kỳ nghỉ bảy ngày, đa số người đi làm xa đều nhân cơ hội này trở về thăm gia đình. Chu Lâm cùng mấy người bạn trung học suốt năm bốn ba đông tây đã hẹn nhau, ngày ba tháng mười cùng nhau tụ họp tại quán trà.

Người khỏi xương hợp mặt là “Thu Hương” đã lâu chưa gặp, bởi vì hồi trung học luôn làm động tác Lan Hoa Chỉ(*) mà vờ hờn dỗi, thế là bị người đặt cho “nghệ danh” này, thân hình kỳ thật cao lớn thô kệch dọa người, nên khi làm bộ Lan Hoa Chỉ lực sát thương càng thêm vô địch.

(*: động tác ngón giữa chạm ngón cái, tạo hình như hoa lan, chi tiết xem bên dưới.)

Tới lúc kéo ghế ngồi xuống, Chu Lâm mới phát giác, cái gọi là anh em tụ họp đều là giả, đại hội “khoe khoang” mới là thật_____

Thu Hương hai tháng trước vừa quen bạn gái đầu tiên, thế là khẩn cấp muốn dẫn về nhà khoe với bạn bè gia đình!

Mà bạn gái học chung lại ngoài dự đoán của mọi người là một người đẹp nhỏ xinh đáng yêu hiền thực_____ Nhìn một tiểu bạch thủ thuần khiết cùng một cậu hùng hổ hỗn hển như trâu ngọt ngào như mật rúc vào nhau, tất cả anh em có mặt đều không kiềm được co giật khoe miệng.

Thế là kế tiếp, “Bông hoa lài cấm bãi X trâu” trở thành câu nói có tần suất được đề cập đến nhiều nhất. Người từng được các nữ sinh phong cho hai chữ “dễ nhìn” Đẩu Văn Dực Tô chụp tay lên bả vai “Thu Hương” cảm khái: “Cuối cùng cậu cũng thành một cục X trâu, thật tốt.”

Không khí tụ họp sôi nổi không ngớt đề tài, làm Chu Lâm hoài niệm tới khoảng thời gian trung học_____

Khi đó mỗi ngày dường như đều có hàng giờ cùng bọn họ, cùng nhau ồn ào đi học, tan học đá cầu, ngẫu nhiên còn có núp trong phòng lấy súng bắn nước phun tung toé vào các bạn nữ, kết quả bị nữ sinh phản nộ cùng nhau báo giáo viên chủ nhiệm, thế là xếp thành một hàng dài quỳ gối trên hành lang chịu phạt...

Người đi ngang qua lại ánh mắt đều mang ý cười, có thiện ý cũng có vui sướng khi người gặp họa, ngẫu nhiên có vài ánh mắt không mang ý cười, mà chính là hâm mộ_____

Mà trong đó, có Đoàn Mộc Thanh Lỗi trầm tính ít nói hay không?

Không biết vì sao, hoài niệm trung học lại biến thành tìm kiếm hình ảnh Đoàn Mộc Thanh Lỗi. Khi nhận ra Chu Lâm có phần hoảng sợ. Nghĩ đến chuyện còn chưa được giải quyết kia, nên tiềm thức mới thực để ý như vậy. (Tiểu Khiết: phản đối, nguy hiểm)

_____ Đúng rồi, có nên nhân dịp này hỏi mọi người ấn tượng về Đoàn Mộc Thanh Lỗi hay không?

Chu Lâm nghĩ vậy. Rồi lại cảm thấy như thế thì có chút đường đột. Nhưng trong lòng vẫn thủy chung để ý, cuối cùng chính bản thân cũng không biết mình muốn như thế nào.

Kết quả chính là Thu Hương đem đề tài dời về phía Chu Lâm mong muốn:

“Đúng rồi, hỏi một chút, còn nhớ Đoàn Mộc Thanh Lỗi không? Nghe nói tết năm nay hắn sẽ kết hôn, các cậu có ai nhận được thiệp mời không?”

“Không có.”

“Không.”

“Không quen, không có.”

“Nhắc tay.”

“Có... Hửm?”

Duy chỉ có hai người nhìn nhau. Chu Lâm và Tề Chính liếc mắt một cái, đồng thời thốt lên:

“Vì sao cậu lại có?”

Có nghi vấn này cũng không lạ, bởi vì thời trung học Đoàn Mộc Thanh Lỗi hẳn cũng không chơi thân với ai, Chu Lâm nghĩ trong cả bọn chỉ có duy nhất y là từng học chung tiểu học nên mới nhận được thiệp mời mà thôi.

“À...” Y nghiêng đầu, thành thật trả lời, “Đại khái tôi cũng coi như bạn học tiểu học của hần.”

“À, vậy khó trách, tôi là bạn học trường cấp 2.”

“Hả?!” Ngoại trừ Chu Lâm, tất cả mọi người ở đây đều cùng nhau tròn tròn mắt, đồng thời nhìn Tề Chính, “Cho tới bây giờ cũng chưa nghe cậu nhắc tới đó.”

“Tới bây giờ các cậu cũng đâu có hỏi.” về mặt Tề Chính là biểu cảm khinh bỉ “có gì mà kinh ngạc”, lần lượt đáp lễ mọi người. Đâu Văn Dực Tô trừng mắt nhìn, quay về dựa lưng vào ghế, lẩm bẩm một câu “Vậy mà cũng nói”.

“Như thế sao” Thu Hương tùy ý buông một câu, nhân tiện muốn đáp trả mối thù X ngưư khi nãy, “Nếu không phải tên hần có trong danh sách, tôi cũng quên mất hần là bạn học. Tề Chính thuộc giống người nguyên thủy, hoàn toàn không chung cảnh giới với Đoàn Mộc Thanh Lỗi nha, ai nghĩ họ lại cùng một lớp chứ.”

“Tôi biết, tôi và cậu còn không chung được cảnh giới mà, nguyên thủy X ngưư.” Tề Chính cãi lại.

Thế là hội bạn nhanh chóng biến thành cuộc chiến “đến tột cùng ai mới là X ngưư” thành ra nước miếng tung bay.

Bởi vì còn phải về nhà ăn cơm, tụ họp đến năm giờ liền giải tán. Chu Lâm lấy cớ muốn mua đồ vật này nọ, cùng Tề Chính đi về hướng ngược đường về nhà.

Không khí như vậy có phần dễ dàng mở miệng hơn, Chu Lâm dùng giọng điệu nói chuyện phiếm hỏi Tề Chính:

“Đoàn Mộc Thanh Lỗi khi học cấp 2 có sự tích gì kỳ quái không? Kể một chút nghe xem, khi hần kết hôn chúng ta phải bôi xấu với cô dâu.”

“Sự tích kỳ quái à, hình như không có... Hần chính là loại người không quá thu hút, người khác muốn ăn hiếp cũng không tìm loại như hần.”

“À, vậy sao.”

“Ừ, nhưng mà, nhớ rõ năm nhất cũng từng có một lần... Hình như là lúc thi giữa kỳ, trong lớp có một tên lưu manh giở tài liệu bị cô giáo bắt được đang gian lận, mà lần đó Đoàn Mộc Thanh Lỗi ngồi ngay phía sau hần, nên hần nghĩ Đoàn Mộc Thanh Lỗi đã ám chỉ với giáo viên nên mình mới bị bắt, liền mang theo một đám người chặn đường bao vây hần vào ngõ nhỏ gần trường...”

“Đánh một trận?”

“Không. Nghe nói có một thân thích của hần đi ngang qua thấy được, mới đánh bay đám người kia ... Hình như bác hay là chú út gì đó...”

Chu Lâm trong lòng giật mình, “Bác hay... chú út?”

“Đúng vậy. Sau đó tên kia cũng không hay đến trường học, hai tháng sau liền bị đuổi, góp phần làm hần đi theo con đường lưu manh luôn...”

“Này, Tề Chính...”

“Hả?”

“Cậu có từng gặp qua bác hay... chú út của Đoàn Mộc Thanh Lỗi không?”

“Ừm... Ngẫm lại thì... Hình như đã từng gặp qua, bởi vì tôi nhớ rõ từng có lần họp phụ huynh tôi ở lại quét dọn phòng học, nên mới nhìn thấy...”

“Hửm? Vậy bộ dáng người nọ thế nào, có còn nhớ rõ không?”

“Làm sao mà tôi nhớ được? Chính cảm thấy tuổi còn rất trẻ, chắc bằng chúng ta bây giờ, ngồi giữa một rừng cô dù chú bác quả thực nổi bật, nên ấn tượng rất sâu sắc. Sau đó tôi bị cô giáo tha đi rồi, về nhà còn vì kết quả thi mà bị mẹ đánh ột trận... Lại nói, lần đó hợp phụ huynh quả là cơn ác mộng!”

Tin nguy! Không còn tâm tư nghe Tề Chính cảm khái, Chu Lâm trong đầu rối thành một đoàn_____

Chẳng lẽ thân thích của Đoan Mộc Thanh Lỗi trong lời Tề Chính chính là mình sao? Hay thân thích kia là người khác? Hay sau này Đoan Mộc Thanh Lỗi đã tìm được chú út thực sự? Nếu chính là mình, chẳng lẽ sau này đã đáp ứng làm gia sư? Còn lấy thân phận chú út ở bên cạnh Đoan Mộc Thanh Lỗi? Thậm chí thay hẳn đi hợp phụ huynh?

Rõ ràng chỉ là ký ức vụn vặt trong miệng người khác, nhưng đối với mình lại là những lời tiên đoán cho tương lai_____

Loại cảm giác thần kỳ này, ước chừng cũng chỉ Chu Lâm có thể trải qua.

Minh nhật ca – Khúc hát ngày mai [Văn Trương Minh]

Minh nhật phục minh nhật, minh nhật hà kỳ đa?

Ngã sinh đãi minh nhật, vạn sự thành tha đà!

Thế nhân nhược bị minh nhật luy, xuân khứ thu lai lão tương chí.

Triêu khán thủy đông lưu, mộ khán nhật tây trụ.

Bách niên minh nhật năng kỷ hà? Thỉnh quân thỉnh ngã minh nhật ca .

Tạm dịch:

Ngày mai rồi lại ngày mai, ngày mai sao mà nhiều?

Cuộc sống đợi ngày mai, vạn sự sẽ phí hoài!

Thế nhân nếu bị ngày mai luy, xuân đến thu đi rồi sẽ già.

Sớm ngấm nước chảy về đông, chiều nhìn nắng tắt về tây.

Trăm năm có được bao nhiêu ngày mai? Thỉnh quân nghe khúc “minh nhật ca”.

8. Chương 8

Edit: Tiểu Khiết Beta: Đầm Cơ Từ nơi Tề Chính đón xe trở về, đồng hồ trên di động đã qua 6 giờ rưỡi.

Đêm nay vốn tính về nhà ăn cơm, nhưng mà buổi chiều mẹ có gọi điện đến, nói sẽ cùng bạn bè chơi bài, cho nên huỷ luôn bữa cơm này.

Thế là Chu Lâm chỉ có thể nhận mệnh lấy mì gói ra, kèm một quả trứng gà, trước tiên giải quyết vấn đề dân sinh đại kế.

Một tô mì sợi lút dạ, cùng nước trà hoa quả buổi chiều cũng làm cho bụng có cảm giác no căng. Bao tử đã no, đầu óc cũng được hưởng sung túc, cảm giác huyết khí dâng trào, làm cho bao nghi ngờ cùng bản khoăn đã không còn quan trọng.

Dường như ngay lập tức, Chu Lâm quyết định giải quyết vấn đề nhiều ngày còn dang dở.

Cũng vậy, dù thế nào, xuyên không trước rồi tính_____

Vấn đề nơi xuyên không, vấn đề gia sư, đợi lúc đối đáp, sẽ tùy cơ ứng biến.

Thừa dịp nhiệt huyết nói làm là làm, Chu Lâm thay bộ quần áo lúc xuyên không lần trước, xuất ra đồng hồ điều chỉnh thời gian.

“Chắc là mười giờ... năm phút đi?”

Nhìn kim đồng hồ từ từ chỉnh đến đúng chỗ, Chu Lâm hít vào một hơi, cảm giác tim mình thoáng đập gia tốc.

Khi đồng hồ tiếp xúc với làn da, có giác mát lạnh quen thuộc. Chu Lâm chờ một chút, rồi mới nhắm mắt lại, biểu cảm hiện ngang lăm liệt, đóng chốt dây đồng hồ.

_____cầu thi... vận a!(*)

(*: vận cờ – hó a~)

Nháy mắt mở mắt, trong đầu Chu Lâm liền hiện lên hai chữ bất nhĩ kia.

Tuy rằng chỉ kịp liếc mắt một cái, nhưng Chu Lâm xác định không thể ngờ rằng mình lại rơi vào WC nhà Đoàn Mộc Thanh Lỗi_____nơi lần này xuyên không không thay đổi, vẫn là chỗ đã rời đi.

Nói như thế, vốn lo lắng về địa điểm quả thật là một hồi sợ bóng sợ gió rồi. Chu Lâm nhìn bốn cầu cảm thán, rồi làm bộ đã dùng qua WC, còn cố ý dùng xà phòng rửa tay.

Hai phút sau, Chu Lâm chính thức từ WC đi ra, sau đó về mặt trấn định bước vào phòng khách, gặp lại hai mẹ con đã lâu không thấy.

Mẹ Đoàn Mộc Thanh Lỗi lúc này đang gọt táo, vừa nhắc đầu liền thấy y, vội vàng gọi y ngồi lên ghế sofa.

“Chú út ăn táo chứ?”

“Không cần, cảm ơn.” Mỉm cười từ chối ý tốt của đối phương, Chu Lâm đem mình an trí ở bên phải sofa. Bên trái không xa là Đoàn Mộc Thanh Lỗi, vừa ăn táo vừa xem TV.

Có lẽ cảm giác được sofa lồm xướng, hắn liền quay đầu lúc Chu Lâm vừa ngồi xuống, nhìn y một cái. Rồi mới thần thần bí bí nhích lại gần, đến bên tai Chu Lâm nhỏ giọng nói:

“Chú út, thận của chú không tốt à?”

“Hả” Không biết vì sao đối phương lại đưa ra nhận xét này, Chu Lâm kỳ quái nhìn hắn.

“Bởi vì đi WC thật lâu...”

“Tôi, tôi vừa mới vào mà.”

“Hửm? Mười phút không phải là lâu sao?”

_____Nhóc... nhóc con chết tiệt! Mười phút mà thôi, lại dám nói mình vào thật lâu, làm mình còn tưởng đã chỉnh sai thời gian.

Chu Lâm cảm thấy dây thần kinh giật lên vài cái, tức giận trả lời:

“Không được sao?”

“Không, không có gì.”

Đối phương quay người lại, tiếp tục gặm táo, quai hàm theo nhịp nhóp nhép, mắt nhìn thẳng vào TV, giằng co trong chốc lát, đột nhiên phốc nở nụ cười.

Chu Lâm thừa biết nụ cười đó kỳ thật không phải do nội dung trong TV, y nhướng mắt, dựa lưng vào ghế, hai tay khoát lên thành ghế.

Thực tế mà nói lần này thật hao phí thời gian cùng tinh lực cho cái chuyện WC này, thực không ngờ còn bị nhóc con cười đến thật kiêu ngạo. Quên đi, tạm thời không thêm so đo với hắn, bây giờ trước mắt phải chấm dứt vụ gia sư để còn rời đi.

Đang nghĩ, quay đầu lại bất gặp ánh mắt của mẹ Đoàn Mộc Thanh Lỗi_____ chỉ thấy bà đang gọt dở trái táo, ngơ ngác nhìn về phía mình.

“A, chị, xảy ra chuyện gì vậy?” bị nhìn chăm chú có chút bất an, Chu Lâm sửng sốt, lên tiếng hỏi.

“À, không có gì không có gì.” Mẹ Đoàn Mộc Thanh Lỗi dường như giật mình bừng tỉnh, ha hả cười rộ lên, “Chị chỉ là thật lâu rồi chưa thấy Lỗi Lỗi thân thiết với ai như vậy, cũng thật lâu nó chưa nở nụ cười... Đứa

nhỏ này từ nhỏ đã thật trầm tính, đến khi đi học lại càng khép kín... Mà chị cũng thật là, chưa bao giờ ở nhà bởi nó, luôn để nó một mình...”

Đến đây thì trong giọng nói có chút thương cảm. Chu Lâm từ trước đến nay đều bó tay không biện pháp với loại tình huống này, chỉ có thể thương cảm theo mà nói:

“À... Chị cùng có việc phải làm, đừng tự trách mình... Tôi, tôi sau này sẽ thường xuyên đến chơi với nó...”

Lời vừa ra khỏi miệng, Chu Lâm phát giác mình đã bị lừa_____ đôi mắt mẹ Đoan Mộc Thanh Lỗi một giây trước còn hoe đỏ, ngay sau đó liền lộ ra nụ cười tươi sáng của một chủ tiệm giày:

“Đúng vậy, sao chị lại quên, chú út giờ đã là gia sư của Lỗi Lỗi. Hôm nay bắt đầu học e là đã muộn rồi, thôi ngày mai bắt đầu đi. Lỗi Lỗi, ngày mai con không đi ra ngoài học nhóm với bạn phải không? Mẹ sẽ mua thịt và đồ ăn, buổi tối con cùng chú út ăn lẩu nha. Ngày mai chú út nhớ tới sớm một chút, Lỗi Lỗi đứa nhỏ này nấu cái gì cũng đều ngon cả...”

Mẹ Đoan Mộc Thanh Lỗi vẫn còn blah blah blah dặn dò đủ thứ, Chu Lâm dùng vẻ mặt đáng thương nhìn về phía Đoan Mộc Thanh Lỗi, đối phương đáp trả hần bằng ánh mắt “chú út, chú còn quá non” liền quay đầu tiếp tục xem TV.

_____ làm bậy rồi...

Chu Lâm thống khổ rống lên trong lòng, đáng tiếc không người nghe thấy. Chỉ có tiếng rít gào tê rống của ma giáo giáo chủ từ TV ngẫu nhiên truyền đến, cũng là tiếng lòng của y.

9. Chương 9

Edit: Tiểu Khiết Beta: Đằm Cơ Thuở thiếu thời, Chu Lâm cũng không phải thuộc dạng học sinh ưu tú. Không phải do năng lực, mà do quá sức ham chơi.

Ham chơi, cho nên không bao giờ tĩnh tâm đọc sách, mỗi ngày đều suy nghĩ xem tan học sẽ bày trò gì, hoặc cuối tuần cùng bạn bè đi đâu giỡn oai giỡn võ... Khi đi học cũng thường thường còn chưa ngồi nóng mông, tâm đã bay đến ngàn dặm bên ngoài, thầy cô giảng cái gì cũng theo tai trái ra tai phải, khá lắm là vào đầu được một nửa.

Nhưng mà ngay cả khi như vậy, thành tích của Chu Lâm vẫn giữ vững ngôi vị giữa bảng, một nửa là do may mắn đoán trúng đề thi, một nửa là do vài lần tâm huyết dâng trào cố gắng học tập_____ Nhưng dù là lúc nhiệt huyết trào dâng, Chu Lâm cũng có thể đem học tập thành trò chơi, rồi mới hưng trí tăng vọt mà đùng vào sách vở, nhưng không bao lâu lại chán.

_____ Mình như vậy mà đi làm gia sư, thực sự có sao không?

Chu Lâm tự hỏi, dù thế nào cũng vô pháp tưởng tượng bộ dáng mình gương mẫu, cuối cùng đem vấn đề cùng thịt dề cho vào trong lẩu, từng ngụm từng ngụm nuốt vào bụng.

Bây giờ là ngày 15 tháng 10 năm 1994, 6 giờ 3 phút tối, Chu Lâm ngồi ở bàn ăn nhà Đoan Mộc Thanh Lỗi, hạnh phúc khuấy đũa vào nồi lẩu dề.

“Cật nhân chủy đoản, nã nhân thủ nhuyển”(*) không phải là Chu Lâm chưa từng nghe qua, nhưng tối hôm đó quay về suy nghĩ suốt hai ngày, Chu Lâm nghĩ thông suốt, cúi đầu trước vận mệnh cũng không phải chuyện gì xấu_____ Ít nhất 7 năm sau Đoan Mộc Thanh Lỗi và mình đều bình an vô sự sống tốt, điều này chứng tỏ mình xuyên không cũng không gây ra phiền toái gì đáng kể. (Tiểu Khiết: mới là lạ)

(*: dịch nghĩa là ăn cái gì của người ta thì miệng phải ngán, cầm cái gì của người ta thì tay phải mềm, ý nói lấy của ai cái gì thì phải có thái độ tử tế nhà nhận...)

Hiểu ra rồi Chu Lâm không còn sợ đầu sợ đuôi nữa, lại nhớ tới mẹ Đoan Mộc Thanh Lỗi từng đề cập qua ăn lẩu, thế là lợi dụng cơ hội đi chực cơm, gần 5 giờ chiều xuyên đến ngõ nhỏ vắng người dưới nhà Đoan Mộc Thanh Lỗi.

Đi tới gõ cửa quả nhiên ngửi được một mùi hương quyến rũ, Đoan Mộc Thanh Lỗi quần tạp dề ra mở cửa, để Chu Lâm tiến vào sô pha trong phòng khách, phun ra một chữ “Ngồi”.

Tuy rằng là bạn học nhưng bây giờ lại là một nhóc con trung học 13 tuổi, Chu Lâm đương nhiên không thể yên tâm thoải mái khoan tay đứng nhìn, nhưng sau khi chen vào phòng bếp đụng tay làm rơi ống đựng dưa, nhân tiện vấp chân đập thêm một quả trứng, y thành thành thật thật quay về phòng khách xem TV.

5 giờ 56 phút, tất cả đều đã hoàn tất, Đoan Mộc Thanh Lỗi cởi tạp dề, kêu Chu Lâm ngồi vào bàn.

Nồi nước lẩu đã sôi trào hồi lâu, Chu Lâm bỏ thức ăn vào, trước dùng thìa thử một ngúm. Hương vị thơm ngon tan ngay trên đầu lưỡi, làm Chu Lâm hò hét tán thưởng trong lòng!

Trong khoảng thời gian ngắn liền đổi thay đổi cái nhìn khác xưa với nhóc con ngồi đối diện, nhóc con lại chú tâm vớt những thứ mình thích ăn trong nồi, một chút cũng không quan tâm đến biểu cảm khâm phục của Chu Lâm.

____Ừm, tìm chút chuyện gì nói đi.

Vốn không quen giữ im lặng khi ăn với người khác, Chu Lâm nghĩ như vậy.

Nhưng mà, nói cái gì thì được? Học sinh trung học thường hứng thú với đề tài gì?

Trò chơi? truyện tranh? Lúc này cũng không quá lưu hành. Học tập sao? Trên bàn cơm nhắc tới chuyện này quả thật nhấn tâm với hệ tiêu hoá. Nữ sinh thăm mền? Tuy rằng là “chú út”, nhưng cũng không quá thân thiết đến mức hàn huyên chuyện này... Như vậy kể chút chuyện cười đi?

Hạ quyết tâm, Chu Lâm gấp một dưa thịt dê, nghiêm trang nói:

“Xưa có một người kêu Tiểu Dương...”

Đoan Mộc Thanh Lỗi ngẩng đầu nhìn y.

Đã được chú ý, Chu Lâm cười thâm trong lòng, chậm rãi bỏ thịt dê bỏ vào trong nồi, tiếp tục nói:

“Có một ngày, hần bị người ta nhúng lẩu.”

“...”

Không đoán trước được, Đoan Mộc Thanh Lỗi thể nhưng bảo trì im lặng nhìn Chu Lâm. Chu Lâm xấu hổ nhưng vẫn bình tĩnh chần thịt dê, đột nhiên nhớ tới kiểu truyện cười này rất nhiều năm sau mới thịnh hành.

____Aiz, thật sự là rất lạnh!

Trong lòng rống lên, Chu Lâm cứng ngắc thu dưa trở về. Thịt trên dưa đã rơi rụng hơn một nửa, chỉ còn sót lại một miếng chừng hai ly, cô đơn nằm trong chén.

“Chú út, chú... vừa mới kể chuyện cười sao?”. Cuối cùng Đoan Mộc Thanh Lỗi cũng phản ứng lại, kinh ngạc hỏi.

Bị hỏi như vậy quả thật là thất bại của thất bại. Chu Lâm cười khổ: “Tôi chỉ là đột nhiên nghĩ đến nên thuận miệng nói thôi, không có ý gì đặc biệt đâu, ha ha ha...”

Cười xong vành tai lại nóng đỏ lên, vội vàng thay đổi đề tài:

“Đúng rồi, sau này đừng gọi tôi là chú út, có chút không quen. Cảm giác là lạ.”

“Vậy kêu thế nào?”

“Ừm... Kêu tôi là anh đi... Kỳ thật tôi cũng không lớn hơn cậu bao nhiêu...”

Đoan Mộc Thanh Lỗi trừng mắt nhìn.

“Vậy chú vốn kêu là gì?”

“Hử?”

“Tên.”

“À! Cái đó, tên tôi à_____” đại não của Chu Lâm bắt đầu vận chuyển kịch liệt, trong đầu lướt qua vài câu tên bạn bè, nháy mắt nhảy ra một cái tên già:

“Chu Khiết Lôn, phụt_____”

Lời vừa ra khỏi miệng chính mình đã phun trước. Đoan Mộc Thanh Lỗi không hiểu sao, nhìn Chu Lâm vừa uống canh vừa ho khan, lập lại lần nữa:

“Chu Khiết Văn?”

_____ Cậu nghe thế nào thì chính là thế ấy đi!

Chu Lâm đang ho sặc sụa ra nước mắt nghĩ như vậy, bất cứ giá nào cũng gật gật đầu.

“Như vậy, sau này sẽ kêu là anh Khiết Văn.”

Thế là, danh hiệu Chu Lâm dùng trong quá khứ, cứ như vậy mặc danh kỳ diệu qua loa mà quyết định.

10. Chương 10

Edit: Tiểu Khiết Beta: Đàm Cơ

Ăn xong cơm tối, Chu Lâm chủ động yêu cầu rửa chén, rốt cuộc cũng vì bồi lại bữa cơm.

Đoan Mộc Thanh Lỗi liếc y một cái, thế mà lại thở dài, rất có ý “Anh cũng chỉ có thể làm chút chuyện ấy”, để lại đôi bao tay cao su dùng để rửa chén rồi đi ra phòng bếp.

“...”

Rõ ràng là mình yêu cầu, nhưng loại cảm giác khó chịu này là sao? Chu Lâm buồn bực dùng giẻ rửa chén lau lau cái chén một vòng, còn chà cho đầy nổi sáng boong boong, lúc này mới thoải mái thu tay lại.

Cởi bao tay để chỉnh tề qua một bên, Chu Lâm nhớ tới chuyện hẳn phải làm sau đó, thế là do dự đi tới phòng ngủ của Đoan Mộc Thanh Lỗi, thăm dò nhìn thoáng qua.

Trong phòng mở đèn rất sáng, trừ đèn trên đỉnh đầu, đèn trên bàn học cũng mở. Đoan Mộc Thanh Lỗi đưa lưng về phía cửa ngồi ở trước bàn học, có vẻ đang vui đầu viết gì đó.

Trong không khí tràn ngập bầu không khí khẩn trương học tập, làm Chu Lâm bất giác nuốt ngụm nước bọt.

“Tôi đến rồi” Nhỏ giọng bắt chuyện một tiếng, Chu Lâm bước nhẹ đi tới phía sau Đoan Mộc Thanh Lỗi.

Đoan Mộc Thanh Lỗi ngồi thẳng, vẫn chưa ngẩng đầu.

“Làm cái gì vậy?” Vừa hỏi đôi mắt cũng bay đến trên mặt bàn, thấy rõ là bài tập toán, Chu Lâm không chút nghĩ ngợi bật thốt lên nói rằng; “Muốn tôi giúp cậu không?”

“Không cần. Tự tôi làm.”Đoan Mộc Thanh Lỗi trả lời, ngòi bút vẫn liên tục viết, còn bản nháp thì đầy công thức tính toán.

Nhìn hẳn thành thạo sử dụng các công thức, Chu Lâm đột nhiên nghĩ đến cấp ba Đoan Mộc Thanh Lỗi cũng như mình, đều là học sinh có thiên phú. Nói như thế thì công thức tính toán không là vấn đề, vậy gia sư có phải nên tập trung vào phụ đạo môn văn?

Văn thì, mấy môn chính trị lịch sử ở trường cấp 2 thực ra chỉ cần học thuộc những thứ thầy cô giáo cho chép là được, cần linh hoạt một chút chính là môn tiếng Anh. Nói thật, ngữ văn tiếng Anh xưa nay đều là mấy môn đầu đầu nhất, chắc có lẽ Đoan Mộc Thanh Lỗi cũng nghĩ như vậy?

“Ách, có thể xem sách ngữ văn và tiếng Anh của cậu không?”Làm rõ ý nghĩ, Chu Lâm hỏi.

“Hửm? Để làm gì?”

“Cái đó, tôi muốn xem thử bây giờ cậu học đến đâu rồi, rõ tình huống một chút, sau này mới có thể phụ đạo cho cậu...”

“Không cần.”Đoan Mộc Thanh Lỗi dừng bút, quay đầu lại.

“Hả? Thế nhưng không xem, tôi sẽ không biết...”

“Ý của tôi là, anh không cần phụ đạo cho tôi.”Đoan Mộc Thanh Lỗi không biểu cảm nói, “Phải nhớ tôi đều nhớ kỹ, luyện tập đã có sách. Tôi tự học là được, không cần người khác dạy.”

thực sự là nhóc con không biết khiêm tốn.

Tuy rằng nghĩ vậy thì mặc kệ, thế nhưng nghĩ đến mẹ Đoan Mộc nhờ vả, nhiều ít cũng phải có trách nhiệm của một gia sư đặt ở trên vai. Chu Lâm vuốt gân xanh toát ra trên trán, kiên trì nói rằng:

“Xem một chút thì tốt hơn, coi như bổ sung lại kiến thức. Hơn nữa mẹ cậu cũng nói để tôi giúp cậu môn tiếng Anh...”

“...”Đoan Mộc Thanh Lỗi ngồi nghiêng người trên ghế, nhìn chằm chằm Chu Lâm một hồi, lại quay người tiếp tục làm bài.

“Anh Khiết Văn ngồi bên kia đi, chờ tôi làm xong bài tập thì giúp tôi luyện đọc mấy từ đơn ha.”

đây là bố thí sao? ! Là mẹ cậu nhờ tôi làm gia sư chứ không phải tôi cầu xin cậu để tôi dạy!

Gân xanh trên trán không ngừng nẩy lên cũng không thể phát tác, nếu không đó là tội danh quấy rối học sinh học tập. Chu Lâm phần nộ rút ra một quyển sách trên giá sách, đặt móng ngồi ở trên giường bắt đầu giết thời gian.

Nhìn sách một hồi thấy cũng chẳng có gì, nghĩ thầm thật buồn chán, biết thế sớm mang theo PSP đến. Nhưng không ai đem PSP theo chơi khi làm gia sư đi? Hơn nữa thời đại này cũng không có thứ đó, mang đến chỉ được cái hỏng việc.

buồn chán buồn chán buồn chán buồn chán...

Liên tục nghĩ như vậy, không khí cũng có vẻ bất đầu toả ra từ trận khí tức buồn chán. Chu Lâm đơn giản không khách khí kéo cái chăn ở một bên lên trên người, nằm xuống chợp mắt một chút.

Bên tai vẫn nghe tiếp lật trang vở và tiếng bút viết trên giấy, một lát sau thì dừng lại, tiếp theo là tiếng ghế bị kéo ra, rồi lại là tiếng bước chân ma sát với sàn nhà phát ra âm thanh kéo kẹt rất nhỏ, cuối cùng là “Cạch” đèn trên tường bị tắt đi.

Lại là tiếng bước chân kéo kẹt kéo kẹt, Đoan Mộc Thanh Lỗi có vẻ ngồi trở lại vị trí cũ, bắt đầu làm bài một lần nữa. Tiếng lật sách vang lên lần thứ hai thì Chu Lâm mở mắt, nằm ở trên giường nhìn bóng lưng khéo léo vẫn còn là vị thành niên kia:

Là vì phát hiện mình ngủ, nên mới cố ý đi tắt đèn sao? Nói vậy thì thật hiểu chuyện... Miệng thối một chút nhưng được cái thẳng thắn, không để cho người khác dạy đại khái một nửa là do lòng tự trọng và một nửa là xấu hổ... Nhớ kỹ trước đây mình cũng rất phản đối việc mời gia sư, cứ cảm thấy hỏi họ cái gì thì như đang tuyên bố cái ngu dốt của mình ra.

—— Nói như vậy không thì không thể không dạy kèm tại nhà rồi!

Chu Lâm chống đầu cười gian, cái đuôiác ma lộ ra rất nhanh, cứ lắc lắc ở sau móng.

Đề toán làm hơn nửa giờ, sau đó đổi một quyển sách bài tập, nhìn xa xa, hình như là bài tập ngữ văn trước kia mình cũng đã làm. Làm sách bài tập hơn hai mươi phút, lại lấy sách Anh ra bắt đầu đọc từ đơn, chắc bình thường một mình có thói quen lớn tiếng đọc, chẳng qua bây giờ ngại có mình, chỉ có thể nhỏ giọng đọc.

.

Chu Lâm quan sát một hồi, tổng kết thói quen học tập của học tập là kiểu học lộn xộn: có lẽ cảm thấy cứ học một môn rất nhàm, cho nên cách một đoạn thời gian sẽ phải đổi một môn khác——

Thói quen học tập này không cần thiết thay đổi nữa, như thế nào cũng tốt, chỉ cần thấy thích hợp với mình nhất là được. Nhớ lời mẹ Đoan Mộc nói cô giáo bảo hẳn không bắt được trọng điểm, Chu Lâm lại cảm thấy cô giáo không hiểu học sinh của mình —— tùy theo tài năng mà dạy nha, không phải Khổng Tử đã nói vậy sao.

Nhưng mà thật ra mình cũng không có quyền uy nói lời này, dù sao mình không phải chuyên gia phương diện giáo dục, cũng chưa bao giờ là chuyên gia học tập, chẳng qua đã làm học sinh gần hai mươi năm, ít nhiều vẫn có chút kinh nghiệm.

Vừa cẩn thận nghe Đoàn Mộc Thanh Lỗi đọc từ đơn, Chu Lâm từ trên giường ngồi dậy, lên tiếng gọi hắn:

“Này, đọc từ đơn xong chưa? Chúng ta tới chơi trò đối thoại đi?”

“Chơi?” Đoàn Mộc Thanh Lỗi để quyển sách xuống, quay đầu, ngược sáng nên không thấy nét mặt.

“Ừ. Tôi cứ nằm ngửa ra như thế cũng rất nhàm chán, cậu đọc từ đơn xong thì chơi với tôi một chút đi, sau này tôi sẽ giúp cậu nghe viết.” Không nói huấn luyện khẩu ngữ, lại nói là cùng chơi, loại mời lấy lui làm tiến này, thằng nhóc trung học cơ sở này chắc là nghe hiểu đi?

Đoàn Mộc Thanh Lỗi trầm mặc một hồi mới gật đầu, đi tới bên cạnh cửa lách cách một tiếng mở đèn lên.

“Như vậy, chúng ta giả bộ như mới vừa gặp nhau, giới thiệu đi? Hello! How do you do!”

“E. How do you do!”

“Oh! It’s a pleasure to meet you. My name is Chu Khiết Văn. May I have your name, please?”

“M. . . My name is Đoàn Mộc Thanh Lỗi. Nice to meet you, too. En, Where are you e from?”

“I e from the future.”

“F, Future?”

“Ý là ‘tương lai’?”

“Really?”

“No, Just a joke.”

11. Chương 11

Edit: Đàm Cơ

Nói chuyện phiếm hàn huyên tới tám giờ hơn, nghe viết lại dùng chỉ cần khoảng 14 phút. Nghe xong từ đơn cuối cùng, Chu Lâm tiến tới liếc mắt nhìn đáp án Đoàn Mộc Thanh Lỗi viết trên giấy, xác nhận hoàn toàn đúng rồi, nghiêng đầu nhân lúc hắn không hề phòng bị liền “Chục” hôn một cái lên mặt hắn.

“Cách —— kết!” Chân ghế ma sát với sàn nhà phát ra âm thanh chói tai, Đoàn Mộc Thanh Lỗi ngồi lui về phía sau mấy bước, về mặt kinh ngạc nhìn Chu Lâm.

“Khen ngợi, là khen ngợi, hoàn toàn là khen ngợi. Khi còn bé nghe lời, không phải mẹ đều khích lệ cậu như vậy sao?”

“Có thì có, nhưng đó là khi còn bé.” Đoàn Mộc Thanh Lỗi lẩm bẩm, xoay đầu đi chỗ khác, có vẻ không bài xích cho nên không tiếp tục kháng nghị nữa.

Chu Lâm cười xấu xa không dứt ở trong lòng, lúc này làm vậy chính là muốn nhìn phản ứng này. Nhớ tới mình từng bị Đoàn Mộc Thanh Lỗi học sinh tiểu học hôn ặt dính đầy nước miếng, bây giờ là trả thù cho đồng nước miếng ấy cùng không muốn để ỉnh làm dạy kèm tại nhà.

“Này, tám giờ hai mươi rồi, tiết mục cậu thích cũng đã sớm bắt đầu. Hôm nay chỉ học đến đây, tôi đi về trước.”

Nói như vậy xong, Chu Lâm thả bài thi lại trên bàn, sờ sờ đầu Đoàn Mộc Thanh Lỗi rồi đi ra ngoài.

“Cái đó, anh Khiết Văn.” Vừa mới đi tới cửa đã bị gọi lại, Chu Lâm kỳ quái quay đầu nhìn Đoàn Mộc Thanh Lỗi vẫn ngồi ở trên ghế.

Chỉ thấy hắn một tay vuốt tóc mới bị xoa loạn, ánh mắt liếc mặt đất rồi lại nhìn về phía mình, cứ thế mấy lần, giống như đã quyết định, hỏi: “Anh. Lần sau tới lúc nào?”

“Hửm, lần sau. . . . Thứ hai đi?” Chu Lâm ngừng cười, nghiêm trang hỏi ý kiến: “Cậu thích ba năm bảy? Hay là hai tư sáu?”

“Tôi. . . . Tùy tiện.” Đoàn Mộc Thanh Lỗi nói rồi đứng dậy, theo Chu Lâm đi ra ngoài, lao thẳng đến cửa phòng khách tiền y.

“Vậy thì hai tư sáu đi. Thứ bảy chủ nhật để đi chơi. Đúng rồi, ” đứng ở ngoài cửa, Chu Lâm đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, hỏi, “Gần đây có kiểm tra gì không? Ý tôi là bài kiểm tra chính quy trên trường ấy?”

“Thì? ba tuần nữa sẽ có bài kiểm tra tháng. . . .” Có lẽ cho rằng Chu Lâm muốn giúp mình học phụ đạo, hẳn lại nói, “Nhưng mà, bình thường tôi đều đọc sách rồi, không cần phụ đạo đâu.”

“À, tôi biết rồi.” Chu Lâm gật đầu, móng vuốt lại duỗi về phía đầu Đoàn Mộc Thanh Lỗi, xoa tóc trên đầu loạn thành một đồng.

—— Thăng nhóc chết tiệt, khó được thấy nhóc có chút dễ thương mới nghĩ đi cứu nhóc khỏi tay đám côn đồ kia, thật là không biết cảm ơn!

Nghĩ như vậy, nói tiếng gấp lại liền đi xuống thang lầu, chờ lúc nghe trên đỉnh đầu truyền đến tiếng đóng cửa, Chu Lâm thừa dịp bốn bề vắng lặng tháo xuống đồng hồ đeo tay sắp hết thời gian sử dụng.

“Thật là buồn cười.” Đứng một mình trong phòng khách, nhớ lại vẻ mặt không được tự nhiên “Đừng đụng vào tóc tôi ” của thăng nhóc vừa rồi, Chu Lâm vẫn không nhịn được cười ra tiếng, sau đó tâm tình vui vẻ đi vào phòng đổi quần áo, nhân lúc còn hưng phấn xuyên không thêm một lần nữa.

Nhân tiện mang theo Tiểu Thuyết Võ Hiệp bản cũ xuất bản trước năm 94, chuẩn bị để tiêu khiển lúc nhàn chán.

Mọi chuyện đã chuẩn bị sẵn sàng, Chu Lâm đeo đồng hồ lên tay lần nữa, chẳng qua hình như y đã quên một chuyện, cũng không lường được chuyện này có thể sinh ra hậu quả thế nào ——

Sáu giờ rưỡi ngày 17 tháng 10 năm 1994, Chu Lâm ngồi ở trước một bàn thức ăn tràn đầy, khóc không ra nước mắt.

—— Quên nói hẳn không cần chuẩn bị cơm tối ỉnh. . . . T-T

Hai giờ trước mình vừa mới ăn quá no, cho nên bây giờ nhiều lắm chỉ có thể nhét nữa chén cơm nhỏ vào bụng. Nhưng giờ mà nói ăn rồi cho nên không ăn nữa có vẻ không tốt lắm?

Chu Lâm nhìn Đoàn Mộc Thanh Lỗi vẫn còn đeo tạp dề đứng ở bên cạnh một chút. Lúc mình học trung học cơ sở, vừa tan học chuyện đầu tiên chính là đi ra ngoài chơi đi? Thế mà thăng nhóc này lại về nhà thay mình làm cơm tối. . . .

Vừa nghĩ như thế liền không thể cự tuyệt, Chu Lâm hạ quyết tâm, bằng bất cứ giá nào mà và từng ngụm từng ngụm cơm.

Kết quả ăn còn nhiều hơn bình thường một chút, sau đó đỡ bụng no cứng đứng lên, tập tễnh đi theo vào bếp giúp rửa chén một tay.

“Thật khó chịu. . . .” Chu Lâm ngồi ở trên giường trong phòng Đoàn Mộc Thanh Lỗi nghĩ như vậy, rồi sau đó vì dời đi sự chú ý của mình, y bắt đầu chơi đoán số với Đoàn Mộc Thanh Lỗi đã làm xong bài tập, tiếp theo là đàm thoại tiếng Anh và nghe viết từ đơn, cứ như vậy chống đỡ chịu đựng qua hai giờ còn sót lại.

Vừa xuyên về nhà, chuyện đầu tiên Chu Lâm làm chính là vọt vào nhà vệ sinh nôn mửa, nôn ra hơn phân nửa đồ ăn cứng rắn nhét vào, lúc này mới cảm thấy mình còn sống.

Lúc nằm ở trên giường nghỉ ngơi, Chu Lâm rút ra tổng kết về hai lần xuyên không của ngày hôm nay ——

Lần sau nhất định phải chú ý, nếu như xuyên không cùng ngày chắc chắn phải báo hủy cơm tối trước!

Những ngày kế tiếp quả thật có chút tùy tâm sở dục.

Đoan Mộc Thanh Lỗi thi vào thứ năm, hôm đó vốn không cần xuyên đến nhưng Chu Lâm trực giác sẽ có chuyện phát sinh, kết quả xế chiều 5 giờ rưỡi xuyên đến con hẻm nhỏ gần trường S, quả nhiên gặp được Đoan Mộc Thanh Lỗi bị người kéo vào trong hẻm.

Nhưng lúc Chu Lâm chạy tới thì căn bản không cần can thiệp vào nữa, một mình Đoan Mộc Thanh Lỗi đã giải quyết ba nam sinh cùng lứa với hắn, chẳng qua trên cánh tay và lưng có mấy chỗ bị bầm mà thôi.

Giả dạng làm thầy giáo trường học phụ cận, khiển trách bốn thằng nhóc bao gồm Đoan Mộc Thanh Lỗi một trận, ba tên nhóc liền bỏ chạy. Sau đó nắm lấy tay Đoan Mộc Thanh Lỗi đưa hắn về nhà, mở tủ y tế tìm chai dầu ra bôi cho hắn.

Để hắn cởi quần áo xuống bôi dầu, Đoan Mộc Thanh Lỗi lại đột nhiên bắt đầu nổi tính khí, nói kiểu gì cũng không chịu. Chu Lâm rống lên một câu “Cậu không cởi tôi sẽ nói ẹ cậu biết!” lúc này Đoan Mộc Thanh Lỗi mới bất đắc dĩ cởi áo.

Bị thương cũng không quá nghiêm trọng, Chu Lâm tùy ý vuốt vuốt cho hắn, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy hắn mím môi, hỏi một tiếng:

“Xảy ra chuyện gì? Không hiểu sao lại bị người ta đánh nên uất ức à? Muốn khóc thì cứ khóc đi.”

Vừa nói như vậy, lỗ mũi của Đoan Mộc Thanh Lỗi liền đỏ, bề ngoài kiên cường hơn lúc nhỏ rất nhiều, vẫn luôn gắng không cho nước mắt chảy ra.

Nhất thời không biết nên an ủi thế nào, Chu Lâm để chai dầu xuống ngồi bên cạnh Đoan Mộc Thanh Lỗi, lẳng lặng đợi một lúc, đột nhiên hỏi hắn thi xong có muốn cùng đi chơi hay không.

“Hừm, đi đâu?” Đoan Mộc Thanh Lỗi hít hít lỗ mũi, có vẻ hứng thú.

“Đi chơi game đi? Đã từng đến khu vui chơi chưa?”

“Nơi đó chỉ có con nít mới tới chơi.” Đoan Mộc Thanh Lỗi từ chối, cái giọng thiếu niên cố làm ra vẻ người lớn đó, thoáng chốc lại xuất hiện hình ảnh như lúc ở quán ăn nhỏ.

Chu Lâm ngừng cười, một cái tát vỗ vào lưng Đoan Mộc Thanh Lỗi, nhìn hắn nói “Đau quá” suýt chút nữa xù lông mới xoa đầu Đoan Mộc Thanh Lỗi, nói:

“Cậu cũng chỉ là một thằng nhóc mà thôi.”

—— Nhóc con sao không đăng hoàng làm nhóc con đi, quá lo nghĩ sẽ bỏ qua rất nhiều niềm vui thú nha.

12. Chương 12

Edit: Đàm Cơ

Từ lúc bắt đầu trở nên quen thuộc với Đoan Mộc Thanh Lỗi, Chu Lâm đã hoàn toàn thấy rõ bản chất của thằng nhóc Đoan Mộc Thanh Lỗi này, dễ đối phó, cũng dễ bị lừa gạt.

Nhưng mà lúc đùa bỡn dĩ nhiên không thể quá rõ ràng, nếu không khi bị nhìn ra, chắc hẳn lần sau sẽ không dùng được nữa.

Dĩ nhiên, càng hiểu rõ Đoan Mộc Thanh Lỗi thì lúc ở chung với thằng nhóc này sẽ có càng nhiều niềm vui thú hơn, cứ như đột nhiên có thêm một đứa em trai chênh lệch tuổi khá xa, mỗi ngày đều không biết mệt mỗi suy nghĩ xem hôm nay nên đùa hắn thế nào, ách, là chơi với hắn.

Tần suất xuyên không một lần nữa khôi phục một ngày ba lượt như lúc mới đầu. Nhưng đã có kinh nghiệm, Chu Lâm bắt đầu điều chỉnh thời gian làm việc nghỉ ngơi của mình cho thích hợp với mỗi ngày bằng nhiều hơn chín giờ.

Cuối tháng 10 năm 1994, ngoài ý muốn lấy được tiền lương nửa tháng từ chỗ mẹ Đoan Mộc, mặc dù cảm thấy thật ra mình chẳng làm gì nên từ chối lần nữa, nhưng thủy chung không đánh thắng quyết tâm của đối phương, cuối cùng vẫn phải thu 300 đồng. 300 đồng ở thời vật giá tăng cao như bây giờ có lẽ không

làm được gì, nhưng ở quá khứ vẫn đủ ăn thật ngon và chơi sang một lần. Chu Lâm mang theo Đoàn Mộc Thanh Lỗi đi dạo công viên, sau đó lại đi khu game tiêu hết số dư còn lại.

Trên đường Đoàn Mộc Thanh Lỗi luôn nói “Mấy trò trẻ con đó có gì vui đâu mà chơi.” Nhưng lúc ở trong khu game tập trung PK thì vẻ mặt rất nghiêm túc.

Lúc chuẩn bị về thì đột nhiên có giáo viên của trường học chung quanh đột kích kiểm tra khu game, xem có người nào chưa thành niên và vào khu game hay không. Chu Lâm phản ứng nhanh, lúc ấy lập tức đội mũ của mình lên đầu Đoàn Mộc Thanh Lỗi, sau đó giống như anh em tốt ôm bờ vai của hắn, nghênh ngang đi ra khỏi cửa tiệm.

Đi ra vài mét, hai người giống như làm chuyện xấu mà chạy như điên vào trong ngõ hẻm. Mặc dù sau lưng không có người đuổi theo, nhưng vẫn cảm thấy rất kích thích. Cứ chạy đến công viên nhỏ gần nhà, hai người mới thở hồng hộc dừng lại, sau đó cùng nhau cười lớn.

Sau đó, thời gian nên học tập vẫn tập trung học tập, thành tích môn tiếng Anh của Đoàn Mộc Thanh Lỗi rõ ràng đề cao không ít, điều này làm ẹ Đoàn Mộc có vẻ thật vui vẻ, trừ tăng tiền tiêu vặt cho hắn, cũng tăng thêm tiền thù lao cho Chu Lâm. Dạo này bà bận làm ăn nên cực ít hỏi tới chuyện của con trai, có lẽ vì gần tới tết nên shop nhỏ cũng đã tới mùa đắt khách nhất trong năm.

Thời gian xuyên không trôi qua rất nhanh, bởi vì mỗi ngày trừ đi làm bình thường trở lại đi dạy kèm tại nhà, cuộc sống của Chu Lâm đã phong phú đến khiến y không rảnh để thể hội nhàm chán có tư vị gì.

Đoàn Mộc Thanh Lỗi nghỉ đông phải về nhà ngoại đón tết cho nên lúc này Chu Lâm liền nhảy vọt đến một tháng sau. Lúc gặp mặt lại, mặc dù với Chu Lâm chỉ là một buổi tối, nhưng Đoàn Mộc Thanh Lỗi thì có vẻ hơi hưng phấn.

Nhưng sự hưng phấn của hắn nhiều lắm chỉ biểu hiện ở việc nói nhiều hơn bình thường một chút thôi, thỉnh thoảng Chu Lâm hỏi tết có đốt pháo không thì thẳng nhóc mới để lộ vẻ mặt tự đắc khoe với Chu Lâm nhà bà ngoại mình đốt bao nhiêu pháo trên mảnh đất trống trước nhà.

“Anh Khiết Văn, tết sang năm anh theo tôi cùng trở về đi. Nhà bà ngoại có rất rộng, chắc chắn có phòng để ngủ.”

“Tôi đâu phải là thân thích gì của mẹ cậu, đi làm sao được?” Nói là nói như vậy, nhưng nhìn Đoàn Mộc Thanh Lỗi có chút mất hứng, y không thể làm gì khác hơn là lui từng bước dụ dỗ, nói: “Tính sau đi, dù sao còn một năm nữa, đến lúc đó rảnh rồi tôi sẽ đi. Thuận tiện thể nghiệm cuộc sống nơi đồng quê luôn.”

“Tùy anh, ở quê mà thôi, cũng không có gì để chơi.”

— Oa, thẳng nhóc này, không biết tại sao càng ngày càng thích mang thù với mình.

Là mình quá cứng chùi hắn sao? Là lỗi của mình sao?

Chu Lâm nghĩ vậy. Nhưng chỉ cần vừa nhìn thấy Đoàn Mộc Thanh Lỗi thỉnh thoảng để lộ khuôn mặt tươi cười, vẫn bắt giác làm đủ chuyện nhượng bộ.

— coi như khi còn bé thiếu hắn bây giờ trả lại đi, ai bảo khi đó mình thường chọc hắn khóc chứ.

Thời gian ở hiện tại tiến vào giữa tháng 11 năm 07 (ở tương lai), mà Đoàn Mộc Thanh Lỗi cũng đã nhanh chóng lên năm hai. Một tháng sau khi tựu trường, Chu Lâm phát hiện thẳng nhóc bắt đầu có chút không yên lòng không tập trung học hành.

Lúc nói chuyện luyện tiếng Anh với nhau, cũng xuất hiện tình hình vì không nghe rõ nên yêu cầu lặp lại lần nữa, cảm giác Đoàn Mộc Thanh Lỗi cứ luôn phiền não chuyện gì đó. Chu Lâm tìm cơ hội, lúc dùng cơm nói chuyện phiếm thử dò xét hắn.

Đề tài thảo luận quanh một vòng chuyện Đoàn Mộc Thanh Lỗi mới tham gia đội banh của lớp trước, sau đó mới bắt đầu tán gẫu đến bạn cùng lớp. Khi bát quái đến một thành viên trong đội banh tỏ tình với hoa khôi của lớp thì trong lòng Chu Lâm “Leng keng” một hồi, hỏi Đoàn Mộc Thanh Lỗi có phải thích nữ sinh nào rồi hay không.

“Gi?” Đoan Mộc Thanh Lỗi giật mình một cái, nhanh chóng lắc đầu phủ nhận. Cho dù Chu Lâm vừa cho kẹo vừa ra roi thăm vấn, Đoan Mộc Thanh Lỗi vẫn không chịu mở miệng như cũ.

“Vậy, tại sao gần đây cứ không có tinh thần như thế? Người lễ này lấy đơn độc nguyên tắc nghiêm mới chỉ thi hơn bảy mươi điểm đi?”

Dài dòng đến cuối cùng vẫn không thể không nói rõ ra, Chu Lâm bày ra tư thế phụ huynh, cố ý nghiêm nghị chất vấn.

“Đó là! Tôi.” Có lẽ muốn giải thích, rồi lại cúi đầu rất nhanh, Đoan Mộc Thanh Lỗi im lặng một hồi, trở lại gian phòng lấy một tờ giấy mời họp phụ huynh từ trong túi xách, đưa cho Chu Lâm.

“Họp phụ huynh à?” Chu Lâm xem một chút, là cuối tuần này, chỉ là, Đoan Mộc Thanh Lỗi không phải kiểu học sinh sợ họp phụ huynh nên y không nhận được hỏi, “Cái này hẳn không phải là nguyên nhân khiến cậu không tập trung học đi?”

“Tôi.” Đoan Mộc Thanh Lỗi lại im lặng một hồi, cuối cùng cũng nói ra yêu cầu của mình, “Tôi muốn anh Khiết Văn đi họp dùm tôi.”

“Hả, ngày đó mẹ cậu bận chuyện gì à?”

“Không phải vậy. Chẳng qua là. mẹ chuẩn bị tái hôn, trong thời gian này tôi không muốn gây thêm phiền toái ẹ.”

Trong nháy mắt tưởng như nghe nhầm.

“Tái. hôn?”

— tại sao mình không biết? Đây là lần đầu tiên nghe nói!

“Là mẹ cậu nói cho cậu? Nói cho cậu lúc nào?”

Đoan Mộc Thanh Lỗi gạt đầu một cái, lại lắc đầu, suy nghĩ một chút, nói với Chu Lâm, “Là tháng trước, mẹ mang tôi ra ngoài ăn cơm với một người đàn ông, sau đó lúc mẹ đi wc, người đàn ông kia hỏi tôi có muốn ba ba hay không.”

“Là vậy à. Cậu trả lời sao?”

“Tôi vẫn không lên tiếng, sau đó mẹ tôi trở lại rồi.”

“À, vậy sao.”

Cho nên tháng này mới luôn phiền não như thế sao?

Chu Lâm nhìn Đoan Mộc Thanh Lỗi bắt đầu vùi đầu ăn cơm lần nữa, đột nhiên xúc động muốn ôm hắn vào trong ngực.

Bình thường luôn biểu hiện tự lập trưởng thành, nhưng khi phát hiện mẹ mình muốn tái hôn, cũng thất kinh rồi. Ngoài miệng nói không muốn gây thêm phiền toái cho bà ấy, nhưng thật ra còn mang theo mấy phần tức giận trong đó?

Không dám trực tiếp hỏi mình có bị vứt bỏ hay không, chỉ một thân một mình lo sợ bất an——

Cho nên nói, nhóc con thủy chung vẫn là nhóc con, bây giờ nếu mình không vươn tay, chắc hẳn sẽ không tìm được người nào khác để tâm sự.

“Này, tôi đi họp phụ huynh cho cậu.” Chu Lâm gấp giấy mời lại, cẩn thận bỏ vào trong túi quần, sau đó vuốt vuốt đầu Đoan Mộc Thanh Lỗi, thô lỗ rồi lại không khỏi dịu dàng nói:

“Nhưng nhóc cũng phải chuyên tâm học hành cho tôi, đừng làm tôi mất mặt.”

13. Chương 13

Edit: Đàm Cơ

Thứ sáu ngày 6 tháng 10 năm 1995. Khí trời bắt đầu chuyển lạnh, cũng là ngày họp phụ huynh của trường trung học S.

Lần đầu lấy thân phận phụ huynh tham gia họp phụ huynh, cảm giác “lần đầu là phụ huynh” khiến Chu Lâm có vẻ thật hưng phấn. Trừ việc ngủ đủ một giấc trưa trước khi xuyên không, y còn cố ý chọn một bộ tây trang hưu nhân thu đông mới ra năm 07, hợp với mái tóc chải vuốt cẩn thận tỉ mỉ, cố gắng bày ra vẻ chín chắn trưởng thành trước khi đi đến trường trung học S.

Họp phụ huynh mời 7 giờ, Chu Lâm xuyên không đến dưới lầu nhà Đoan Mộc vào 6 giờ 50 phút, gặp phải Đoan Mộc Thanh Lỗi đang ra ngoài đổ rác, bị hung hăng cười nhạo ăn mặc giả đưng đần một hồi, vào 7 giờ 05 phút vội vã chạy tới phòng học.

Kết quả còn quá sớm, phụ huynh từ khắp thành phố còn chưa tới đủ. Chu Lâm ngồi ở vị trí trên lớp của Đoan Mộc Thanh Lỗi, vừa chờ bắt đầu họp phụ huynh, vừa tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây.

Tùy tiện nhìn cách bố trí của phòng học mấy lần, tiếp theo đó liền nhìn thấy một thằng nhóc quen mắt ở phía sau phòng học. Thằng nhóc đó cạo đầu húi cua, tóc rất ngắn, chỉ có mấy sợi đứng sừng sững đường như có thể thấy được da đầu màu xanh, duy nhất chỉ có phần tóc trên đỉnh đầu để tương đối dài, thế là tóc từ dưới lên đến đỉnh tạo thành cái “Sừng” hơi cong cong —— nhìn tổng thể như một củ khoai sọ.

—— này, đó là kiểu tóc gì?

“Phụt.” Chu Lâm không nhìn được bật cười, phát giác nam sinh đó muốn ngẩng đầu nhìn tới liền vội vàng dời tầm mắt.

—— đó là. Tề Chính!

Phụt. Thì ra trung học cơ sở hần như vậy, khó trách chưa bao giờ chịu cho chúng ta nhìn hình trung học cơ sở. ừm, họp phụ huynh sắp bắt đầu, không thể cười —— mặc dù không thể cười. Nhưng thật sự rất buồn cười. Phụt. Thật là đáng tiếc, không mang theo máy ảnh, lần sau có cơ hội nhất định phải ẩn vào trường học chụp ảnh trộm, sau này mang theo trêu chọc Tề Chính. Phụt. A, không thể cười không thể cười, phải chuyên tâm nghe giáo viên giới thiệu.

Cuối cùng cũng dời được sự chú ý đến chủ đề họp phụ huynh, Chu Lâm vừa khéo bị giáo viên hỏi:

“Phụ huynh em Đoan Mộc Thanh Lỗi là ai?”

“A, là tôi. Tôi là phụ huynh của Đoan Mộc Thanh Lỗi.”

Vội vàng gơ tay tỏ rõ sự tồn tại của mình, bởi vì động tác quá mau, Chu Lâm không cẩn thận đụng ngã bảng tên họ học sinh trên bàn. Chờ y nhặt lên bỏ lại trên bàn thì giáo viên chủ nhiệm đứng ở trên bục giảng đẩy mắt kiếng một cái, hỏi Chu Lâm:

“Xin hỏi anh là gì của Đoan Mộc Thanh Lỗi.”

“À, tôi là chú của nó.”

“Hôm nay mẹ Đoan Mộc Thanh Lỗi không đến sao?”

“Chị ấy, hôm nay chị ấy có chuyện, để tôi đi học thay.” Lo lắng giáo viên sẽ vì mình nhìn trẻ tuổi mà không tin mình, Chu Lâm lại bổ sung, “Chị, chị ấy nói tôi nhớ kỹ chuyện quan trọng, về nói cho chị ấy biết cũng như vậy.”

Vừa nói như vậy, giáo viên không hỏi những chuyện khác nữa, tiếp tục điểm danh một lần phụ huynh học sinh có mặt rồi bắt đầu nói tình huống học tập của học sinh trong khoảng thời gian này.

Phụ huynh ngồi ở bên cạnh Chu Lâm là một dì nói nhiều, luôn luôn tìm Chu Lâm nói chuyện phiếm, nhưng lúc nói chuyện rất khách khí, cho nên cũng không làm người ta chán ghét. Biết Chu Lâm là chú của bạn ngồi cùng bàn với con trai mình liền bắt đầu khen Đoan Mộc Thanh Lỗi là đứa nhỏ không tồi, vừa ngoan lại hiểu chuyện, còn biết chăm sóc bạn bè.

Thật ra thì phụ huynh chưa chắc đã biết tình hình giao lưu bạn bè thật sự của con mình ở trường, am hiểu chăm sóc bạn học cái gì, tất cả đều là kết luận trừu tượng, không phải là ví dụ cụ thể. Mặc dù như thế,

nghe đứa trẻ nhà mình được khen ngợi thì ai cũng sẽ cảm thấy vui vẻ. Chu Lâm vui sướng hài lòng nghĩ một hồi nữa hợp xong không vội trở về, đi mua một ít thức ăn ngon cho Đoàn Mộc Thanh Lỗi, coi như phần thưởng.

Cứ như vậy qua nửa giờ, giáo viên phát xong phiếu điểm có viết lời bình liên tuyên bố hợp phụ huynh kết thúc. Phụ huynh của học sinh nào có thành tích tốt hay đặc biệt ồn ào bị gọi tên lưu lại. Chu Lâm cất phiếu điểm cao thứ sau của Đoàn Mộc Thanh Lỗi, đặc ý dương dương tự đắc đi ra khỏi trường học. Ở quán ăn phía sau khu phố mua vài món ăn, vừa hừ hừ hát xa khúc ai cũng nghe không hiểu vừa đi tới nhà Đoàn Mộc.

Bởi vì sắp tới thời hạn 3h, Chu Lâm vốn tính để lại phiếu điểm và thức ăn liền quay về, chẳng qua gõ cửa hồi lâu mới nghe được tiếng đáp lại, chờ cửa mở ra liền phát hiện Đoàn Mộc Thanh Lỗi vội tới mở cửa ình có gì đó không đúng ——

Khuôn mặt dưới ánh mặt trời nhìn hồng hơn bình thường rất nhiều, hô hấp phập phồng lại dồn dập, cho dù đang đứng cũng có chút lảo đảo như muốn ngã, ánh mắt thoáng có chút ngốc. Đoàn Mộc Thanh Lỗi im lặng nhìn Chu Lâm vào cửa, trên mặt thủy chung không có cảm xúc gì.

“Xảy ra chuyện gì? Thân thể không thoải mái sao?”

Vội vàng đặt đồ lên tủ giày, Chu Lâm xoay người đóng cửa, sau đó bắt lấy bả vai của Đoàn Mộc Thanh Lỗi kéo tới đây, lấy tay dò xét nhiệt độ trên trán hắn.

—— hơi có chút nóng.

Trước khi đi họp phụ huynh vẫn còn khỏe, sao vậy đột nhiên lại sốt rồi?

Chu Lâm nhìn lướt qua quần áo mỏng manh trên người Đoàn Mộc Thanh Lỗi, cùng với chân không mang tất, nhúu mào một cái. Thằng nhóc này đại khái lại lười tìm quần áo mặc cho nên ban đêm lạnh cũng không mặc thêm quần áo ình.

—— cho nên mới ngã bệnh?

“Cổ họng đau không?” Chu Lâm nắm lấy tay Đoàn Mộc Thanh Lỗi, kéo hắn vào phòng ngủ đi đến giường, kéo chăn đắp toàn thân hắn, ngồi ở mép giường cúi đầu hỏi.

Đoàn Mộc Thanh Lỗi vô lực phản kháng chỉ có thuận theo, đằng hoàng gật đầu một cái, “Rất đau.” Nhỏ nói một câu sau đó lại ho nhẹ.

“Bị cảm đúng không? Ai bảo cậu không mặc nhiều quần áo vào!” Chu Lâm nói xong nhìn đồng hồ trên đầu giường một chút, quyết định chủ ý. “Chìa khóa đâu? Đưa chìa khóa cho tôi, tôi đi ra ngoài mua chút đồ, trở lại rất nhanh.”

“Ở trong túi xách.” Đoàn Mộc Thanh Lỗi nói xong liền muốn đứng dậy, lại bị Chu Lâm ấn trở về.

“Tự tôi tìm, cậu nằm đó cho tôi, không cho phép nhúc nhích.”

Ra lệnh như vậy, Chu Lâm lấy chìa khóa trong túi xách của Đoàn Mộc Thanh Lỗi ra nhét vào túi. Bởi vì thời gian gấp nên không thể không về trước một lần rồi quay lại, lần này xuyên không nếu như đúng lúc ở ngoài cửa thì có chút phiền toái, cho nên phải chuẩn bị chìa khóa để ngừa vạn nhất.

Trước khi đi nhân tiện mở cửa sổ phòng khách ra, nghĩ để gió thổi thoáng một chút cũng tốt, Chu Lâm đi ra cửa nhà Đoàn Mộc, tháo đồng hồ đeo tay xuống.

Ở trong nhà tìm chút thuốc cảm mạo và hạ sốt thường ngày hay dùng, xé toang nhãn ngày sản xuất và hạn sử dụng, lại thuận tay cầm một lọ Vitamin C, nhớ tới phương thuốc cổ truyền mẹ thường dùng lúc mình sốt khi còn bé, thế là lại vào phòng bếp chuẩn bị mấy tép tỏi. Không biết uống nước trái cây có tốt hơn không, Chu Lâm dứt khoát đi ra cửa mua táo cùng lê. Đến khi chuẩn bị hết đồ Chu Lâm mới điều chỉnh thời gian đeo đồng hồ lên, xuyên tới thì cách lúc mình vừa đi năm phút.

Móc chìa khóa ra vào cửa mới nhớ tới nếu nói xuống phố mua đồ thì phải mất nhiều hơn mấy phút nữa, nhưng Đoàn Mộc Thanh Lỗi nằm ở trên giường buồn ngủ có lẽ sẽ không có khái niệm thời gian, vì vậy hắn sẽ không cảm thấy kỳ lạ khi Chu Lâm chỉ cần vài phút ngắn ngủn đã xách một đồng lớn đồ trở về.

Lại dò xét dò nhiệt độ trên trán của Đoan Mộc Thanh Lỗi, Chu Lâm lấy ra nhiệt kế nhét vào dưới nách của hắn, ba phút sau nhìn một chút —— 38 độ hai, đúng là có chút sốt.

Cũng may không nghiêm trọng tới mức phải đi bệnh viện, như vậy mình còn có thể đối phó. Nghĩ như vậy, Chu Lâm đi vào phòng vệ sinh múc một chậu nước ấm, sau đó ngồi bên giường ôm Đoan Mộc Thanh Lỗi vào ngực mình, cởi quần áo thay hắn lau thân thể thấm mồ hôi.

Mới đầu thằng nhóc còn có chút ngượng ngùng, quấy người một liên hồi qua, ngoan ngoãn mặc cho Chu Lâm định đoạt. Thay hắn mặc quần áo sạch sẽ lại để hắn nằm xuống lần nữa, Chu Lâm cầm mấy viên thuốc mình mang đến cùng một ly nước ấm đưa cho hắn.

Đoan Mộc Thanh Lỗi lau xong thân thể nhẹ nhàng khoan khoái, uống thuốc xong sau lại bắt đầu buồn ngủ. Chu Lâm dùng nước lạnh ngâm khăn lông đặt lên trán của hắn, lại dùng băng gạc đắp tở nát vào lòng bàn chân của Đoan Mộc Thanh Lỗi, đắp kín chắn tắt đèn đi ra phòng ngủ.

Dùng điện thoại trong phòng khách nhắn tin ẹ Đoan Mộc, bởi vì không biết lúc nào đối phương sẽ trở về nên cứ ngồi ở một bên nhìn TV chờ.

Đợi một hồi không có hồi âm, trong phòng Đoan Mộc Thanh Lỗi lại truyền đến tiếng nói thầm nho nhỏ, nghĩ có phải hắn đang gọi mình hay không, Chu Lâm mở đèn đi vào, sau đó phát giác thằng nhóc này thật ra đang gọi mẹ trong giấc mộng.

“Khó chịu sao?” Nhỏ giọng hỏi một câu, Chu Lâm lấy khăn lông trên trán xuống, lại dùng tay đo nhiệt độ, cảm thấy khá hơn vừa rồi một chút định thu hồi tay thì lại bị thằng nhóc theo bản năng bắt được.

“Mẹ.”

Mắt còn nhắm lại nắm thật chặt tay Chu Lâm không chịu buông, Chu Lâm cười khổ một tiếng, đành phải nhét tay của mình vào trong chăn.

Dịch dịch kín chắn quanh cổ hắn, thằng nhóc này cuối cùng cũng mở mắt ra, nhìn Chu Lâm một hồi mới kêu một tiếng “Anh Khiết Văn”, lại mơ mơ màng màng ngủ lần nữa.

Cảm giác không thể để hắn nằm một mình như vậy, Chu Lâm sờ sờ đầu Đoan Mộc Thanh Lỗi, cứ như vậy bảo trì tư thế nắm tay, nằm ở mép giường.

Bên tai dần dần vang lên tiếng hít thở đều đều của thằng nhóc khiến Chu Lâm có cảm giác ý thức của mình cũng càng lúc càng phiêu xa.

14. Chương 14

Edit: Đàm Cơ

“Ô ô ô.”

Là ai, người nào đang khóc?

Chu Lâm đứng trên mảnh đất trống ở công viên, tìm kiếm khắp nơi.

“Ô ô ô.”

A, thấy được. Là một đứa bé đang đứng ở nơi không xa, nhỏ giọng nức nở.

“Ô ô ô.”

Chu Lâm đi tới ngồi chồm hổ xuống, sờ đầu cậu bé:

“Xảy ra chuyện gì? Em là ai? tại sao em khóc?”

“Ô ô ô, mẹ. Mẹ.”

“Mẹ xảy ra chuyện gì? Không thấy mẹ sao? ”

Chu Lâm kiên nhẫn hỏi theo.

Nhưng cậu bé cứ cúi đầu, không ngừng không ngừng khóc thút thít.

Muốn lau nước mắt cho nó một chút, vươn tay thì lại thấy nó đột nhiên phát hiện cái gì, ngẩng đầu lên nhìn phía trước, sau đó xuyên qua thân thể Chu Lâm chạy về phía trước.

“Mẹ. Mẹ.”

“Này, đừng chạy, bên kia không có đường.”

Chu Lâm nói, đuổi theo. Nhưng không chạy được mấy bước lại vấp phải tảng đá dưới chân, nặng nề té xuống đất.

“Mẹ kiếp ——! Đau quá!” Sờ sờ đầu, Chu Lâm từ từ đứng dậy. Còn đang suy nghĩ tại sao rõ ràng đang đi phía trước bị ngã lại là cái ót, đột nhiên tỉnh ngộ ra vừa rồi đang nằm mơ.

Nói như thế, cậu bé trong mộng là Đoan Mộc Thanh Lỗi?

Chu Lâm xoa đầu nhìn chung quanh, trí nhớ trước khi ngủ dần dần khôi phục, trên lưng liền toát ra mồ hôi lạnh.

—— nguy rồi, thế mà lại ngủ trong khi xuyên không!

Rõ ràng đang nằm ở bên cạnh Đoan Mộc Thanh Lỗi, cứ như vậy không hề phòng bị xuyên về lại phòng của mình —— như thế nếu bị phát hiện cũng không kỳ lạ, hơn nữa nếu xảy ra vấn đề chỉ có thể trách mình. . . .

Dĩ nhiên, bây giờ không phải lúc suy tính điều này, đầu tiên phải xuyên về xem tình bên kia thế nào đã, đồng hồ.

Đúng rồi, đồng hồ đeo tay đâu?

Chu Lâm lật loạn một đồng quần áo dơ chất đầy trên ghế sa lon, cuối cùng cũng tìm được đồng hồ ở giữa khe hở hai cái đệm. Cầm lấy thấy đồng hồ không có bất kỳ hư hại gì, Chu Lâm thoáng thở ra, sau đó đứng dậy cầm điện thoại di động trên bàn nhìn đồng hồ:

18: 22.

Như vậy mình xuyên về ít nhất lại qua hai giờ. Chu Lâm tính toán một lần thời gian lần trước mình xuyên không, chính kim đồng hồ thành nửa đêm 55 phút ngày 7 tháng 10 năm 1995.

—— Đoan Mộc Thanh Lỗi vẫn còn nằm ngủ trên giường.

Thấy một màn như vậy cuối cùng Chu Lâm cũng thở phào nhẹ nhõm.

Phòng vẫn xóc xếch như trong ấn tượng, có thể thấy không có người nào khác đi vào —— không có gì ngoài ý muốn phát sinh, nhưng cũng nói rõ đến bây giờ mẹ Đoan Mộc vẫn chưa trở lại. Chu Lâm nhú mày, như cũ dò xét dò nhiệt độ của Đoan Mộc Thanh Lỗi trước.

Nhiệt độ giảm một chút, cảm giác không kém nhiệt độ lúc bình thường bao nhiêu. Hô hấp cũng rất thuận lợi, mũi vốn có chút nghẹt cũng đã nghe không thấy.

Hạ sốt rồi? Chu Lâm nghĩ vậy. Cúi đầu nhìn thấy băng gạc cuốn nhét trên tủ đầu giường, ngăn người liền cuống quýt kéo chân Đoan Mộc Thanh Lỗi từ trong chăn ra, cởi băng gạc quần phía trên.

Cạo lớp tóc dính vào lòng bàn chân, Chu Lâm lấy một chậu nước ấm nữa lau lòng bàn chân của hắn một chút, sau đó nhìn nơi đó đã bắt đầu đỏ lên, vị trí trung tâm còn có một điểm nhỏ bị rộp lên —— hiển nhiên cách bọt nước cũng chỉ một bước.

Quả nhiên để quá lâu rồi. Khi còn bé mình cũng bị mẹ làm chuyện đồng dạng, không ngờ dùng ở trên người người khác cũng phạm vào sai lầm đồng dạng.

——mấy ngày sau chắc bàn chân sẽ vừa ngứa vừa đau đi? Không biết thằng nhóc này biết chuyện đã xảy ra sẽ cảm kích mình hay hận mình đây.

“Hi.” Vừa nghĩ tới Đoan Mộc Thanh Lỗi mặt vô biểu tình nhảy lò cò đi bộ đã cảm thấy buồn cười. Chu Lâm dọn dẹp phòng một lần, cầm lấy sách ngồi ở đầu giường, tiếp tục bắt đầu thời gian bồi dưỡng khá dài đêm nay.

Hai giờ sáng, trong hành lang vang lên tiếng bước chân, nghe ra là tiếng giày cao gót thì Chu Lâm liền xoa xoa ánh mắt mệt mỏi rồi đọc sách, ngồi ngay ngắn lại.

Tiếng lạch cạch càng ngày càng gần, cuối cùng cũng dừng lại ở ngoài cửa. Cửa bị mở ra thì Chu Lâm đã đứng dậy đi ra ngoài đón, gặp được mẹ Đoan Mộc mới vừa về nhà đang đứng ở trong phòng khách.

“A, chú út? Hôm nay ngủ lại với Lỗi Lỗi sao?”

Cho tới bây giờ chưa từng thấy Chu Lâm ngủ lại qua đêm, mẹ Đoan Mộc đang cởi giày hơi giật mình đứng thẳng người lại. Chu Lâm lắc đầu một cái, vuốt tóc chần chờ nói:

“Em nhắn tin cho chị không thấy chị trả lời.”

“Thật à? Chị không thấy.” Nói xong mở túi xách, lấy điện thoại ra nhìn, xin lỗi nói, “Hết pin rồi, hèn gì chị cứ nghĩ sao buổi tối an tĩnh thế. Có thể nào chuyện sao?”

“Vâng, là có, nhưng bây giờ không sao nữa. Buổi tối lúc em tới thì Thanh Lỗi hơi sốt, chắc là bị cảm mạo. . . . em cho cậu ấy uống thuốc, đi ngủ. Cái đó, bây giờ đã tốt hơn nhiều.”

Nói đến sốt thì mẹ Đoan Mộc đã bắt đầu đi vào phòng— thấy con trai nằm trên giường liền ngồi ở mép giường, vừa sờ mặt con trai, vừa dùng cái trán dán lên đo nhiệt độ, xác nhận quả thật không có gì đáng ngại, cuối cùng bà mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nói tiếng cảm ơn vào Chu Lâm đi vào cùng.

Muốn nói không có gì, nhưng vừa mở miệng lại không thể nói ra mấy lời khách sáo. Chu Lâm nhìn mẹ Đoan Mộc dịu dàng nhìn Đoan Mộc Thanh Lỗi, im lặng một hồi, nói tiếng “Vâng tôi đi về trước.”

“Sao phải về? đã muộn như thế, tối nay ở lại ngủ đi?” mẹ Đoan Mộc đứng dậy, vừa giữ lại vừa đi theo Chu Lâm ra ngoài phòng ngủ.

“Không được. Em về nhà còn phải viết ít đồ, hai ngày nữa phải nộp. Thanh Lỗi tỉnh lại thì nói cậu ấy ăn thêm một chút gì đó, em có mua nước trái cây, đặt ở phòng bếp, cậu ấy muốn ăn thì nên ăn nhiều táo một chút.” Chu Lâm nói lại dừng bước, suy nghĩ một chút, lấy phiếu điểm từ trong túi ra, đưa tới.

“Đây là gì?”

“Là phiếu điểm của Thanh Lỗi. Hôm nay giáo viên phát lúc họp phụ huynh.”

“Gi? Họp phụ huynh?” mẹ Đoan Mộc giật mình nhận lấy, “Đứa nhỏ này sao không nói với chị.”

“Cậu ấy nói không muốn chị phiền toái.”

“Sao lại phiền toái? Đứa nhỏ này thật là. Từ nhỏ đến lớn họp phụ huynh không phải đều do chị đi sao, tới bây giờ không có vắng bữa nào. Hơn nữa lần này còn phiền chú út đi một chuyến.”

“Không, không phiền toái.” Chu Lâm vội vàng lắc đầu, “Em không sao. Quan trọng là ... cậu ấy nói nguyên nhân không muốn chị phiền toái, là vì cho rằng chị sắp tái hôn rồi.”

“Cho là chị tái hôn?” mẹ Đoan Mộc trừng lớn mắt, sau đó bưng tỉnh cười lên, “Đứa nhỏ này nhất định là hiểu lầm. Gần đây là có một người đàn ông đang theo đuổi chị, nhưng chị không tính tái hôn đâu.”

“Là vậy sao. Vậy chị nên nói rõ với cậu ấy một chút.” Chu Lâm cười cười, cuối cùng nói tiếng “Gặp lại” .

Năm phút sau liền trở lại nhà mình, thân thể thư giãn mới phát giác bụng đã đói không chịu được. Ra cửa tùy tiện ăn chút gì đó, Chu Lâm trở lại phòng mở máy tính lên. Hồi lâu không lên QQ có rất nhiều thông báo, mà Chu Lâm nhìn chòng chọc mấy thông báo nhảy lên mà ngẩn người.

Vốn y không muốn làm mấy chuyện dư thừa, nhưng trải qua chuyện chiều nay hai mẹ con vẫn phải cần nói chuyện với nhau một lần.

Trong mộng cậu bé Thanh Lỗi luôn gọi mẹ, thật ra trên thực tế mẹ Đoan Mộc cũng luôn luôn nhìn hấn —

Đã như vậy, không muốn bị bỏ lại thì cứ mặc cho kệ tất cả, làm nũng với mẹ mình không phải sẽ tốt hơn sao?

Chu Lâm thuận tay cầm lấy một quyển tạp chí đắp lên mặt, bởi vì tưởng tượng đến bộ dạng Đoàn Mộc Thanh Lỗi làm nũng, không khỏi cong khóe miệng nở nụ cười.

15. Chương 15

Edit: Đàm Cơ

Sau vì thăm bệnh, ngày 7 tháng 10 năm 1995 Chu Lâm xuyên không về một lần, dĩ nhiên thời gian là 2h chiều, khi đó Đoàn Mộc Thanh Lỗi cũng đã tỉnh lại rồi.

Bởi vì không phải là ngày dạy kèm tại nhà nên trước khi đến không có báo trước, cho nên lúc Đoàn Mộc Thanh Lỗi mặc áo ngủ mở cửa nhìn thấy Chu Lâm liền sững sốt một chút, hiển nhiên không nghĩ Chu Lâm sẽ tới đây.

Chu Lâm cũng ngẩn ngơ, đi vào cửa liền nhìn vào trong, hỏi hắn: “Mẹ cậu đâu?”

“Đến quán rồi. Hắc —— xì. Nói buổi tối sẽ về sớm một chút.”

“Sao lại nhảy mũi rồi hả ? Vẫn còn sốt à?” Chu Lâm dừng lại động tác đổi giày, sờ sờ trán Đoàn Mộc Thanh Lỗi, xác nhận không sốt lên mới ra lệnh cho hắn: “Đi, lên giường nằm nghỉ đi.”

“Tôi ngủ cả ngày.” Nhỏ giọng lầm bầm một câu, Đoàn Mộc Thanh Lỗi ngoan ngoãn trở về phòng bò lên giường, chỉ là không có nằm xuống, mà khoác áo tựa vào đầu giường, cầm sách để ở một bên bắt đầu dùng gối đầu làm bàn mà làm bài tập.

“Ngã bệnh sao còn làm bài tập.” Chu Lâm đi tới rút cây bút thẳng nhóc đang cầm, một tay ấn hắn vào trong chăn.

“Ngủ không được!” Bị chặn chôn đến chỉ còn dư nửa cái đầu, Đoàn Mộc Thanh Lỗi núp ở bên trong mở to mắt tức giận nhìn Chu Lâm.

“Vậy tôi đọc sách cho cậu nghe.” Chu Lâm nói xong rút ra một quyển Tam Quốc Diễn Nghĩa từ trên giá sách ngồi ở mép giường, tùy ý lật một tờ không hề có âm điệu mà đọc lên.

“Khó nghe!” Đoàn Mộc Thanh Lỗi nghe một hồi, lấy tay lật góc chăn kháng nghị nói.

“Đã đọc cho nghe còn ngại đông ngại tây.” Chu Lâm trừng hắn một cái, lại chôn hắn về, không nhìn hắn kháng nghị tiếp tục đọc.

Lại nghe một hồi cuối cùng thẳng nhóc cũng bộc phát, làm thế nào cũng không lờ, trực tiếp vươn chân ra khỏi chăn đá lên mông Chu Lâm một cái.

Chu Lâm tay mắt lạnh lẽo nhảy dựng lên né ra, đứng ở mép giường nhìn hắn một cái, sau đó nở nụ cười ha ha ——

Nói tóm lại, người thích trêu một đứa bé thì bản thân cũng là đứa bé. Mặc dù Chu Lâm biết điều này nhưng vẫn không nhịn được muốn trêu chọc hắn.

“Còn có khí lực đá tôi, xem ra bệnh đã đỡ đi nhiều lắm ~” nói như vậy, Chu Lâm đi quá bắt được chân Đoàn Mộc Thanh Lỗi.

Chưa kịp thu hồi, chỉ có thể mặc cho người khác tại đâm tới đâm lui trong lòng bàn chân mình, sau đó đột nhiên giống như là bị chọc vào chỗ đau, Đoàn Mộc Thanh Lỗi nhe răng rụt chân lại.

“Đau không?” Cảm giác chân thẳng nhóc khẽ rụt một cái, Chu Lâm hỏi, sau đó ý xấu ẩn lên hột nước nhỏ nhỏ phồng lên ở nơi nào đó.

“Đau a, đau !” Thẳng nhóc kêu thành tiếng, rút chân ra, lật chân của mình lên để nhìn ——

“Đây là sao? Bệnh thủy đậu? Sao lại mọc ở chân.”

Nghe Đoàn Mộc Thanh Lỗi nhỏ giọng lầm bầm lâu bầu, Chu Lâm hiểm hiểm cười ra tiếng —

Muốn nói cho hắn biết sao? Nói đây thật ra là tôi làm hại? Ừ, vẫn dễ sau đi, nhìn hắn bối rối rất hài. . . .

Kết quả cứ vậy quên mất. Sau đó Chu Lâm hỏi Đoàn Mộc Thanh Lỗi có đói bụng hay không, tiếp dùng nồi áp suất nấu chút cháo, lại hâm thức ăn hôm qua mua, hai người xem như trà chiều cùng nhau ăn một bữa.

Ăn no Đoàn Mộc Thanh Lỗi khôi phục chút tinh thần, vọt vào tắm nước nóng xong lại bò lên giường, tựa đầu vào đùi Chu Lâm nhìn y chơi game.

Chu Lâm ngồi xếp bằng theo, đột nhiên phát giác trên đùi nhiều ra cái đầu tóc mượt mà, lại thấy thằng nhóc còn nhìn chân mình, nói hắn mấy câu rồi kéo chăn đắp lên cho hắn. Kết quả quên tạm ngừng game, nhân vật liền bị rút cái mạng nhỏ, Chu Lâm mắng một tiếng, vò rối tóc Đoàn Mộc Thanh Lỗi.

“Kỹ thuật thật kém.” Rõ ràng là bị thằng nhóc làm hại, lại còn bị nói như vậy, Chu Lâm nhéo lỗ tai của hắn, gọi hắn đứng lên PK.

“Không muốn, đầu choáng váng.” Đoàn Mộc Thanh Lỗi nói, ôm chặt đầu gối Chu Lâm, làm thế nào cũng không chịu ngồi dậy. Chu Lâm lòi một hồi không có kết quả, đành phải theo hắn.

Là ảo giác sao? Cảm giác thằng nhóc này đột nhiên trở nên có chút dính người

Là vì ngã bệnh? Hay là di chứng của việc mẹ tái hôn?

— đúng rồi, còn không biết sự kiện kia sao rồi.

Chu Lâm suy nghĩ một chút, một mặt chơi game, một mặt thử dò xét nói:

“Đúng rồi, ngày hôm qua phiếu điểm giáo viên phát tôi đã giao ẹ cậu rồi.”

“À.” Thằng nhóc chỉ trả lời một chữ ngắn gọn, hoàn toàn nghe không ra bất kỳ tâm tình gì.

Chu Lâm lại nói:

“Cái đó, chuyện nhờ hợp phụ huynh tôi cũng nói với mẹ cậu. Tôi nói vì cậu lo lắng chị ấy bận rộn.”

“À.” Vẫn chỉ có một chữ, nhưng từ ngữ khí của hắn xem ra, thằng nhóc hắn sẽ không tức giận đi?

Chu Lâm suy nghĩ một chút, tiếp tục hỏi:

“Ừm. Cái đó, mẹ cậu. Sau đó không nói gì với cậu à?”

“Có, mẹ bảo tôi không cần lo lắng. này, anh mau nhảy, không nhảy BOSS lại tới.”

“Cái gì? Đâu có?”

Liên tranh thủ tập trung lại vào game, đợi một hồi lại nhìn thấy một con rùa chậm chạp bò qua. Chu Lâm vừa định nói nhóc con không chơi thì không nên nói lung tung, đột nhiên nghĩ chẳng lẽ vừa rồi hắn xấu hổ?

Nghĩ như vậy Chu Lâm len lén liếc xuống một cái, mặc dù không nhìn thấy mặt Đoàn Mộc Thanh Lỗi nhưng có thể thấy lỗ tai của hắn đã đỏ lên, dù như vậy vẫn cố ý giả bộ chuyên tâm nhìn game, nói với nhân vật trong màn hình “thật tệ thật tệ”.

Tại sao thằng nhóc này lại dễ thương như thế?

Trái tim nảy lên một nhịp, Chu Lâm cẩn thận vươn tay muốn đụng vào vành tai hồng thắm này, lúc sắp đụng phải thì bị âm thanh Game over trong trò chơi dọa sợ thu tay lại, tâm hoảng ý loạn nói một câu:

“Có bản lĩnh cậu tới đánh đi.”

16. Chương 16

Edit: Đàm Cơ

Lên năm ba, bọn học sinh bắt đầu bị yêu cầu đến trường tham gia học bổ túc. Bởi vì còn một năm sẽ phải thi lên cấp ba nên lịch học càng ngày càng nhiều, bài tập như núi áp xuống, lượng bài luyện tập mỗi ngày cũng đạt tới trình độ kinh người.

Theo chiều hướng phát triển, số lần Chu Lâm dạy kèm tại nhà Đoàn Mộc Thanh Lỗi liền từ mỗi tuần ba lượt giảm xuống mỗi tuần hai lần đến —— Chủ nhật biến thành ngày duy nhất hai người có thể gặp mặt, còn thường thường vì hoạt động của trường hoặc cuộc thi nhỏ mà bị hủy bỏ vội vã.

Trên thực tế vì tần số xuống không thay đổi cho nên Chu Lâm không có bao nhiêu cảm giác với những thay đổi này, nhưng Đoàn Mộc Thanh Lỗi lại có vẻ không hài lòng lắm, chẳng qua ngại thiên chức học tập của học sinh không có cách nào bộc trực biểu hiện bất mãn, chỉ có thể bắt đầu dìm người lúc ở cùng Chu Lâm.

Biểu hiện cụ thể của dìm người thật ra chỉ là một chút chuyện nhỏ: ví như sau khi cơm nước xong không hề về phòng học tập trước, mà đợi ở phòng bếp rửa chén cùng Chu Lâm; lại ví như nếu nhận được bài tập, nhất định phải ngồi bên cạnh Chu Lâm làm, nghe nói như vậy tập trung dễ hơn. Có phải thật vậy hay không Chu Lâm không biết, nhưng hiệu suất làm bài của thằng nhóc từ trước đến nay rất cao, vì vậy cũng không quá để ý.

—— đại khái là lên trường học căng thẳng rồi cho nên lúc ở bên cạnh mình muốn thả lỏng một chút đi?

Thỉnh thoảng có lúc Chu Lâm nghĩ như vậy.

Tóm lại ngày cứ như vậy trôi qua. Chu Lâm lấy lại tinh thần thì đã là tháng 1 năm 97—— thằng nhóc bắt đầu nghỉ đông năm cuối cùng trung học cơ sở.

Mùa xuân tất yếu phải trở về quê nhà đón tết, nhưng trước đó còn phải đá xong trận đấu bóng cuối cùng của lớp. Ngày Đoàn Mộc Thanh Lỗi kết thúc cuộc thi cuối kỳ liền bắt đầu luyện tập, có lẽ hết sức mong đợi cuộc tranh tài cuối cùng thời trung học cơ sở này.

Khó gặp được thằng nhóc sẽ có hứng thú với chuyện gì ngoài bài vở và bài tập, Chu Lâm cũng hứng thú dồi dào lên, chẳng qua đề nghị làm bồi luyện bị từ chối ngay vì kỹ thuật quá kém.

Kỹ thuật đá bóng không cách nào cưỡng cầu, nhưng bị từ chối thẳng như vậy thì tâm tình thật đúng là phức tạp. Chu Lâm buồn bực chơi game chờ Đoàn Mộc Thanh Lỗi vẫn còn tám đội, nghĩ tới nghĩ lui lại tự an ủi mình:

Ít nhất đá banh trong game cho tới bây giờ thằng nhóc này không thắng nổi mình.

“Anh Khiết Văn, muốn uống sữa tươi không?” Sau khi tắm xong, chuyện đầu tiên Đoàn Mộc Thanh Lỗi làm là vào bếp rót sữa tươi, nghĩ thằng nhóc này đang trong giai đoạn cao lên, Chu Lâm lắc đầu một cái, trả lời một câu “Cậu uống nhiều một chút.”

“Ừ.” Thằng nhóc gạt đầu, bưng lấy ly sữa tươi đi tới, tóc ẩm ướt vẫn còn nhỏ giọt nước, cứ như vậy ngồi bên cạnh Chu Lâm.

“Đi lau khô trước.”

Chu Lâm lấy tay trái đẩy đẩy bả vai hắn, thằng nhóc đáp một tiếng cũng không tránh ra, mà đưa tay bắt lấy cánh tay còn chưa kịp thu hồi của Chu Lâm, kéo cổ tay qua nhìn.

“Cái đồng hồ này vừa cũ vừa xấu. Vẫn muốn hỏi, tại sao anh Khiết Văn cứ mang theo nó vậy?”

“À, cái này hả?” Chu Lâm đưa mắt nhìn, nhìn như không quan tâm lắm nói:

“A: dùng để xuyên không; B: biến thân; C: trang sức; D: tất cả đều không phải. Cậu chọn cái nào?”

“D, tất cả đều không phải. Tôi đi nấu cơm đây.” Có lẽ cảm giác mình bị lừa, Đoàn Mộc Thanh Lỗi buông tay ra đứng dậy, tùy tiện lấy cái khăn lông khoác lên trên đầu đi tới phòng bếp. Một lát sau giống như nhớ tới điều gì, lại lộn trở về hỏi Chu Lâm:

“Chủ nhật tuần này, anh Khiết Văn có rảnh không?”

“Ừ, có. Chuyện gì?”

“Cái đó, trận bóng. . . . anh tới xem không?”

“Hả?” Dường sự chú ý ra khỏi game, Chu Lâm ngẩng đầu nhìn hấn.

Bởi vì khăn lông ngăn cản nên không có cách nào nhìn rõ vẻ mặt của Đoàn Mộc Thanh Lỗi. Dù vậy, Chu Lâm vẫn biết thằng nhóc này đang xấu hổ ——

Đại khái là lần đầu tiên hấn mời người khác đi xem mình tranh tài đi?

Trước kia mẹ Đoàn Mộc cũng từng tâm huyết dâng trào khi Đoàn Mộc Thanh Lỗi được chọn vào đội ban huấn luyện đi xem con trai tranh tài, nhưng luôn bị thằng nhóc dùng mấy lý do “Trung học cơ sở tranh tài không gì để xem” linh tinh từ chối, cộng thêm thằng nhóc này rõ ràng là loại hình không muốn bị bôi xấu trước mặt người nhà, cho nên Chu Lâm vẫn cho rằng trừ bồi luyện hoặc len lén chạy đến trường học ra, mình không có cơ hội gặp Đoàn Mộc Thanh Lỗi đá bóng.

Nếu mẹ Đoàn Mộc còn chưa từng có đãi ngộ này, bây giờ có cơ hội, Chu Lâm dĩ nhiên sẽ không bỏ qua, thế là không chỉ dứt khoát đáp ứng một tiếng, còn bắt đầu len lén tính toán ngày đó mặc gì đáng vẻ thể nào lấy thân phận gì đi mới tốt.

Không biết đứng ở trước mặt bạn học của hấn dùng nhũ danh của hấn hô to “Lỗi Lỗi cố gắng lên”, hấn có cảm thấy xấu hổ hay không?

Chỉ cần nghĩ đến đây, Chu Lâm đã cảm thấy mong đợi vô cùng ——

A, a ~ nếu không phải số lần xuyên không hôm nay đã đạt đến ba lượt, thật là muốn xuyên luôn bây giờ!

17. Chương 17

Edit: Đàm Cơ

Sau đó lúc về lại bị cố ý dận dò một lần “Thứ bảy không được quên.” lần nữa —— khó được thằng nhóc sẽ dài dòng như thế, Chu Lâm thật cảm thấy mới mẻ.

Trở lại chỗ ở thì điện thoại di động biểu hiện thời gian là 17: 33 phút, trên thực tế chưa tới 6 giờ 27 phút nữa là qua năm 2008. Chu Lâm thu dọn phòng, leo lên mạng mở QQ ra.

Chào hỏi những người bạn tốt trên mạng trước rồi phát đi tin nhắn “Năm mới vui vẻ”, vừa xong thì cái avatar “Dr. Ba đào lưu” liền nhảy lên, Chu Lâm thấy tên người tới là “Prince đi tìm chết đi tìm chết (^) ” liền lạt lạt ghi chép cuộc nói chuyện mới nhớ tới đây là Lục Phong ngồi sau mình thời trung học cơ sở.

“Dục, soái ~ ca vui vẻ ~(^ ^)//”

“Năm mới vui vẻ! ^ ^”

“Đã lâu không gặp, gần đây vẫn còn ở chỗ cũ sao(? (?)?)”

“Ừ, không có hứng đi ăn máng khác, ổ đã mọc râu luôn rồi.”

“Rời ổ râu của chú đi, soái ca ~ ngày mai có rãnh không (>o<)=”>

“Làm gì?”

“Anh em chúng ta đi uống rượu (^////^)~ đi không?”

—— tụ hội sao? Cùng Lục Phong mấy người kia ... thật sự đã rất lâu rồi không gặp nhau.

Chu Lâm suy nghĩ một chút, đáp lại “Ừ” .

Lập tức định ra rồi thời gian địa điểm gặp mặt, lại hàn huyên một chút mới đi chơi game, sau hồi lâu Chu Lâm ngáp tắt Computer, gọi điện thoại cho cha mẹ vừa lên đường đi Phương Bắc thăm người thân ít ngày trước, sau đó chưa tới 7 rưỡi đã bò lên giường.

Sức khỏe hơn tài lộc! Lúc nhắm mắt lại Chu Lâm nghĩ như vậy, khóe miệng không tự chủ được treo lên một nụ cười.

Buổi sáng hôm sau, Chu Lâm xử lý tốt bản thân từ đầu tới đuôi xong, đứng hèn chạy tới quán cơm gặp mặt. Lục Phong Tề Chính mấy người lục tục tới, ngồi cùng nhau ở trong phòng bao đã đặt từ sớm.

Bởi vì lần trước gặp mặt Lục Phong có chuyện không đến được nên lần này hấn tán chút oa oa nói nhảm nhiều nhất, đề tài cứ chuyển cứ chuyển không biết tại sao lại chuyển tới trận đấu lúc trung học cơ sở——

“Năm đó tôi ở trong đội bóng cũng được coi là thành viên trụ cột, nếu không phải thành thích khoa tự nhiên của tôi quá tốt, phụ huynh nhà tôi bắt tôi đi thi kiến trúc thì nói không chừng bây giờ tôi đã sớm là cầu thủ nổi tiếng rồi.”

“Cậu cứ chém gió đi. Sao tôi nhớ cậu vẫn luôn ngồi ở bên ngoài trong đội dự bị.”

“Đội dự bị là năm lớp mười mới vào được không! Cậu thấy có thằng nào lớp mười mới vào đội đã được chính thức đi đấu hả!”

“Có, tôi nhớ lớp chúng ta có một người được đi đấu mà, không phải sao?” Thu Hương nói theo, quay đầu nhìn về phía Tề Chính, “Này, cậu có nhớ người nào trong lớp chúng ta vừa vào đội ban đầu đã ra sân đấu không?”

“Cậu nói Bùi Dương hay là ‘ Lão đại ’?”

“Không, không phải Bùi Dương, mặc dù cậu ta cũng. Tôi nhớ còn có một người nữa.”

“Còn có một người nữa? để tôi nghĩ xem. à, đúng rồi!” Tề Chính vỗ bàn bồm bộp, “Đoan Mộc Thanh Lỗi!”

“!” Nghe đến đó trong lòng Chu Lâm giật mình, vểnh tai đưa tới.

“Đúng rồi, Đoan Mộc Thanh Lỗi!” Thu Hương vút cho Lục Phong một cái nháy mắt sấm người, “Sao nào, tìm một mà ra hai.”

Bị nháy mắt công kích tổn thương ít nhất một nửa máu, Lục Phong run rẩy:

“Đó là bởi vì trận đấu niên cấp tôi không có tham gia! Ai ngờ được trận đấu đối kháng lúc mới nhập học nửa tháng là để chọn ra người tham gia cuộc so tài, hơn nữa xế chiều hôm đó còn là sinh nhật tôi, tôi lười không tham gia. Nếu như tôi tham gia á, chắc chắn, đội bóng đã sớm là thiên hạ của tôi.”

“Xi!” Một đám người tập thể hừ, thay nhau đề lên bắt Lục Phong uống rượu. Sau đó đề tài lại chuyển hướng, tất cả đều là chút chuyện không liên quan dính dáng gì nhau.

Tửu lượng của Chu Lâm xưa nay rất kém cho nên gặp mặt đều sẽ chú ý lượng sức mà uống. Nhưng hôm nay tâm tình cùng tinh thần đều phá lệ tốt, trong lúc vô tình liền bị chuốc uống nhiều mấy chén.

Rượu cồn xuống bụng phát huy hiệu dụng, thân thể thoáng có chút phiêu phiêu. Gặp mặt kết thúc tan cuộc về nhà, Chu Lâm đi trên đường nhìn dòng người lui tới, nghĩ đến cuộc sống của phần lớn người đều chỉ có thể tuân thủ quy tắc xuôi theo quỹ tích thời gian, mà mình lại có thể tự do xuyên không giữa quá khứ và hiện tại liền có cảm giác thần kỳ ngay cả mình cũng không hiểu nổi.

Cứ như vậy lảng lảng về đến nhà, lảng lảng soi gương chỉnh sửa lại quần áo tóc tai, lảng lảng điều chỉnh tốt thời gian đồng hồ đeo tay, Chu Lâm lại một lần nữa bắt đầu xuyên không ——

2: 25 ngày 26 tháng 1 năm 1997, Chu Lâm đứng ở con đường quen thuộc nhìn chung quanh, mờ mịt ngây ngẩn cả người.

Cuộc thi đấu bắt đầu vào 2: 30, theo đạo lý thì bây giờ thằng nhóc phải ở sân vận động của trường, mà mình nên xuyên không tới gần sân vận động, tại sao bây giờ lại ở cửa nhà Đoan Mộc?

Chẳng lẽ thằng nhóc ngủ quên? Hay là cuộc thi đấu đã sửa thời gian? Chu Lâm nghĩ đi nghĩ lại vẫn không rõ, dứt khoát lên trước gõ cửa hỏi.

Gõ nửa ngày, bên trong cuối cùng cũng có đáp lại. Đoan Mộc Thanh Lỗi vừa nói với ra “Tới” vừa mở cửa, lúc nhìn thấy Chu Lâm liền giữ động tác đưa tay khoác lên tay cầm cửa đứng ở tại chỗ.

“Đã giờ này, sao nhóc. . . .” còn ở nhà? Nói đến một nửa liền nuốt xuống, Chu Lâm nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Đoàn Mộc Thanh Lỗi, trong lòng mơ hồ có cảm giác “Có chuyện nguy rồi”.

Không khí trở nên có chút khẩn trương không giải thích được, Đoàn Mộc Thanh Lỗi vẫn cứ đứng ở cửa, không có ý muốn cho Chu Lâm đi vào, hai người giằng co mấy giây, Chu Lâm vẫn còn chóng mặt nghĩ rất cuộc chỗ nào không đúng thì Đoàn Mộc Thanh Lỗi đột nhiên mở miệng nói:

“Ngày hôm qua anh không tới.”

“Hả?”

Không lập tức hiểu ý của những lời này, Chu Lâm nhìn Đoàn Mộc Thanh Lỗi trừng lớn mắt, một giây sau liền nghe “sầm” một tiếng — thẳng nhóc này dám đóng cửa nhốt mình ở bên ngoài.

Trợn mắt há hốc mồm một lúc sau, Chu Lâm khôi phục như cũ tiến lên tiếp tục gõ cửa, bên trong không có nửa điểm phản ứng, cho dù Chu Lâm nói “Có gì cũng phải để tôi vào rồi hãy nói” cũng vô ích.

Cũng không muốn buông tha kêu cửa, ở dưới lầu lại có người đi tới, đi ngang qua dùng ánh mắt kỳ quái nhìn tới đây khiến Chu Lâm cảm thấy có chút không thoải mái.

Tiếng bước chân người đi đường dần dần biến mất, cửa vẫn không mở như cũ, Chu Lâm hơi có chút tức giận, dùng sức gõ cửa lần nữa rồi đặt mông ngồi xuống bậc thang một bên.

Có lẽ quả thật do có chút say nên không chỉ đầu có chút ngất, cảm xúc cũng bị phóng đại rồi. Chu Lâm ôm đầu của mình ngồi một hồi, chờ bình tĩnh lại lúc này mới bắt đầu suy tư rất cuộc xảy ra chuyện gì khiến Đoàn Mộc Thanh Lỗi ngăn mình ở ngoài cửa như vậy.

— đúng rồi, trước khi đóng cửa hình như hắn có nói một câu.

Chu Lâm cố gắng suy nghĩ, trong đầu đều là giọng nói của Đoàn Mộc Thanh Lỗi trước khi đóng cửa, sau đó đột nhiên tỉnh ngộ nhìn đồng hồ trên cổ tay:

Ngày 26 tháng 1 năm 1997, ngày 26 tháng 1 năm 1997. . . Ngày hôm qua lần cuối xuyên tới là thứ năm ngày 23 tháng 1, thẳng nhóc mời mình thứ bảy đến xem cuộc thi đấu, thứ bảy là hai ngày sau, hai ngày sau, hai ngày sau ngày 23 tháng 1—

Cho nên ngày thi đấu phải là ngày 25 tháng 1 sao? !

— bây giờ! Quá xui xẻo rồi!

Chu Lâm che mặt của mình, chán nản than một hơi.

Cuối cùng cũng biết nguyên nhân vì sao, kết quả là do mình lằm thời gian —

Đầu heo a! Thật là! Chẳng qua chỉ là một bài toán cộng lớp 1! Thế là không chỉ không đi xem thi đấu, còn muộn suốt một ngày mới xuất hiện. . . . Thẳng nhóc tức giận là điều đương nhiên, nếu như mình gặp chuyện như vậy, đoán chừng sẽ phần nộ tuyệt giao với đối phương đi?

A, dĩ nhiên sẽ không tuyệt giao, nhưng lạnh lùng là điều tất nhiên, nếu như không có lý do đáng để tha thứ, đại khái cứ như vậy. . . . Thanh xuân chính là vậy, chỉ cần có một chút xiu hiểu lầm cuối cùng sẽ biến thành tuyệt giao. . . .

Chu Lâm tựa đầu vào tường, bởi vì tác dụng của cơn nên bắt đầu suy nghĩ miên man:

Nhưng không muốn bị thẳng nhóc kia xa lánh a, rõ ràng ngày hôm qua vẫn còn cùng nhau ăn cơm. . . . Thẳng nhóc nhất định rất mong đợi, mong đợi có thể thi đấu tốt thể hiện tốt ở trước mặt mình. . . . Minh cũng rất mong đợi a, muốn nhìn dáng vẻ uy phong chạy tới chạy lui trên sân cỏ của hắn, sau đó sẽ dùng biểu cảm cũng chỉ thể chế nhạo hắn —”Cũng không tệ lắm nha, có thể chấp nhận đi.”

— thăm, lại có chút muốn khóc, chẳng lẽ là do uống rượu say nên tuyển lệ tương đối miễn cảm sao?

Chu Lâm mơ hồ nghĩ, đột nhiên cảm thấy không thể cứ đưa đám như vậy mãi, thế là hít một hơi thật sâu rồi đứng lên, lại bắt đầu gõ cửa nhà Đoàn Mộc.

“Thanh Lỗi, mở cửa.”

“Thật xin lỗi, là tôi sai rồi.”

“Tôi không cố ý không đến, là vì hôm qua có chút việc.”

Lấy cớ chỉ được cái mở đầu lại không có cách nào bịa tiếp, Chu Lâm chỉ có thể gõ cửa một lần lại một lần nói xin lỗi. Đoan Mộc Thanh Lỗi ở bên trong có nghe hay không y không biết, y chỉ muốn sớm nhìn thấy thằng nhóc, sau đó nghĩ hết tất cả phương pháp nói xin lỗi, để hấn không tức giận nữa.

Hơn mười phút sau vẫn như cũ không có bất kỳ phản ứng nào, đầu lông lông mất đi năng lực phán đoán bình thường, Chu Lâm bắt đầu cảm thấy mình đã bị chán ghét triệt để rồi.

Làm sao đây? Làm sao mới có thể khiến cho nhóc tha thứ mình? Chu Lâm tựa đầu ở trên cửa, dùng Logic của người say suy nghĩ——

Thằng nhóc tức giận là vì mình không đi xem cuộc thi đấu của hấn, như vậy nếu mình đi xem hấn sẽ không tức giận nữa, nhưng lần thi đấu này đã qua, không có cách nào xuyên không trở lại một lần, như vậy có thể xuyên không đi xem lần thi đấu kế tiếp, chỉ cần đi xem, hấn sẽ hết giận đi?

Không có cảm giác kết luận của mình có chỗ nào không đúng, Chu Lâm nhanh chóng lấy xuống đồng hồ trên tay trở lại ngày 1 tháng 1 năm 2008, sau đó cầm điện thoại trên bàn gọi cho Lục Phong, ép hỏi ngày sinh nhật của hấn.

“Alo, tôi là Lục Phong. Hả? Hỏi ngày sinh nhật của tôi làm gì? Đại ca, bây giờ cậu có muốn đưa quà sinh nhật cũng không kịp, đã qua nhiều tháng rồi. Này, xảy ra chuyện gì? Có phải say không đó? được được, tôi biết, tôi nói với cậu đây, ngày 12 tháng 9.”

Vừa nghe thấy ngày sinh Chu Lâm lập tức cúp điện thoại, đưa đồng hồ lên chỉnh thời gian đến buổi chiều 1: 00 ngày 12 tháng 9 năm 1997. Liên tục xác nhận không có lỗi gì xong, Chu Lâm cẩn thận đeo đồng hồ lên tay, lẳng lặng đợi một lát sau đó gương mặt quét nhìn bốn phía ——

Vườn hoa quen thuộc lại xa lạ, tượng đá tạo hình khác nhau, cùng với khóm trúc trước nhà vệ sinh khiến Chu Lâm xác nhận lúc này mình đã xuyên đến mảnh đất trống bên cạnh sân vận động trường học cũ. Trong không khí hỗn tạp theo bụi bặm cùng mùi hơi nóng, mãi cho đến tháng chín dư âm từng đợt gió nóng của mùa hè còn chưa tản đi, trập trập thổi vào mặt Chu Lâm.

Phát hiện trên người mình còn mặc quần áo mùa đông, Chu Lâm nhanh chóng cởi bỏ áo khoác, mới gấp áo vào khuỷu tay thì đột nhiên nghe thấy tiếng nước chảy ào ào trong nhà vệ sinh.

—— Thanh Lỗi sao?

Theo bản năng nhìn về phía có tiếng nước, quả nhiên là thằng nhóc mặc đồng phục đá banh đang rửa tay, nhìn hấn xắn ống tay áo, vẫn trong giai đoạn làm nóng người trước khi đá đi? Lần này xem ra chắc chắn không bỏ lỡ!

Chu Lâm nghĩ thế liền muốn lên tiếng gọi hấn, Đoan Mộc Thanh Lỗi cũng đứng lúc ngẩng đầu lên, trong nháy mắt xoay người nhìn thấy Chu Lâm đứng ở ngay phía trước không xa, trên mặt nhất thời kinh ngạc.

Sao có vẻ không đúng? Chống lại tầm mắt của thằng nhóc, Chu Lâm ngẩn ra, miệng vốn muốn mở lại khép lại.

—— Tại sao cảm thấy thằng nhóc này nhìn như lớn hơn rất nhiều, rõ ràng phải nhìn xuống tại sao bây giờ lại có vẻ còn cao hơn mình?

Còn có, kiểu tóc đó là thể nào? Hấn cắt kiểu đó vào lúc nào? Đây không phải là kiểu tóc của hấn vào cấp ba sao?

—— Đúng rồi, cấp ba! Bây giờ là cấp ba!

Chu Lâm phản ứng kịp, trong nháy mắt tỉnh rượu hơn phân nửa, toàn thân rét run đồng thời ý thức được đây là thực tế mà không phải đang nằm mơ, nói như vậy vừa rồi mình mới phạm vào sai lầm lớn không thể tưởng được——

Cứ như vậy không chào hỏi liền tùy tiện xuyên đến hơn nửa năm sau?

Đột nhiên biến mất thời gian dài như vậy lại đột nhiên xuất hiện, nhất định rất kỳ quái đi? Chu Lâm đã hiểu nguyên nhân về mặt kinh ngạc của thằng nhóc vào lúc này. Y khẩn trương đứng tại chỗ, trừ nhìn thẳng đối mắt với Đoan Mộc Thanh Lỗi, nhất thời không biết nên làm thế nào mới phải.

Đoan Mộc Thanh Lỗi không sững sờ quá lâu, thấy rõ người trước mắt đúng là Chu Lâm liền mở miệng kêu một tiếng:

“Anh. . . Khiết Văn?”

—— oa oa oa, ngay cả giọng nói cũng thay đổi! tháng 1 đến tháng 9 cũng tầm 8 tháng, thằng nhóc này sao lại đổi giọng thành thấp trầm rồi! !

Vào giờ khắc này xuất phát từ bản năng Chu Lâm xoay người chạy trốn, mặc dù không biết tại sao mình muốn chạy, nhưng dưới chân không có cách nào dừng lại, trong lòng không ngừng nghĩ:

“Thật muốn khóc! Sao mình lại chạy chứ! Quá quá khôi hài rồi!”

Kết quả mười giây sau liền bị người đuổi theo phía sau bắt được —— Đoan Mộc Thanh Lỗi níu Chu Lâm lại, đổ dồn y lên mặt đất trống, sau đó không kịp đợi Chu Lâm phản ứng lại đã ôm cổ y, ghé vào lỗ tai y không ngừng nói:

“Dừng chạy, anh Khiết Văn, dừng chạy.”

18. Chương 18

Edit: Đàm Cơ

“Dừng chạy.”

Giọng nói của thằng nhóc như thôi miên lặp đi lặp lại bên tai, thân thể Chu Lâm dần dần yên tĩnh lại, nhịp tim đập nhanh vì chạy trốn cũng bình phục, đầu óc bắt đầu khôi phục suy nghĩ bình thường.

Cảm thấy người trong lòng từ từ bình tĩnh lại, Đoan Mộc Thanh Lỗi buông lỏng tay ra, lui về phía sau nửa bước, bảo trì cự ly vì diệu không chớp mắt nhìn Chu Lâm.

—— đây là đang chờ mình giải thích sao?

Thằng nhóc im lặng và ánh mắt của hắn khiến cho Chu Lâm bắt đầu hơi bất an, y đối mắt với Đoan Mộc Thanh Lỗi mấy giây sau, hơi có chút chột dạ dời ánh mắt đi.

Nói xin lỗi và giải thích là điều nhất định, nhưng với trạng huống bây giờ, đến tột cùng nên nói từ nơi nào trước đây?

“Cái đó. Tôi.”

“Đô —— đô!”

Chần chờ mở miệng, lại bị tiết còi bén nhọn trên sân đấu truyền tới cắt đứt. Đoan Mộc Thanh Lỗi nhú mày một cái, không đợi Chu Lâm tiếp tục nói tiếp, đột nhiên bắt lấy tay của y hướng y xác nhận nói:

“Hôm nay anh đến xem cuộc đấu đi!”

“A? Ừ. Tôi.”

“Đi theo tôi.”

Nghĩ đến xem cuộc thi đấu trước rồi giải thích sau cũng tốt, cánh tay căng ra, rồi lại bị Đoan Mộc Thanh Lỗi kéo lấy chạy.

Hửm? Xảy ra chuyện gì? Muốn đi đâu? A, chẳng lẽ sắp bắt đầu thi đấu?

Nghĩ đến tiếng còi, Chu Lâm bừng tỉnh ra. Trong quá trình chạy không nhìn thấy vẻ mặt của Đoan Mộc Thanh Lỗi, vì đang suy nghĩ tìm cớ nên cứ bảo trì tư thế nắm tay bị kéo đi, cùng hắn phóng tới sân banh.

Không nghĩ sai, đó chính là tiếng còi. Đoan Mộc Thanh Lỗi vừa thủ thế với giáo viên đang gọi hắn vừa mang theo Chu Lâm chạy tới một góc bên ngoài sân banh, chờ y đứng ngay ngắn mới dặn dò y:

“Ở chỗ này nhìn tôi!”

Nói xong quay đầu liền chạy vào giữa sân banh, lúc vào hàng hình như bị giáo viên khiển trách mấy câu, sau đó xếp đến sau chót đội ngũ.

“Phụt.” Không nên cười, nhưng vẫn bật cười. Bởi vì hồi tưởng lại vẻ mặt nghiêm túc của thằng nhóc vừa rồi, chẳng biết tại sao lại cảm thấy dễ thương không chịu được——

Ở chỗ này nhìn tôi!

Bình thường rất ít người dùng kiểu nói như ra lệnh này mời người khác xem cuộc thi đấu của mình đi? Đơn giản như đang khiêu khích tuyên bố: cuộc thi đấu này đã bị tôi bao, là mình tôi thi đấu biểu diễn, cho nên chỉ cần nhìn mình tôi là đủ rồi!

Đến tận cùng thì tự tin từ nơi nào mà đến? Thật là vô tâm thuận miệng nói thôi sao?

Chu Lâm không rõ ràng ý tưởng thật sự trong lòng thằng nhóc, nhưng nếu thằng nhóc đã dặn như vậy —— đứng ở một bên hết sức chăm chú, chỉ nhìn theo một mình hắn.

Kết quả ——

Người mù cũng nhìn ra được, cuộc thi đấu này chính là một mình thằng nhóc biểu diễn!

Một người tự mình giữa hai cầu thủ, hiệp trợ đồng đội cho vào một bóng, kết thúc một hiệp thì tất cả nữ sinh trong lớp trên sân vận động đều hưng phấn hét chói tai. Ủy viên thể dục ôm bảy tám bình nước suối, vừa hô to vừa chạy vào giữa sân banh.

Đoan Mộc Thanh Lỗi nhận lấy bình nước đưa đến trước mắt, mở ra uống một hớp, lại tưới hơn phân nửa lên trên đầu, sau đó vỗ vỗ vai với Bùi Dương bên cạnh rồi quét nhìn bốn phía một vòng, tìm được vị trí của Chu Lâm.

Bốn mắt giao nhau thì Chu Lâm phát phát tay, kết quả thằng nhóc liền giống như được gọi, lập tức chạy tới.

“Anh Khiết Văn. Thấy sao?”

Thằng nhóc chạy đến trước người liền đứng lại, nhưng hơi nóng trên người vẫn đánh tới như cũ. Nhìn tóc hắn bị nước làm ướt xốc xếch dựng lên, chẳng biết tại sao tim Chu Lâm lại bắt đầu đập rộn lên, nhưng ngoài miệng lại không dễ dàng tiết lộ ý tưởng trong lòng mình:

“Cũng, cũng tạm chấp nhận được.”

Vừa nói như vậy, thằng nhóc liền xệ mặt xuống nhìn Chu Lâm, giọng nói bất mãn chất vấn:

“Anh Khiết Văn, anh thật sự nghiêm túc xem sao?”

——thằng nhóc thối, sao lúc này lại tự đại như thế? !

“Được rồi, được rồi, rất tuần tú nữa, đẹp trai chết luôn!” Nói như vậy, Chu Lâm gãi gãi mái đầu ướt nhẹp trước mặt, sau đó vì nhìn thấy thằng nhóc lộ ra nụ cười, mà tim đang đập gia tốc lại nảy lên một nhịp.

“Đồ!” Thế dục còi nữa lại vang lên, Đoan Mộc Thanh Lỗi uống nước còn dư lại rồi đưa cái bình cho Chu Lâm, nói câu “Kết thúc chờ tôi” rồi xoay người chạy ra sân banh.

Nhìn hắn đi xa rồi, Chu Lâm ngồi xổm xuống đất, đầu tựa vào áo vẫn ôm trong tay, khuôn mặt vì phơi ánh mặt trời tháng chín mà bắt đầu nóng lên —— xong rồi, cảm giác cứ tiếp tục như vậy sẽ suy tim mất.

Sau khi bình tĩnh lại, Chu Lâm ngẩng đầu lên tìm kiếm bóng dáng Đoan Mộc Thanh Lỗi, lúc tìm được rồi lại thấy đối phương cũng đang nhìn về phía mình ——

A, đó là vẻ mặt lo lắng sao?

Chu Lâm sững sốt một chút đứng lên, thủ thế ra hiệu yên tâm với thằng nhóc đang đứng trong đội ngũ, rồi cười cười với hắn.

Kết quả ngoài dự đoán của mọi người chính là, thằng nhóc lại ngây dại, mãi cho đến khi bị giáo viên phát hiện mới chợt quay đầu đi, sau đó bị giáo viên gọi ra dạy bảo.

Trước kia cũng trải qua khóa học của ông thầy thể dục ma quỷ đó cho nên đại khái cũng đoán ra bây giờ thằng nhóc bị giáo huấn có nội dung là “Đừng tưởng rằng đá bóng tốt mà có thể kiêu ngạo” , “Con nít con nôi bây giờ thật không biết khiêm tốn” linh tinh ——

Cũng tốt, thằng nhóc tự đại như thế nên bị giáo dục.

Chu Lâm nghĩ như vậy, cười ha hả lên, trong tay cầm lấy bình nước suối Đoàn Mộc Thanh Lỗi đã uống, từ lòng bàn tay truyền tới từng trận lạnh lẽo khiến y cảm thấy dị thường thoải mái ở trong trời chiều có chút nóng rang này.

19. Chương 19

Edit: Đàm Cơ

Cuộc thi đấu kết thúc vào 50 phút sau, khi tiếng còi kết thúc vang lên thì Đoàn Mộc Thanh Lỗi đá trái banh dưới chân sang bên cạnh, vỗ vai ăn mừng thắng lợi với đồng đội xong rồi cùng trở lại lớp học nghỉ ngơi. Nhanh chóng thay quần áo thu dọn đồ đạc, lại nói vài câu với ủy viên thể dục, cuối cùng cũng kết thúc hết thấy, Đoàn Mộc Thanh Lỗi mang túi sách chạy tới chỗ Chu Lâm.

Nhìn thằng nhóc hào hứng, Chu Lâm trước tiên nói một câu chúc mừng, Đoàn Mộc Thanh Lỗi không khách khí gật đầu một cái, nói tiếng “Đi thôi” , mang theo Chu Lâm đến bãi giữ xe của trường.

Trường học cách nhà Đoàn Mộc khá xa, vì vậy khi lên trung học Đoàn Mộc Thanh Lỗi liền bắt đầu đạp xe đi học. Hai người mất sức chín trâu hai hổ, cuối cùng cũng túm được xe đạp ra từ nhà xe chật chội.

“Cầm lấy.” Còn đang suy nghĩ nếu hai người ngồi cùng một chiếc xe thì cuối cùng ai là người chở thì thằng nhóc đã cởi túi sách trên vai đưa tới trong tay Chu Lâm.

nói vậy là muốn mình ngồi sau sao?

Chu Lâm cười cười, xách theo túi sách thuận theo ngồi lên. Vì từ sau khi đi làm đã rất ít khi đạp xe đạp nên bây giờ được người ta chở không khỏi có cảm giác thoải mái.

Cả đường đi không nói lời nào, Đoàn Mộc Thanh Lỗi chở Chu Lâm đi băng băng về nhà. Nghĩ đến thằng nhóc vừa mới đá bóng xong, Chu Lâm không khỏi cảm khái thể lực của học sinh trung học thật là tốt đến đáng sợ.

Sau khi về đến nhà, vì cả người thằng nhóc đầy mồ hôi bắn nên chỉ có thể vọt vào phòng tắm tắm trước. Khi trong phòng tắm có tiếng nước chảy vang lên thì Chu Lâm nhìn đồng hồ treo trong phòng khách một chút, quyết định để chắc ăn phải xuyên về trước rồi quay về một chuyến.

Đi tới phòng khách mở cửa ra, cẩn thận chèn không cho nó đóng chặt, Chu Lâm ghi nhớ thời gian rồi tháo đồng hồ đeo tay xuống. Chờ chung quanh biến thành phòng khách quen thuộc nhà mình thì thoáng thở phào nhẹ nhõm, cũng không vội xuyên trở lại mà ngồi trên ghế sa lon cho tỉnh táo hoàn toàn lại đã.

Tỉnh lại liền cho ra kết luận là “Uống rượu hỏng việc” Chu Lâm quyết định sau này uống rượu nhất định phải nghiêm khắc khống chế trong vòng ba chén. Dĩ nhiên nếu chuốc Lục Phong uống rượu thì ngoại lệ, bởi vì thằng nhãi kia chắc chắn sẽ ngã xuống trước mình, hơn nữa trước khi ngã xuống còn có thể nhảy cha cha cha.

“Đồng!” Chu Lâm đạp đầu lên ghế sa lon, nhất thời cả người vô lực.

trọng điểm của vấn đề không phải ở đó! Mình dĩ nhiên biết, nhưng bây giờ có thể làm sao?

Xuyên qua thời gian sẽ mất đi hiệu lực, dù muốn bỏ khuyết 8 tháng vắng mặt này đến thế nào thì mình cũng không có cách nào trở lại trước ngày 12 tháng 9 năm 97. Thằng nhóc cũng vậy, từ học sinh

trung học cơ sở biến thành học trung học phổ thông, cao hơn, giọng nói cũng thay đổi rồi. . . thay đổi nhiều như thế

Nếu như nói không hối hận thì chắc chắn là gạt người!

Chu Lâm xoa xoa trán, đứng lên.

Chuyện không có cách nào bỏ tức, cũng chỉ có thể tiếc nuối mặc nó trở thành quá khứ. Chuyện kế tiếp phải làm chính là giải thích lý do biến mất 8 tháng này cho thằng nhóc.

Từ phản ứng vừa rồi xem ra, hẳn không tức giận nữa rồi? Chu Lâm điều chỉnh tốt thời gian đồng hồ đeo tay, hơi có chút thấp thỏm cài dây đồng hồ.

Xuyên trở lại bên ngoài đường, Chu Lâm âm thầm may mắn mình dự kiến trước được mà để cửa. Bước nhẹ đi vào, Chu Lâm xoay người cẩn thận đóng cửa.

Lúc khóa cửa nút bấm phát ra tiếng tách nhưng đương nhiên không lớn đến mức người ở trong phòng tắm cũng có thể nghe được, Chu Lâm an tâm thở dài một tiếng, lúc quay đầu lại bị người đang đứng phía sau dọa sợ hết hồn

Chỉ thấy thằng nhóc toàn thân xích lỏa đứng ở cửa phòng tắm, cả người ướt nhẹp còn đang nhỏ giọt nước, cứ như vậy nhẵn mày nhìn Chu Lâm, hỏi:

“Bây giờ anh phải đi sao?”

“Không, không phải!” Phản ứng kịp Chu Lâm liền vội vàng lắc đầu, giải thích là vì cảm thấy cửa không khóa chặt cho nên cố ý tới kiểm tra.

Vừa nói như vậy, thằng nhóc liền yên tâm gật đầu một cái, sau đó đi vào phòng ngủ lấy quần áo sau đó trở về phòng tắm lần nữa bắt đầu tắm dội.

Thì ra là vừa rồi vào vội quên cầm đồ.

Chu Lâm yên lặng trở về phòng ngủ ngồi xuống bên mép giường, nghĩ đến bộ dáng trần trồng lo lắng của thằng nhóc lúc này, không khỏi vừa cười .

Rõ ràng rất phiền não, nhưng sau khi thấy được hẳn lại cảm thấy không sao không biết thằng nhóc có cảm giác giống mình hay không? Chu Lâm suy đoán, cũng chỉ được đến một đáp án “Có lẽ”.

Từ sau khi say rượu rồi tỉnh táo đến bây giờ, ước chừng đã qua 4 giờ, chờ đợi là chuyện dễ dàng làm cho tinh thần thư giãn nhất, để chống lại cơn buồn ngủ Chu Lâm quyết định đi chơi game một hồi.

Vừa bắt đầu không có chú ý, chờ chơi rồi mới phát giác cái chuôi điều khiển hơi bất đồng, nhìn kỹ một lát phát giác máy chơi game có lẽ đã được đổi mới, chỉ vì giống như kiểu cũ cho nên không để ý kỹ sẽ không thể nhận ra.

Là cái cũ đã hư cho nên đổi cái mới sao? Thoáng lại chốc tiếng trò chơi bắt đầu vang lên, Chu Lâm nhìn chăm chăm nhân vật đang chiến đấu trên màn ảnh, không tiếp tục tra cứu nữa.

Trên thực tế một ván còn chưa kết thúc, Đoan Mộc Thanh Lỗi đã tắm xong đi ra. Cho là hẳn sẽ giống bình thường tựa đầu gối đến trên đùi, Chu Lâm thoáng xê dịch về giữa giường.

Kết quả thằng nhóc bò lên giường, nhưng không có lập tức nằm xuống, ngồi ở trung gian xoa xoa tóc, sau đó từ phía sau ôm lấy Chu Lâm.

Bởi vì trên lưng đột nhiên bị lồng ngực ấm áp dán lên, Chu Lâm chần chờ một chút quay đầu lại xem thằng nhóc. Hai người kề sát nhìn nhau một hồi, thằng nhóc đột nhiên vùi đầu xuống, mái tóc lạnh ẩm ướt dán lên cổ Chu Lâm.

Trầm mặc một hồi, vấn đề sớm muộn sẽ phải nhắc tới đó, cuối cùng cũng phải đối mặt

“Anh Khiết Văn. Trong khoảng thời gian này anh đi đâu?”

20. Chương 20

Edit: Đàm Cơ

“Thiểm Tây.”

“Hửm?”

“Thiểm Tây, Cam Túc, Tân Cương còn có thảo nguyên Mông Cổ không phải cậu hỏi tôi đi đâu sao?” Chu Lâm gãi gãi tóc thẳng nhóc, ý bảo tóc hăn còn chưa khô đừng áp sát vào.

Đoan Mộc Thanh Lỗi hơi ngẩng đầu lên, nói một câu “Gạt người.”

Không phải là nhìn thấu lời nói dối mà chỉ trích, trong giọng nói thẳng nhóc còn có thành phần kinh ngạc, mặc dù trái tim đã hơi đập chậm lại nhanh, Chu Lâm liếc chân giường, nhún vai một cái sau đó nói:

“Ừ. Vì vốn chỉ muốn đi phương Bắc du lịch bụi, cho nên tôi không nghĩ cuối cùng lại đi nhiều nơi như thế.”

“Du lịch bụi?”

“Ừm, chính là tự mình sắp xếp lịch trình rồi tự chi trả để đi, dọc đường đi tự tại thăm cổ tích du lãm phong cảnh. Có thể hiểu như vậy.” Chu Lâm giải thích, trong lòng hơi hơi lo lắng nói với Đoan Mộc Thanh Lỗi bây giờ có phải hơi xa vời rồi hay không.

Nhưng điều thẳng nhóc để ý không phải chỗ này, hăn tựa đầu vào vai Chu Lâm lần nữa, tiếp tục hỏi:

“Chẳng qua là chỉ đi những chỗ đó thôi. Tại sao lại đi lâu như vậy?”

“Bởi vì đi đến nửa đường thì hết tiền.” Bị sợi tóc lạnh như băng dán lên nên không thoải mái, nhưng rất nhanh, hơi lạnh liền bị nhiệt độ thân thể của thẳng nhóc xua đuổi đi rồi. Chu Lâm không thể làm gì mà thở dài, nói:

“Bởi vì không có tiền, cho nên ở Tây An chừng hai tháng để làm công. Lúc trở về Bắc Kinh, lại ở chỗ bạn ba tháng.”

Chuyện du lịch nghe qua thì không có chỗ sơ hở, đó là vì chính mình đã trải qua chuyện như vậy. Vào kỳ nghỉ hè năm 3 đại học vì tâm huyết dâng trào, Chu Lâm xác thực đã từng cùng bạn học đi phương Bắc. Khi đó tâm tràn đầy khẩu hiệu muốn đi tham quan sơn hà tổ quốc tráng lệ, kết quả vì không hề có kinh nghiệm cũng không khảo sát trước lộ tuyến du lịch, kỳ nghỉ hè năm ấy khiến cho hai người ăn chút khổ. Mặc dù như thế, chim mới bay chí khí hào hùng, vì mới được mở rộng tầm mắt chiêm ngưỡng nền văn hóa cổ đại lâu dài mà vui vẻ sợ hãi than, lần đầu tiên nhìn thấy thảo nguyên vô tận cảm động muốn rơi lệ, cảm xúc lúc đó cũng khắc sâu vào trong trí nhớ.

Sau đó lại nói một vài kiến thức kinh nghiệm đi du lịch, Chu Lâm vỗ vỗ tay thẳng nhóc hỏi còn vấn đề gì không. Đoan Mộc Thanh Lỗi suy nghĩ một chút, buồn buồn hỏi:

“Tại sao đi mà không gọi điện thoại hay viết thư về?”

“À, chuyện đó, tôi quên điện thoại và địa chỉ.”

“.” Thẳng nhóc im lặng một chút, nói thầm một câu “Tôi biết mà”, sau đó tiếp tục hỏi:

“Lúc ấy đột nhiên quyết định đi du lịch sao?”

“Hả? Ừ. Một người bạn đột nhiên nói muốn đi, ngày hôm sau liền mua xong vé xe.”

“Vậy xế chiều hôm đó tới tìm tôi, sau đó lập tức phải đi sao?”

“Ừ. ừm.”

“Một ngày trước đó thì sao?”

“Hửm?”

“Một ngày trước tại sao không tới xem trận bóng? Là bạn bàn bạc chuyện du lịch với bạn cho nên không tới?”

đúng rồi, còn có chuyện này.

“Không, không phải.” Theo bản năng chối bỏ cách nói của thằng nhóc, Chu Lâm chần chờ một chút, do dự nói, “Là, là vì có chút chuyện.”

Muốn tiếp tục nói láo qua loa tắc trách, nhưng lại không tìm được bất kỳ lý do có thể chấp nhận được cho chuyện này. Chu Lâm im lặng một chút, nói:

“Thật xin lỗi. Ngày đó không đi xem trận bóng.”

“Anh Khiết Văn, anh hối hận sao?”

Không thấy được biểu cảm của thằng nhóc nhưng lại cảm thấy vòng tay ôm mình lại siết chặt. Chu Lâm cười khổ một cái, nói ra suy nghĩ chân thật của mình:

“Hối hận. Vô cùng hối hận.”

Tất cả đều là mình tự làm tự chịu, cho nên nếu nhất định bị trừng phạt thì mình cũng không thể nói gì hơn. Chu Lâm nghĩ như vậy, chờ đợi thằng nhóc trách cứ, một hồi lâu sau, lại cảm thấy thằng nhóc ngồi sau thở dài.

“Thôi .” Hắn nói, nhẹ nhàng cọ bả vai Chu Lâm, “Chuyện này tôi không để ý nữa, bởi vì tôi biết chỉ cần có cơ hội xem qua tôi thi đấu rồi, sẽ có một ngày nào đó anh hối hận giống như hôm nay vậy.”

“”

Không nhận được muốn nhéo mặt hắn nói thằng nhóc cậu có phải quá tự tin rồi hay không, nhưng lúc xoay lại lại thấy được biểu cảm khác

Đoan Mộc Thanh Lỗi hơi cúi đầu, trên mặt có chút không cam lòng, cũng có chút đưa đám.

“Tôi. Cũng rất hối hận.” Hắn nói, “Nếu như ngày đó không giận dỗi thì tốt rồi. Nếu để anh vào thì tốt rồi.”

“”

“Ít nhất, có thể đưa điện thoại và địa chỉ cho anh, để anh mang đi.”

“”

Muốn nói đó không phải lỗi của cậu, thậm chí ngay cả chút xíu lỗi cũng hoàn toàn không có, nhưng hành động lại mau hơn ngôn ngữ, lúc chính Chu Lâm cũng không phản ứng kịp thì đã đưa tay ôm lấy thằng nhóc

Là cảm thấy dễ thương cũng tốt, đau lòng cũng tốt, hoặc chỉ đơn thuần muốn an ủi cũng tốt, tóm lại giờ khắc này nếu không làm như thế, có lẽ sẽ bị thiên lôi đánh.

Thân thể thằng nhóc ban đầu thoáng cứng ngắc, ngay sau bình tĩnh lại, nhắm mắt an tâm tựa đầu vào vai Chu Lâm.

“Đúng rồi, anh đã trở lại.” Nhỏ giọng nói thầm như vậy, Đoan Mộc Thanh Lỗi ôm chặt lấy Chu Lâm.

“Anh Khiết Văn, anh sẽ tiếp tục làm gia sư chứ?”

“Ừ.” Không có cách nào từ chối lời mời tựa như mệnh lệnh ở bên tai, Chu Lâm gật đầu một cái. Ngực bị cảm giác chua xót kỳ lạ chiếm hết đồng thời lại cảm thấy ngọt ngào vì có thể cảm nhận nhiệt độ thân thể dưới bàn tay.

Kỳ lạ.

Chu Lâm ngẩng đầu lên nhìn trần nhà có chút xuất thần.

21. Chương 21

Edit: Đàm Cơ

Lúc thi đấu sẽ khẩn trương, một đêm trước khi công bố kết quả cuộc thi sẽ khẩn trương, xem phim đến thời khắc mấu chốt sẽ khẩn trương, công việc xảy ra sai lầm tưởng chừng như sẽ bị đuổi việc sẽ khẩn trương. Từ nhỏ đến lớn, những thể nghiệm khẩn trương cứ tưởng rằng đến đây sẽ chấm dứt, vậy mà gần đây Chu Lâm lại phát hiện, nếu bị một người nhìn lâu, cảm giác này cũng sẽ làm cho người ta khẩn trương không thôi.

A, đủ rồi. Chu Lâm tựa vào mép giường để sách lịch sử xuống, gõ gõ đầu thẳng nhóc vẫn không chớp mắt nhìn mình:

“Trọng điểm hầu hết đã rút ra rồi, học thuộc hết là được.”

Cho là có thể kết thúc như vậy, vậy mà thẳng nhóc lại giống như đã chuẩn bị xong, rút ra một quyển tài liệu đưa tới, đoan chính ngồi gần trong gang tấc, nhìn như ôn lương vô hại cười:

“Này, anh Khiết Văn, giúp tôi xem bài này đi.”

Vẫn chưa xong sao? Chu Lâm không tiếng động thở dài ở trong lòng, nhìn thẳng nhóc nằm lì ở trên giường bên cạnh mình, bất đắc dĩ lật sách ra.

Mấy ngày trước vì say rượu phạm sai lầm, chờ phản ứng kịp thì quá khứ đã trôi qua một thời gian dài đối với mình mà nói chẳng qua chỉ ngắn ngủn mấy phút, nhưng đối với người đang đợi lại là nửa năm sáu tháng khá dài.

Mặc dù đã được thẳng nhóc tha thứ nhưng khoảng thời gian mất đi không có cách nào bù lại được, Chu Lâm vừa đau lòng vừa tự trách, mà trừ bộ phận áy náy ra còn có một loại cảm xúc khác chẳng biết lúc nào đã tiến vào chiếm giữ trái tim, vì một lần lại một lần nhịp tim đập nhanh bất thường mà bị phát hiện.

Nên nói sao đây? Miêu đầu không đúng sao?

Chu Lâm không yên lòng vươn tay lật đề mục, đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay phải bị bắt được, liếc một cái phát giác là Đoan Mộc Thanh Lỗi vừa đọc sách đồng thời bắt đầu vô ý thức chơi đùa tay của mình.

Nhìn, chính là như vậy.

Chu Lâm thoáng nâng cao quyển sách một chút, che giấu mặt của mình. Bàn tay bị thẳng nhóc nắm lấy, cầm lấy, có lẽ là muốn so sánh tay ai to hơn, lòng bàn tay mở ra áp với lòng bàn tay.

Chẳng qua chỉ là một hành động vô thức của đối phương, thật ra có thể hoàn toàn không để ý. Vậy mà vì “đối phương” là thẳng nhóc đó, thế nên khiến mỗi giây thần kinh đều vô cùng căng thẳng.

Cảm thấy vuốt ve đã bắt đầu phát triển về phía ngón tay thì Chu Lâm chợt rút tay về, thuận thế lật tới một trang sách. Nhìn về mặt có chút bất mãn của thẳng nhóc vì thứ nắm trong tay đột nhiên bị rút ra khiến y cảm thấy dễ thương đến khiến cho người ta muốn dùng lực ôm lấy.

Dĩ nhiên chỉ là muốn mà thôi, sẽ không đi ôm thật, trừ khi lý trí và hành động tách rời, cũng vì. Ngày đó đã ôm đủ lâu

Mới đầu chẳng qua chỉ xuất phát từ bản năng ôm lấy thẳng nhóc đang buồn, sau lại vì cảm thấy thoải mái mà không muốn buông tay, chờ phát hiện mình sắp ngủ nên cưỡng bách bản thân tỉnh táo lại thì phát giác thẳng nhóc đã tựa vào ngực mình ngủ rồi.

Thế là cứ như vậy nhìn thẳng nhóc ngủ, vừa chơi game vượt qua hai giờ còn dư lại. Trước khi đi cuối cùng thẳng nhóc cũng tỉnh lại, nắm lấy tay Chu Lâm hỏi có thể ở lại qua đêm hay không.

Dĩ nhiên không đáp ứng hẳn, nhưng lại đồng ý lên cấp ba một tuần có thể dạy kèm lên bốn năm buổi trung học phổ thông mặc dù cũng phải tự học, nhưng bài tập lớp mười không nhiều nên chưa đến mức không thể không đi, cho nên Đoan Mộc Thanh Lỗi nhẹ nhõm liền xin đặc quyền ở nhà tự học.

Sau này mọi chuyện liền khôi phục bình thường, trừ nội dung và số lần học thay đổi, hai người vẫn dùng hình thức cũ để chung sống theo.

Nhưng mà, tâm của mình lại hoàn toàn khác!

Chu Lâm nghĩ như vậy, thả tay phải trở lại vị trí cũ, một lát sau, tay của thằng nhóc lại chuyển tới, day nhẹ, chạm nhẹ sau đó lại một ngón một ngón bò lên, tiếp tục chơi đùa ngón tay Chu Lâm không ngừng nghỉ.

Bạn xem, chính là như vậy. Bắt đầu để ý rồi.

Tứ chi, ngôn ngữ, càng ngày càng nhiều chi tiết bắt đầu bị chú ý tới đối với thằng nhóc – hoặc giả chẳng qua chỉ xem mình là người nhà nên biểu hiện thân mật, mà mình lại càng ngày càng không có cách nào tự nhiên tiếp thu.

Nguy rồi, tiếp tục như vậy nữa thì.

“Aiz.” Chu Lâm nghĩ đến, bất giác thở dài.

Ngay sau đó bị Đoàn Mộc Thanh Lỗi ở một bên nghe, hần tự tay lật cuối tuần Lâm che ở trước mặt sách

“Anh Khiết Văn, anh có nghe tôi đọc không đó?”

Nhìn biểu cảm không vui vì mình thất thần của thằng nhóc, Chu Lâm vội nói xin lỗi: “A, thật xin lỗi, đang suy nghĩ chút chuyện.”

“Thế nào?” Một đôi mắt nghiêm túc nhìn lại.

“Hơi. Đang suy nghĩ buổi tối cậu vẫn không đến trường học có . . . không tốt lắm hay không?”

“Cái này à, yên tâm đi. Giáo viên sẽ không dạy buổi tối, có đi cũng chỉ làm tác nghiệp viết thư xác nhận, hiệu suất còn không cao bằng ở nhà tự học.” Thằng nhóc bò dậy, xê dịch về phía trên tựa vào đầu giường nằm song song với Chu Lâm.

Cảm giác được bả vai của thằng nhóc dán tới đây, Chu Lâm thoáng xoay mặt qua một bên, tiếp tục nói:

“Tôi không nói cái này. Ý của tôi là, nếu buổi tối cứ không đi tự học, có thể bị bạn học tách ra khỏi một vài hoạt động sinh hoạt lớp hay không.”

“Anh Khiết Văn, anh đang lo lắng ở trường tôi bị bạn học bắt nạt sao? Yên tâm đi, cấp ba mọi người đều lo học, không ai rảnh rỗi làm chuyện như vậy.”

“Không phải bắt nạt, nghe tôi nói xong đã.” Chu Lâm gỡ gỡ tóc của Đoàn Mộc Thanh Lỗi, “Tôi thấy cậu không quá quan tâm hay nhắc đến bạn học, nhớ thời trung học cơ sở cậu vẫn hay đi chơi với một hai người bạn mà.”

“À, chuyện này sao.” Thằng nhóc mặc cho Chu Lâm bắt loạn tóc của mình, thuận thế tựa vào người Chu Lâm, “Chưa tới một học kỳ, không nhanh quen thuộc như vậy.”

“Hê.” Bản ý muốn thử dò xét một chút xem có thể moi ra một chút ấn tượng của mình với thằng nhóc thời trung học phổ thông hay không, nhưng ngay cả cạnh góc cũng không dính nổi a. Chu Lâm khẽ cười cười, chế nhạo hần: “Cậu hướng nội như thế sao?”

Cái tên quơ tay múa chân không chút khách khí với mình lúc vừa bắt đầu làm gia s là ai?

“Dĩ nhiên, tôi rất xấu hổ.”

Có lẽ là ở chung lâu với mình, thỉnh thoảng thằng nhóc này sẽ toát ra mấy câu lạnh đến không thể lạnh hơn nữa. Chu Lâm vừa định bày tỏ mình bị đông lạnh đến run lẩy bẩy thì lúc quay đầu lại lại đối mặt với ánh mắt bất thường của thằng nhóc.

nên nói là bị mê hoặc sao?

Trước kia đã cảm thấy chân mày của thằng nhóc tương đối cao, ánh mắt có vẻ thâm thúy phảng phất như có thể hút chặt lấy tâm mắt của người đối diện, mà lần này vừa chống lại liền bị sa vào, cặp mắt kia phảng

phát như có ma pháp, làm cho trái tim người ta nảy lên, trong nháy mắt đó ngay cả linh hồn cũng bị cướp đi rồi.

“A, a, này, cái đó, chúng ta tiếp đọc sách đi.”

Trong nháy mắt phát giác mình sắp không có thuốc nào cứu chữa, Chu Lâm nhanh chóng phản ứng kịp quay đầu hốt hoảng lật quyển sách trên tay, vậy mà sau một giây cọng cổ cứu mạng liền bị rút ra khỏi tay

Sau đó gáy bị nhẹ nhàng nâng lên, đồng thời xảy ra một màn khiến người ta không thể tin được, môi cùng môi ma sát, chạm nhẹ.

22. Chương 22

Edit: Đàm Cơ

Đây là thể nào?

Đột nhiên xuất hiện đùng chạm, đôi môi dán lên lại chột rời đi, Chu Lâm còn đang suy nghĩ rốt cuộc chuyện gì xảy ra, hơi có chút mờ mịt nhìn Đoan Mộc Thanh Lỗi đang ở trước mặt mình.

“Cậu.”

“Đây là trừng phạt.”

“Hả?”

Vừa muốn há mồm nói chuyện, nhưng bởi vì một câu trách móc chẳng ra làm sao của thằng nhóc mà giật mình. Đoan Mộc Thanh Lỗi thừa cơ lại hôn lên môi Chu Lâm một cái nữa rồi nói: “Đây là trừng phạt anh vì thất thần.”

Có thể đùa kiểu đó sao!

Một giây trước còn có chút ý loạn tình mê, giờ khắc này chỉ còn lại tức giận, Chu Lâm túm lỗ tai thằng nhóc kéo hẳn ra, giọng nghiêm nghị nói: “Đừng dùng phương thức này đi trêu chọc người khác, rất quá đáng.”

“Không phải là trêu!”

Mới vừa đứng dậy, lại bị thằng nhóc kéo về ấn ngã trên giường, biến thành cục diện ngửa mặt giằng co với hẳn.

“Không phải là trừng phạt, thật xin lỗi, tôi nói giỡn.” Vội vã giải thích như vậy, Đoan Mộc Thanh Lỗi lộ vẻ hối hận vì đã nói sai rồi.

Là ảo giác đi! Cảm thấy gần đây biểu cảm của thằng nhóc này thật phong phú. Chu Lâm cười cười ở trong lòng, cho dù đã không còn tức giận nhưng vẫn giả bộ nghiêm túc nhìn hẳn:

“Nói trừng phạt là giỡn, hay việc làm vừa rồi là giỡn? Rốt cuộc cậu nói việc nào?”

“Nói trừng phạt là giỡn.” Nói như vậy, biểu cảm của thằng nhóc từ từ khôi phục bình tĩnh, ánh mắt nhìn Chu Lâm thẳng tắp, lại bắt đầu cách nhìn dường như muốn hút lấy hồn phách.

Không thể bị thất thần. Chu Lâm hơi hơi quay đầu đi, tiếp tục hỏi: “Vậy mới vừa rồi, tại sao hôn tôi?”

Nghĩ thầm nếu thằng nhóc nói “Cảm thấy chơi thật khá” liền hung hăng nhấc chân đá xuống đi, kết quả Đoan Mộc Thanh Lỗi lại đột nhiên đỏ mặt, im lặng một chút sau đó nhỏ giọng nói:

“Bởi vì muốn hôn.”

Là cảm thấy đáp án ngoài dự đoán? Hay là vì thấy thằng nhóc xấu hổ mà thất thần? đầu Chu Lâm trống không, nhất thời làm thế nào cũng nói không nên lời.

“Này, anh Khiết Văn, anh ghét sao.”

Bên tai nghe câu hỏi thì thào nhỏ nhẹ ấy, thân thể từ ngực bắt đầu nóng lên. Chu Lâm dời đi ánh mắt vẫn đối mắt với thằng nhóc, nói câu: “Không. Nhưng mà.”

Nửa sau câu đầu bị nuốt vào trong miệng Đoan Mộc Thanh Lỗi. Thằng nhóc áp miệng lên, hơi cố gắng mút lấy môi Chu Lâm.

Chỉ mới đầu tránh né một chút, sau lại vì thằng nhóc kiên trì mà buông lỏng để hắn tự do hôn môi, theo sau bởi vì thằng nhóc chỉ mút mút liếm liếm hôn thật sự là ngây ngô, cảm thấy thật dễ thương nên cần cần môi dưới của hắn.

Đoan Mộc Thanh Lỗi khẽ run lên, hơi ngẩng đầu nhìn Chu Lâm một cái, lại tiếp tục hôn xuống, có lẽ cảm thấy còn có chút không đủ, bắt đầu trở nên gấp gáp hơi thô lỗ.

Kỹ thuật thật kém. Chu Lâm nghĩ đến, bắt được đầu thằng nhóc rồi sau đó nhắm mắt lại chủ động vươn đầu lưỡi qua, mang theo đầu lưỡi của hắn dây dưa.

Nhẹ nhàng phớt qua hàm răng, lại liếm vòm trên, hô hấp của thằng nhóc trở nên hơi dồn dập, nhưng đầu óc của người này thật tốt, lực linh ngộ cũng tương đối mạnh, Đoan Mộc Thanh Lỗi rất nhanh học được cách hôn Chu Lâm, bắt đầu thử phản kích.

Hôn càng lúc càng sâu, không lâu sau ngay cả Chu Lâm cũng cảm thấy có chút khó thở. Thân thể thằng nhóc dần dần áp tới đây, che ở trên người Chu Lâm.

Đột nhiên, Đoan Mộc Thanh Lỗi giống như phát hiện điều gì đó mà cắt đứt nụ hôn, dùng cánh tay chống thân thể lên. Chu Lâm có chút mất mát cảm giác được thằng nhóc rời khỏi, mở mắt ra mờ mịt nhìn Đoan Mộc Thanh Lỗi mặt đỏ bừng, lại thuận theo tầm mắt của hắn nhìn về phía hạ thân của hắn.

Cương lên. Mặc dù mặc quần thể thao nhưng vẫn có thể thấy rõ vị trí hạ thể bị chống đứng lên thằng nhóc vì hôn mình mà cương lên.

Nhất thời không khí trong phòng liền trở nên có chút khẩn trương, Chu Lâm dời tầm mắt cùng nhìn nhau với Đoan Mộc Thanh Lỗi, hai người lúng túng im lặng một chút, Đoan Mộc Thanh Lỗi đứng dậy liền muốn rời khỏi.

Trong nháy mắt nhìn thấy biểu cảm như sắp khóc trên mặt thằng nhóc, Chu Lâm theo bản năng kéo tay thằng nhóc lại, lôi hắn trở về. Thằng nhóc ngã trở về, vì không kịp dùng cùi chỏ chống đỡ nên thân thể áp lên có chút nặng, vị trí lửa nóng kia dính ngay trên đùi Chu Lâm.

“Cảm thấy mất mặt sao?” Kề sát bên tai thằng nhóc hỏi như vậy, Chu Lâm đè đầu của hắn. Đầu thằng nhóc tựa vào cổ Chu Lâm, buồn bực không lên tiếng gật gật.

“Không có gì mà mất mặt, cậu bây giờ đang ở... tuổi có sức sống nhất.” Chu Lâm cười khẽ, nhéo nhéo lỗ tai Đoan Mộc Thanh Lỗi.

Vẫn như cũ không có được câu trả lời, sau đó lại bị thằng nhóc thật chặt. Chu Lâm nuốt một ngụm nước bọt, mặc dù không biết như vậy có bình thường hay không nhưng vẫn từ từ đưa tay xuống phía dưới.

Khi bàn tay nhẹ nhàng dán vị trí cộm lên trên quần thể dục thì thân thể thằng nhóc run lên, ngẩng đầu trợn to mắt nhìn Chu Lâm. Chu Lâm cười cười, kéo hắn xuống tựa như an ủi mà hôn lên. Bàn tay tăng thêm chút lực độ, có thể tưởng tượng cảm giác được nhiệt độ lửa nóng bất thường.

Xuôi theo vị trí nổi lên trên dưới xoa bóp một trận, Chu Lâm đưa tay duỗi vào quần thể dục, xuyên qua quần lót chạm được thứ trừ của mình ra chưa bao giờ sờ qua.

Thật là có sức sống. Chu Lâm vừa hôn thằng nhóc vừa nghĩ như vậy. Ngón tay hơi có chút ý xấu mà chạm nhẹ trên đầu rồi cầm lấy.

Đoan Mộc Thanh Lỗi nhỏ giọng hừ một tiếng, nhắm mắt nhú mày.

Nên làm thế nào mới có thể khiến hắn thoải mái đây? Nhìn thằng nhóc lộ ra biểu cảm động tình, tâm Chu Lâm nhất thời cuồng loạn, do dự một chút sau, trên dưới khuấy động thay thằng nhóc.

“Khiết, anh Khiết Vãn.” Đoan Mộc Thanh Lỗi thở dài gọi Chu Lâm, mở mắt ra bắt đầu chủ động hôn trả Chu Lâm, sau một nụ hôn sâu hắn đột nhiên duỗi tay xuống, đặt ở giữa hai chân Chu Lâm.

“Cậu. . . .” Bị động tác của thằng nhóc dọa sợ hết hồn, Chu Lâm nhìn hấn. Sau đó phát giác chẳng biết lúc nào đối phương đã khôi phục bộ dạng tự nhiên là siêu phàm, lộ ra một nụ cười đắc ý xấu xa:

“Anh Khiết Văn, anh cũng cương lên rồi.”

Dưới tình huống này không có phản ứng mới không bình thường đi? Bởi vì thằng nhóc nói vậy mà có chút không thích, Chu Lâm dùng sức nắm lấy lửa nóng trong tay.

“Đau.” Thấy thằng nhóc bị đau, lúc này y mới phát giác mình có lẽ mình hơi làm quá liền đứng dậy xem hấn có bị thương không nhưng lại bị thằng nhóc giành trước đề lại dây lưng.

“Chúng ta cùng nhau. . . . Có được không?” thằng nhóc vừa dùng giọng nói khàn khàn hỏi ý kiến vừa kéo khóa kéo xuống, sau đó không đợi Chu Lâm trả lời liền nhanh chóng cởi quần của y ra.

Quần lót cũng bị kéo xuống thì vật trung tâm liền rất có tinh thần nhảy ra ngoài, thằng nhóc nghiêm túc nhìn vị trí kia, cẩn thận nghiên cứu không chớp mắt.

“Ngu ngốc, đừng xem.” Nhất thời có chút đỏ khốc đỏ cười, Chu Lâm nín thở thằng nhóc lại kéo hấn xuống, hạ thân hai người không khoảng cách áp vào một chỗ, giác quan kích thích nhất thời vô cùng mãnh liệt.

Nhẹ nhàng thở dốc, thằng nhóc bắt đầu lay động phần eo của mình, lửa nóng cùng lửa nóng ma sát lẫn nhau làm Chu Lâm khó nhịn vô cùng.

Dùng bàn tay đồng thời bao lấy hai người, Chu Lâm tăng nhanh tốc độ lên xuống khuấy động, tay của thằng nhóc cũng bọc lên, theo tiết tấu của Chu Lâm cùng nhau xoa bóp.

Dần dần, trên mặt thằng nhóc lại lộ ra biểu cảm động tình, Chu Lâm nhìn, đầu ngón tay lặng lẽ bò lên mắt trên đỉnh của thằng nhóc

Gãy nhẹ lấy phần đỉnh, cuối cùng thằng nhóc cũng không chịu nổi mà rên rỉ lên tiếng, thân thể rung động kịch liệt một trận rồi bắn vào trong tay Chu Lâm.

“Anh Khiết Văn. . . . Thích anh. . . .” Thằng nhóc thở dốc áp lên người Chu Lâm, hơi có chút thất thần mà nỉ non như vậy, rồi nhẹ nhàng cắn lỗ tai của y.

A, chính là điều này!

Không ngờ sẽ nghe được thằng nhóc tỏ tình ở giờ phút này, trái tim mãnh liệt nhảy lên đồng thời khoái cảm cũng lên đến đỉnh núi. Chu Lâm đè nén kêu theo một tiếng, giống nhau mà phóng thích trong tay Đoàn Mộc Thanh Lỗi.

Dư vị chưa qua, hai người dán chặt nằm song song cùng nhau.

Chu Lâm ngửa mặt nhìn trần nhà quen thuộc, cảm giác thằng nhóc đang một lần lại một lần sờ mó bụng của mình. Không có gì khác, chỉ đơn thuần là vuốt ve.

Không nhịn được nghiêng đầu nhìn Đoàn Mộc Thanh Lỗi đang nhắm mắt nằm ở bên cạnh mình mặc dù đã có nét trưởng thành nhưng dù thế nào cũng chỉ là thằng nhóc đang ở tuổi thanh xuân. . . .

Nhỏ như vậy, tại sao lại làm mình mê luyến không dứt?

Không có cách nào suy tư, cũng không có cách nào tìm được đáp án, trong lòng chỉ có vui mừng không nói nên lời vì được thông báo, cùng đó là một chút bất an không biết từ đâu mà đến.

Mà một chút bất an đó, tại đêm đó sau khi về nhà, rất nhanh tìm được căn nguyên.

23. Chương 23

Edit: Đàm Cơ

Chào từ biệt với thằng nhóc rồi lấy xuống đồng hồ đeo tay về đến nhà là tám giờ, hôm nay vẫn còn một lần xuyên không. Chu Lâm do dự một chút, bởi vì nhớ tới chuyện vừa rồi mới làm, không nhịn được cười khúc khích đồng thời lại quyết định buông tha cho lần thứ ba xuyên không.

Cũng không phải là không muốn gặp, ngược lại, Chu Lâm vô cùng muốn bây giờ, lập tức, lập tức được nhìn thấy Đoàn Mộc Thanh Lỗi, nhưng vừa rồi mới cùng hắn làm chuyện xoa xoa dính dính như vậy, bây giờ nên dùng biểu cảm như thế nào để đối mặt với thằng nhóc một lần nữa đây?

giả bộ ra vẻ người lớn trưởng thành như không có chuyện gì xảy ra? Hay là như thiếu niên mới nếm trái cấm mặt đỏ tới mang tai đi gặp hắn? Dù là loại nào cũng cảm thấy không giống chính mình đi?

Chu Lâm đứng ở trước gương trong phòng tắm mà suy nghĩ, bởi vì tưởng tượng ra cảnh không thể biết trước mà xuất thần một lần nữa, thậm chí có một đoạn thời gian đầu óc không cách nào suy tư, trước mắt lập đi lập lại cảnh Đoàn Mộc Thanh Lỗi phách lối cười đắc ý, có lẽ muốn nói

Anh Khiết Văn, si mê tôi đi!

Đúng vậy, không chỉ có si mê mà còn mê rất thảm. Lắm bầm lều bầu trả lời như vậy, Chu Lâm mở ra vòi hoa sen, nước nóng vọt xuống đánh vào thân thể hơi có chút mệt mỏi cảm giác dị thường thoải mái.

Tắm xong nhẹ nhàng khoan khoái rất nhiều. Bởi vì tâm tình mà đầu óc nóng lên cũng thoáng khôi phục chút lý trí. Chu Lâm đi vào phòng bếp nấu nước sau đó vô sự đi mở TV xem.

Trên TV chiếu cái gì y cũng không rõ lắm, bởi vì tể bào não vẫn bị thằng nhóc Đoàn Mộc Thanh Lỗi chiếm cứ tiếp tục như vậy trí thông minh sẽ giảm xuống đi? Chu Lâm ngốc ngốc nghĩ như vậy, tầm mắt không có mục tiêu lướt quanh phòng khách.

“Hửm?” Tầm mắt dừng lại, có lẽ có thứ gì đó đáng để để ý đột nhiên nhảy vào trong tầm mắt, lúc này phích nước nóng cũng kêu to, Chu Lâm đứng dậy vọt vào phòng bếp rút ổ điện, lại ra ngoài thì tầm mắt liền định ở nơi khay trà trong phòng khách.

Trên khay trà có đồng một đồ đồng đồ, sách, báo, cùng với giấy thu tiền điện nước linh tinh, mà ở trong đó, còn có một góc giấy mờ màu đỏ lộ ra lúc phản ứng kịp đó là thứ gì thì Chu Lâm lại đột nhiên bật cười một tiếng

Quên mất, mấy ngày qua vẫn luôn quên mất, mình đã nhận được thiệp mời đám cưới của Đoàn Mộc Thanh Lỗi vào năm 08.

Nói đùa sao? Sao lại thế? ! Chu Lâm thu lại nụ cười đi tới, rất thiệp mời ra khỏi đồng sách báo, mở ra lần nữa xác nhận chú rể tên là Đoàn Mộc Thanh Lỗi liền im lặng ngồi trở lại trên ghế sa lon.

Cảm giác bây giờ là thế nào? Giống như hưng phấn đến độ quơ tay múa chân thì lại bị người giội lên đầu một thau nước lạnh? Không, trên thực tế thiệp mời đã sớm tồn tại, là mình đắc ý hơi quá, quên mất chuyện quan trọng như thế.

Chu Lâm lật người nằm ngửa ra ghế sa lon, một tay giơ cao thiệp mời, đưa mắt nhìn tên thằng nhóc phía trên, tỉnh táo suy tư.

Cho dù nói thích, nhưng tương lai vẫn không thay đổi, thiệp mời nhận được vẫn tồn tại như cũ, mà chưa tới một tháng nữa người muốn kết hôn cũng sẽ cử hành hôn lễ điều này nói rõ cuối cùng hai người thật sự không đến được với nhau sao?

Rõ ràng vừa rồi vẫn còn vui vẻ vì mình và thằng nhóc đều thích nhau, sau lại lập tức biết được tương lai không có kết cục chuyện như vậy, nên cảm thấy buồn cười sao? Hay là cảm thấy tức giận vì bị đùa giỡn?

Trên thực tế, tâm tình cười lạnh và tức giận đều không có, nhiều hơn chính là cảm giác vô lực không biết nên làm sao. Chu Lâm tin chắc đến nay bất cứ chuyện gì mình làm đều là mình thật tâm muốn vậy, tại sao kết quả lại ngược lại với hy vọng?

“Haiz ” Chu Lâm thở dài, vỗ thiệp mời cảm trên tay lên trán, nhắm hai mắt lại.

Từ năm 97 đến năm 08, hơn mười năm này biến cố có thể sinh ra nhiều đến đếm không hết, cho dù mình vẫn lấy hình thức xuyên không để yêu nhau với thằng nhóc nhưng ai có thể nói rõ sự yêu thích này có một ngày nào đó lặng yên không tiếng động biến mất hay không?

Hay là cảm giác bây giờ vốn không phải tình yêu, chỉ là a-đrê-na-lin phân bố quá nhiều nên ngộ nhận cảm giác nhịp tim đập nhanh đó là thích.

Ngủ gật! Chu Lâm đung đầu vào cạnh ghế sa lon, hung hăng mắng mình một câu. Sao lại bị quan nghĩ tiêu cực như vậy, tuyệt không giống như mình, thay vì nằm ở nơi này nghĩ mấy chuyện chưa biết có xảy ra không, còn không bằng suy nghĩ một chút chuyện khác sẽ thật sự xảy ra đi.

Quyết định chủ ý, Chu Lâm nhảy ra khỏi ghế salon vọt vào phòng ngủ mở máy tính. Vì không có số điện thoại di động, mà trực tiếp gọi điện thoại đến nhà thằng nhóc thì lại hơi mạo hiểm, thế là Chu Lâm quyết định thông qua Internet lấy thân phận Chu Lâm bây giờ thử dò xét liên lạc với Đoàn Mộc Thanh Lỗi.

Trên QQ vẫn có danh bạ bạn học trung học phổ thông, vì có rất ít người lên tiếng nên có lẽ mọi người sẽ không sửa tên. Chu Lâm tìm một trận trong một đồng ID hoặc văn nghệ hoặc bỉ ổi hoặc đơn giản rõ ràng, do dự một chút đánh vào tên một người là “Tam sinh bô-rác”.

Nhận định đây là Đoàn Mộc Thanh Lỗi, trừ kết quả đoán chữ, còn dư lại chỉ là trực giác. Chu Lâm nhìn khung nói chuyện phiếm hiện ra, phát giác là khung tạm thời đối thoại thì tâm tình hơi có chút phức tạp:

Rõ ràng đã từng thân mật với thằng nhóc như thế, nhưng trên thực tế lại xa lạ đến ngay cả bạn tốt trên QQ cũng không phải, mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển như vậy thật khiến cho người ta đưa đám.

Phảng phất như đang tuyên bố tương lai của hắn không liên quan gì đến mình vậy.

Chu Lâm cười khổ một cái, gửi ra lời mời thêm bạn tốt.

24. Chương 24

Edit: Đàm Cơ

Lời mời được gửi đi, sau đó một đoạn thời gian im lặng, lúc Chu Lâm cảm thấy chắc đối phương không online thì máy tính lại truyền tới có âm thanh có tin tức.

Lẫn nhau đồng ý, nhìn avatar chim cánh cụt nhảy vào danh sách bạn tốt, nhịp tim của Chu Lâm hơi tăng nhanh. Nhưng sau khi kích vào avatar mở ra khung đối thoại, nhìn một mảnh ghi chép trống không, Chu Lâm lại chần chờ.

hỏi thế nào đây? Có thể nói gì đây?

Lúc này mới phát giác không biết nên từ nói từ nơi nào, Chu Lâm bởi vì không chuẩn bị sẵn mà ngồi ngây ngô, một hồi sau, chỉ đánh một câu:

“Là Đoàn Mộc Thanh Lỗi sao?”

Gửi đi rồi, ngoài ý muốn nhận được tin phục hồi vô cùng nhanh, khung đối thoại nhảy ra một dòng chữ không hề hoa lá cành, cực kỳ đơn giản giống tác phong thẳng thắn của thằng nhóc:

“Phải, bạn là?”

a, nhanh thật.

Nhìn màn hình, trong đầu nhảy ra mấy chữ như vậy, vừa nghĩ tới bây giờ mình đang đối thoại với Đoàn Mộc Thanh Lỗi đã trưởng thành, Chu Lâm đột nhiên có cảm giác không thể hiểu nổi.

“Tôi là Chu Lâm, còn nhớ rõ tôi sao?”

Có lẽ hỏi câu hơi nhảm, nhưng cũng coi như là thử dò xét. Đợi một hồi, đối phương trả lời:

“Dĩ nhiên nhớ, bạn học trung học phổ thông. Đã lâu không gặp, có chuyện gì sao?”

Ngay cả phong cách khai môn kiến sơn cũng giống như thằng nhóc. Chu Lâm khẽ cười cười, lại vì kế tiếp phải trả lời vấn đề thế nào mà có chút khó khăn.

Từ đôi câu đó xem ra, thằng nhóc, hoặc nên nói là Đoàn Mộc Thanh Lỗi, đến bây giờ vẫn còn không biết Chu Lâm chính là Chu Khiết Văn, như vậy phải hỏi thăm từng bước, nhưng nên nói sao? Đồng dạng, mình muốn biết điều gì?

hỏi chuyện giữa hấn và Chu Khiết Văn? Hỏi hấn và Chu Khiết Văn ở chung một chỗ bao lâu? Hỏi hai người kết thúc lúc nào? tại sao lại kết thúc? Sau đó hỏi tại sao hấn lại kết hôn? Hỏi người hấn yêu bây giờ, người hấn muốn kết hôn bây giờ là ai?

Nhiều vấn đề liên tiếp hiện lên la liệt trong đầu Chu Lâm. Chu Lâm nghĩ đến đủ loại chuyện có thể xảy ra mà ngực bắt đầu cảm thấy đau đớn, kết quả cuối cùng vẫn đánh ra một câu nói như vậy:

“Cái đó, tôi nhận được thiệp mời rồi.”

Chần chờ một chút, lại thêm một câu: “Chúc mừng!”

Sau khi gửi đi lẳng lặng chờ đợi, thế là không lâu sau liền thấy một hàng chữ như vậy:

“Cám ơn. Lúc ấy nhất định phải đến đó.”

Haiz.

Kế tiếp nên nói thế nào?

Chỉ đôi ba câu hàn huyên mới lạ với đối phương đã có thể khẳng định Đoan Mộc Thanh Lỗi sẽ phải kết hôn không thể nghi ngờ, tin tức thực tế tàn khốc đó đánh thẳng vào tim đã không chịu nổi rồi, còn cần đi xác nhận những chuyện khác nữa sao?

Trần trở một hồi, Chu Lâm trái lương tâm trả lời một khuôn mặt tươi cười rồi tắt QQ, bởi vì nhận ra sự thật không thể nghi ngờ, một chút hi vọng trong lòng đều bay hết không sót lại chút gì, chỉ có thể ngồi trước máy tính mở mọt xuất thần mọt hồi.

Một đêm lặn lội khó ngủ suy tư không có kết quả, ngày hôm sau vẫn nhịn không được muốn gặp thẳng nhóc, tan làm về nhà nghỉ ngơi sơ sơ, Chu Lâm liền bắt đầu xuyên không.

Cầm lấy chìa khóa trước đây không lâu mẹ Đoan Mộc đưa ở cửa, đi vào phòng khách liền có thể thấy thẳng nhóc mặc tạp dề bận rộn ở trong phòng bếp. Chu Lâm im lặng không lên tiếng tựa vào cửa phòng ăn, xuyên cửa kiếng lẳng lặng nhìn hấn xào thức ăn.

Đổ dầu, ón ăn vào, lật sao, lên đĩa... mấy động tác bình thường đến không thể bình thường hơn nữa, ở trong mắt Chu Lâm lại đẹp trai đến trình độ không còn gì để nói.

Sau này chắc chắn là một người đàn ông tốt đi? Chu Lâm nghĩ. Rồi sau đó lại phát giác cho dù biết tương lai thẳng nhóc không thuộc về mình, tình cảm của mình đối với hấn vẫn không có cách nào giảm bớt.

hoàn toàn xong rồi.

Chu Lâm vô lực tựa đầu vào cửa, than thở lần thứ ba mươi mấy trong ngày.

Đưa món ăn lên bàn, cuối cùng Đoan Mộc Thanh Lỗi cũng phát hiện Chu Lâm đứng cách một tầng thủy tinh nhìn mình đã lâu. Cũng không lập tức phản ứng, thẳng nhóc chỉ dừng động tác trong tay lại nhìn thẳng vào mắt Chu Lâm. Món ăn mới lên đĩa còn nóng hơi hơi bốc khói, thẳng nhóc cứ bưng lấy đứng như vậy, sau đó đột nhiên phản ứng kịp xoay người đặt đĩa vào bên bếp, không cẩn thận đụng phải cái chảo nóng làm rớt cái xẻng, lại giờ tay trái không ngừng thối hơi.

Bị nóng sao?

Bởi vì cực ít nhìn thấy thẳng nhóc luống cuống tay chân như vậy, Chu Lâm cười cười đi tới kéo cửa ra, cúi người nhặt cái xẻng rơi trên mặt đất lên.

“Buổi tối ăn gì vậy?” vừa ném cái xẻng vào trong chậu nước, Chu Lâm vừa hỏi như vậy. Đoan Mộc Thanh Lỗi chần chờ một chút, hồi đáp:

“Bún thịt lá sen.”

“Gi?” Hơi có chút kinh ngạc, Chu Lâm nhìn thẳng nhóc, “Không phải cậu nói không biết làm sao?”

“Bởi vì anh muốn ăn, cho nên tôi đi hỏi cách làm.” Thẳng nhóc xoay người dọn dẹp bếp, lỗ tai hồng hồng đồng thời vẫn bình tĩnh bổ sung một câu: “Thật ra rất đơn giản.”

“Khiêm tốn một chút đi.”

Túm túm lỗ tai của hắn, thật ra chỉ chạm vào mà thôi. Chu Lâm đứng ở phía sau nhìn bóng lưng của hắn, trong lòng yên lặng lặp lại

Dù biết kết quả, cũng không có cách nào bắt mình thôi thích hắn, đã như vậy, vậy thì đi đến cùng đi, vẫn cùng thằng nhóc đến khi hắn lớn lên, trưởng thành, sau đó tìm được người hắn muốn kết hôn.

thì ra là mình là loại thánh mẫu như thế. Tự giấu cười cười, Chu Lâm bưng món ăn đã làm xong đi vào phòng ăn, sau đó gấp lên một đĩa lớn nhét vào trong miệng, phồng má chế nhạo thằng nhóc vừa đi vào:

“Không quá mặn, cũng không tệ lắm.”

25. Chương 25

Edit: Đàm Cơ

Cơm nước xong Chu Lâm bắt đầu rửa chén, thằng nhóc vẫn như thường ngày bồi ở một bên, câu được câu không tán gẫu chút để tài rĩa với Chu Lâm.

Hai người ai cũng không nói chuyện đêm hôm đó, giống như không có chuyện gì xảy ra kéo dài cho đến khi hết giờ dạy học. Xem thời gian trên đồng hồ đã đến lúc, Chu Lâm khép sách lại đứng dậy, nói với Đoàn Mộc Thanh Lỗi còn đang học thuộc từ vựng:

“Tối nay như vậy thôi, tôi đi trước.”

Trong nháy mắt lộ ra kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền biến mất, Đoàn Mộc Thanh Lỗi đứng dậy nhìn Chu Lâm phủ thêm áo khoác, không nói một lời đưa hắn đến bên cửa phòng khách bên.

Đưa tay chuẩn bị mở cửa đồng thời phía sau lại truyền tới tiếng kêu “Anh Khiết Văn”, Chu Lâm quay đầu lại đáp một tiếng “Hả?” trước mắt tối sầm lại, bị thằng nhóc đánh lên hôn lên.

Nghĩ thầm quả nhiên là nhện không được, Chu Lâm cười cười ở trong lòng, không có bất kỳ phản đối nhắm mắt lại trao đổi nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước với thằng nhóc. Nụ hôn êm ái dần dần biến chất, khi thằng nhóc vòng tay ra phía sau Chu Lâm thì hai người đã bắt đầu hôn sâu thật dài.

Môi dây dưa khiến cho Chu Lâm nghĩ đến kỹ thuật hôn trúc trắc của thằng nhóc ngày hôm qua, nghĩ thầm thật ra bây giờ cũng coi như trả bài ngày hôm qua a, không nhện được lại bật cười vì ý tưởng này.

“Này!” Rõ ràng cảm thấy được Chu Lâm xuất thần, thằng nhóc dừng lại động tác, hơi có chút nảo dùng trán đánh nhẹ tới. Chu Lâm mỉm cười xoa xoa lỗ tai của hắn, nói tiếng thật xin lỗi.

Nói xin lỗi xong thằng nhóc liền hết giận, tựa đầu im lặng một hồi lại tiến tới bên tai Chu Lâm dùng giọng nói trầm thấp dò hỏi:

“Tối nay không về được không?”

Giọng nói như vậy từ nơi nào học được? Chu Lâm buồn cười nghĩ, nhưng lỗ tai nóng lên làm cho y phát giác thật ra mình mình rất thích hắn như vậy.

Nhưng mặc dù trong lòng đáp ứng, ngoài miệng vẫn nói một câu “Không được”. Thằng nhóc không nghĩ sẽ bị từ chối dứt khoát như thế, thoáng ngẩng đầu lên nhìn thẳng Chu Lâm, nhú mày:

“Tại sao?”

“Cậu còn chưa làm xong bài tập đúng không?”

“Chỉ còn mấy bài thôi, làm rất nhanh.”

“Địa lý thì sao? Còn chưa xem qua đi?”

“Chờ một chút rồi xem.” Nói như vậy, thằng nhóc ngoài ý muốn trẻ con nói thảm một câu, “Dù sao ngày mai đâu có học.”

“Ngày mai không học thì không xem sao? Thái độ học tập gì vậy hả!” Cố tình nghiêm mặt nhéo nhéo lỗ tai của hắn, nhưng rất nhanh lại dẫn ra vì biểu cảm xem thường trên mặt thằng nhóc.

Không dọa được hắn sao? Nghĩ như vậy, Chu Lâm thở dài, hơi có chút bất đắc dĩ nhìn thằng nhóc, nói:

“Nhưng tôi ở đây sẽ gây ảnh hưởng đến cậu đi?”

“Sẽ không!”

Thằng nhóc phản bác nhanh chóng. Chu Lâm nhìn thẳng vào mắt của hắn, im lặng một chút, hơi chất vấn nói:

“Vậy tối hôm nay tôi phải dành thời gian để dò bài là sao?”

từ trước đến nay Đoàn Mộc Thanh Lỗi không xem trọng học thuộc lòng nhưng thái độ hôm nay lại thật khác thường. Không chỉ lúc đọc lịch sử nói lắp ba sai hai ba lần, còn nhầm mấy chỗ trọng điểm trả lời ông nói gà bà nói vịt. Mặc dù rất nhanh liền phát hiện mình sai rồi sửa lại, nhưng vẫn có thể thấy được hắn phân tâm.

“Chỉ nhớ chậm một chút. đâu có sao.” Nói như vậy, thằng nhóc xoay đầu qua một bên, có lẽ có chút chột dạ nên giọng nói càng ngày càng nhẹ.

Khó gặp phải thằng nhóc tự đại lộ ra dáng vẻ này, khóe miệng Chu Lâm bất giác cong một chút, nhưng dù trong lòng không ngừng nghĩ “Thật muốn hôn” vẫn nhịn không xúc động nhào tới, tiếp tục nề nếp nghiêm chỉnh nói:

“Vài ngày nữa có bài kiểm tra đúng không? Nếu tiếp tục như vậy. Tôi thấy, tôi không nên tới thì hơn.”

Uy hiếp như vậy, cuối cùng thằng nhóc cũng im lặng. Một lát sau hai cánh tay buộc chặt, chán nản tựa đầu tựa vào vai Chu Lâm.

“Anh Khiết Văn.”

“Hửm?”

“Tôi thích anh.”

tôi biết, tôi biết.

Dù đã biết tâm ý của thằng nhóc nhưng một lần nữa nghe tỏ tình tâm vẫn nhảy lên không ngừng. Chu Lâm nhẹ nhàng xoa lỗ tai thằng nhóc, đáp một tiếng “Ừ.”

“Không được ‘ừ’?” Bất mãn với phản ứng bình thản như vậy, Đoàn Mộc Thanh Lỗi ngẩng đầu lên, cặp mắt không cho phép người nào có thể trốn tránh nhìn thẳng vào Chu Lâm, trong ánh mắt tràn đầy cố chấp cùng nghiêm túc

“Tôi muốn nghe anh nói thích tôi.”

Tiếp theo đôi môi lại áp tới, môi răng cuồng loạn, phảng phất như đang mê hoặc, ở bên khóe miệng Chu Lâm thấp giọng nỉ non:

“Anh Khiết Văn, nói thích tôi đi.”

“ ”

Hôn hay ôm, đã làm đến tình trạng này mà vẫn còn bất an vì chưa nghe được mình mình xác tỏ thái độ sao? Cho nên thằng nhóc đúng là thằng nhóc, nếu như bất an sẽ luôn lo sợ hoài.

Cười khổ, Chu Lâm ôm thật chặt Đoàn Mộc Thanh Lỗi, tim đập nhanh không dứt đồng thời cũng cảm thấy khổ sở.

Trầm mặc một hồi, qua loa nói:

“Chờ cậu trưởng thành rồi hãy nói. ”

26. Chương 26

Edit: Đàm Cơ

Mười sáu mười bảy tuổi là độ tuổi đã gần trưởng thành, người ở độ tuổi này sẽ luôn hi vọng có thể được đối đãi như người trưởng thành, nhất là những đứa trẻ trưởng thành sớm như Đoan Mộc Thanh Lỗi, vừa mới bắt đầu đã ỉnh là người lớn. Nhưng sự thật thì với số tuổi của thằng nhóc vẫn như cũ là một thằng nhóc Vị Thành Niên một khi bị người chỉ rõ điểm này, sẽ để ý cũng là điều có thể lý giải.

Cho nên khi Chu Lâm nói ra mấy lời “Chờ cậu trưởng thành. . . .” thì thằng nhóc ngẩn người, cho dù trong lòng bất mãn vẫn sẽ buông lỏng tay ra, sau đó dùng phương thức hấn cho là chín chắn bình thản nói một câu: “Tôi biết.”

Đúng là để ý, nhưng lại cậy mạnh địa không muốn biểu hiện ra. Mâu thuẫn như vậy nhưng lại là điều mà thằng nhóc thường thường khiến ỉnh cảm thấy dễ thương.

Chắc là hiểu lầm rồi, thôi, tạm thời cứ như vậy đi.

Cuối cùng Chu Lâm xoa xoa lỗ tai thằng nhóc, nói ngủ ngon với hấn rồi mở cửa.

Ngày sau đó không có quá nhiều thay đổi. Làm rõ tình cảm rồi, thời gian ở chung một chỗ luôn làm cho người ta cảm thấy chưa đủ.

Nhưng mà, vì biểu hiện một mặt chín chắn của mình nên Đoan Mộc Thanh Lỗi không hề dính lấy Chu Lâm nữa. Lúc chơi trò chơi thằng nhóc ít dính vào bên cạnh làm cho người ta cảm thấy hơi có chút tịch mịch.

Mà một mặt khác, hôn lại biến thành hạng mục không thể thiếu, nhất là buổi chiều ngày có khóa thể dục, thằng nhóc rong ruổi một ngày trong thao trường về đến nhà một thân mồ hôi nhễ nhại nhưng lại đặc biệt hưng phấn, nụ hôn thường kịch liệt hơn ngày thường khiến cho Chu Lâm gặp nạn.

Nhưng mà chỉ một chút đó liền dừng, là hai người ăn ý. Dán chặt lẫn nhau lấy tay tự an ủi chỉ có một số lần, nhưng lúc đó cho dù tới gần lẫn ranh cũng sẽ không tiếp tục nữa. Nguyên nhân, thằng nhóc nói là phải tự kiềm chế đúng mực cho đến khi hoàn toàn trưởng thành, còn với Chu Lâm thì lại xuất phát từ tâm tính khiếp đảm tương tự con rùa rút cổ.

Không thể không thừa nhận là sợ, bởi vì không biết mình có thể bồi đến khi nào. Nếu như vừa bắt đầu liền vui quá sâu, có phải kết thúc sẽ càng sớm hay không?

Nghĩ đến những thứ này, Chu Lâm vì lo lắng nên ngay cả hôn cũng có chút trù trừ, nhưng Đoan Mộc Thanh Lỗi không thể nhận ra bởi vì thằng nhóc còn có việc cần phải phiền não.

Một thoáng như vậy đã qua hơn ba tháng trong quá khứ, thời gian tiến vào năm 98, còn hiện tại thì đã là tháng 2 năm 08.

Năm 08, thành phố không chỉ có mưa tuyết rất nhỏ mà còn có bão tuyết lông ngỗng, trong trí nhớ của y chưa từng gặp cơn bão nào to như vậy. Mấy ngày liên tục bầu trời đều là một mảnh trắng xóa mờ tối, làm cho người ta có cảm giác cả vùng đất bị vùi trong chăn lông thật dày.

Ngay cả như vậy, khi đi làm hay đi dạo trên đường phố, không khí vui mừng khi gần tới tết vẫn lan rộng. Nhà hàng quán ăn hay khu dân cư đều bắt đầu treo đèn lồng màu đỏ.

Ngày nghỉ đến, xóm của thằng nhóc rất là náo nhiệt, đi trên đường thường thường thấy cảnh bọn nhóc ở bên cạnh đốt pháo nhỏ điều này làm cho Chu Lâm cảm thấy dù là quá khứ hay hiện tại đều như nhau, cho nên dần dần có lỗi giác quá khứ và hiện tại bắt đầu hòa vào nhau.

Mùa xuân năm 98, Đoan Mộc Thanh Lỗi không cần về quê bởi vì ông bà đều được đón đến nhà bác trong thành phố, cho nên năm này nhà Đoan Mộc liền chuẩn bị đón tết ở trong thành phố.

Thân thích ở quê theo tới không ít, nhân số quá nhiều mà đồ dùng thì lại ít, bác của Đoan Mộc liền tâm huyết dâng trào kêu mọi người ra nhà hàng ăn tất niên. Vì thế thằng nhóc nhìn có vẻ thật vui vẻ, dưới sự hiệp trợ của mẹ Đoan Mộc, hai người vừa đầm vừa xoa mời Chu Lâm cùng đi.

Nghĩ đến tết năm 08 cha mẹ vẫn còn ở Bắc Phương nên chắc chỉ có một mình ăn tết, Chu Lâm nghĩ cùng đón tết năm 98 với thằng nhóc quả thật không tồi. Thời gian dần trôi qua, hơi điều chỉnh một chút thời giờ là có thể khiến giao thừa hai năm trùng trong cùng một ngày.

Lại qua một năm rồi sao? Mừng sáu tết năm 98 chính là ngày Đoàn Mộc Thanh Lỗi trưởng thành, vào năm 08 cũng là ngày hắn kết hôn. Nếu có thể, Chu Lâm hi vọng mùa xuân này vĩnh viễn không cần đến.

Nhưng nên tới thì không thể tránh, đã như vậy, vẫn nên quý trọng mỗi giờ mỗi phút ở chung với thằng nhóc đi.

Tâm tình phức tạp đáp ứng mời, vì thế Đoàn Mộc Thanh Lỗi càng thêm tích cực chuẩn bị cho tết năm nay, Chu Lâm thì nhân ngày nghỉ bắt đầu đi dạo chọn lựa quà tết, cùng với, quà tân hôn cho thằng nhóc.

Không ngoài ý muốn, trừ tịch cứ như vậy lại tới.

Từ ngày 6 tháng 2 năm 08 xuyên đến 4 giờ 20 phút chiều ngày 28 tháng 1 năm 98, Chu Lâm ăn mặc chỉnh tề đứng ở ngoài cửa nhà hàng gặp được hai mẹ con Đoàn Mộc mới từ taxi đi xuống.

Đoàn Mộc Thanh Lỗi mặc bộ tây trang cho dù dùng mười năm sau nhìn vẫn cảm thấy mới mà mẹ Đoàn Mộc chọn lựa, mái tóc mới vừa chỉnh sửa nhìn thật nhẹ nhàng khoan khoái, đứng ở bậc thang trước nhà hàng mở cửa xe ẹ Đoàn Mộc, gơ tay nhắc chân đều thật đẹp trai.

Tại sao lúc trung học phổ thông không phát hiện hắn đẹp trai như thế?

Dường như bị giầy sát – Chu Lâm nghĩ như vậy. Vậy mà một giầy sau thằng nhóc nhìn thấy Chu Lâm thì mất hết khí thế, hơi có chút ngậy ngốc đứng tại chỗ, cho đến khi bị mẹ Đoàn Mộc kéo lên bậc thang.

“Chú út tới thật sớm, đợi đã lâu rồi sao?”

“Không có, tôi cũng vừa tới. Chị hôm nay thật xinh đẹp.”

“Ha hã, thiệt là, miệng của chú út càng ngày càng ngọt rồi.” mẹ Đoàn Mộc cười lên, túm Đoàn Mộc Thanh Lỗi đẩy lên phía trước, “Lỗi Lỗi, phòng bao ở lầu ba, con để phục vụ mang hai người đi vào ngồi trước. Mẹ qua giúp bác con đón khách, con cứ đi lên trước với chú út đi, ngoan.”

Dần dần như vậy xong, mẹ Đoàn Mộc liền xoay người rời đi. Chu Lâm và thằng nhóc liếc mắt nhìn nhau, hết sức ăn ý cùng đi vào cửa nhà hàng.

Sóng vai đi, bả vai thỉnh thoảng sẽ đụng vào nhau, lúc đi đến khúc cua nơi hàng lang phòng bao có ít người lui tới, Chu Lâm cảm thấy đầu ngón tay bị nhéo, là thằng nhóc nhẹ nhàng dắt lấy.

“Hôm nay anh thật đẹp trai.”

Thằng nhóc tiến tới bên tai nhỏ như vậy, Chu Lâm nở nụ cười, nghĩ thằng nhóc này thật đúng là khéo miệng, thế là trở tay nắm lại.

“Cậu cũng vậy. Lần đầu tiên thấy cậu mặc như thế, mặc dù không quen, nhưng rất thích hợp.”

Khích lệ như vậy, trong nháy mắt thằng nhóc lộ ra biểu cảm xấu hổ lại vui vẻ, nhưng rất nhanh lại làm bộ không để ý, ồ một tiếng sau đó nhẹ nhàng xoay đầu đi.

“Ha hã.” Thu hết tay vào trong mắt, Chu Lâm không nhịn được liền cười ra tiếng, sau đó lúc thằng nhóc hỏi “Cười gì thế?” thì hai người đã tìm được phòng bao phục vụ sinh chỉ, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

27. Chương 27

Edit: Đàm Cơ

Một bữa cơm ăn hết sức náo nhiệt.

Mặc dù chưa từng gặp mặt, nhưng thân thích nhà Đoàn Mộc đều không nghi ngờ thân phận của Chu Lâm, lẫn nhau hàn huyên khách sáo mấy câu liền cùng ngồi vào vị trí, vì nghênh đón xuân mới năm 98, cố gắng lấp đầy bụng của mình.

Bởi vì ngồi gần thằng nhóc, dưới bàn liền nhiều không ít động tác nhỏ. Chu Lâm nhéo thằng nhóc! Năm lấy tay hấn nhét vào đó một hộp quà nhỏ đã chuẩn bị từ trước, rồi sau đó ghé vào lỗ tai hấn nhỏ giọng nói câu: trở về rồi mở.

Trong lúc ăn Chu Lâm rời khỏi chỗ ngồi một lần, tìm nơi không có người xuyên không về rồi tới một lần, trở lại phòng bao tiếp tục ăn cơm, bất hạnh là vừa lúc đang ăn vui vẻ thì bị bác của thằng nhóc nhìn thấy, cầm một chai rượu tới nói muốn mời rượu.

Biết mình không thể uống cũng không dám uống, Chu Lâm chỉ có thể từ chối, đáng tiếc từ chối vô dụng, cuối cùng vẫn bị đổ gần nửa chén.

Không biết uống rượu thế nào mà dạ dày liền oanh một tiếng nổi hỏa, Chu Lâm choáng váng chói sạch, hoa đầu chóng mặt. Chốc lát sau Chu Lâm ngã sấp ở trên bàn rượu, trong lòng còn mơ hồ nghĩ xem ra mình lại lập kỷ lục say rượu rồi.

Mơ mơ màng màng bị người đẩy hai cái, bởi vì không muốn động mà lười đáp lại, sau đó liền bị kéo vào trong ngực người khác, mặt bị vỗ nhẹ mấy cái không có kết quả lại bị lôi túm đưa đến một nơi an tĩnh nằm xuống.

Mặc dù nhắm mắt, trực giác lại biết ở bên cạnh chính là thằng nhóc. Chu Lâm cười khúc khích nói thầm một câu “Hôn tôi, thế là một giây sau liền bị hôn.

Men rượu tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, bị hôn đến hít thở không thông cuối cùng cũng bắt đầu thanh tỉnh, bởi vì đột nhiên nhớ tới bây giờ đang ở nhà hàng, Chu Lâm chợt mở hai mắt, chỉ thấy khuôn mặt phóng đại của thằng nhóc.

“Khá hơn chút nào không?” Phát giác Chu Lâm tỉnh lại, môi thằng nhóc liền rời đi, xoay người lấy một chén nước ở khay trà một bên, đưa đến bên cạnh miệng Chu Lâm.

“Ừ.” Thuận theo địa uống một hớp, Chu Lâm nhìn chung quanh một chút, phát giác đang ở trong gian phòng nhỏ không có người nào khác, có chút nghi ngờ.

“Đây là nơi nào?”

“Phòng nghỉ bên cạnh phòng bao.” Thằng nhóc trả lời, sau đó giống như giấu cột nói: “Tửu lượng của anh Khiết Văn thật kém.”

“Đó là sở trường riêng. Có ý kiến sao?” Sớm bị bạn bè nói như vậy không dưới mười mấy lần, Chu Lâm hết sức hào sảng hồi ngược lại.

Thằng nhóc cười lên, để chén nước xuống ngồi lên ghế sa lon, nghiêng người nhẹ nhàng đặt trên người Chu Lâm.

“Không có. Chẳng qua là cảm thấy anh uống say rất dễ thương.”

Trong lòng phỉ nhổ “Cậu thấy quỷ say dễ thương ở chỗ nào?” Chu Lâm đưa tay muốn gỡ tóc của Đoàn Mộc Thanh Lỗi. Đầu ngón tay còn chưa đụng tới lại bị thằng nhóc bắt được cổ tay. Theo sau đó là một nụ hôn.

Cho dù biết cửa phòng nghỉ có thể bị mở ra bất cứ lúc nào, người trong phòng bao cũng tùy thời có thể đi vào nhưng hai người lại không có tâm lực dư thừa để đi lo lắng mấy chuyện này. Vừa kết thúc một nụ hôn thật dài, thằng nhóc gối lên trán Chu Lâm, nhẹ nhàng nói:

“Tôi muốn đốt pháo. Chúng ta đi về trước đi.”

Nói ẹ Đoàn Mộc đi trước một bước, Chu Lâm giả dạng có chút say rượu mà tựa vào người thằng nhóc, để hấn đi ra khỏi nhà hàng. Cho dù là tới 30 tết nhưng trên đường vẫn có nhiều người qua lại như cũ, hai người đón một chiếc taxi, vài phút sau đã về tới nhà Đoàn Mộc.

Không có lên lầu mà trực tiếp lấy pháo hoa đã mua từ sáng sớm cất ở trong sân ra, hai người ôm một đồng, đi tới mảnh đất trong bên cạnh khu dân cư.

“A, không có lửa.” đặt pháo hoa xuống, thằng nhóc mới đột nhiên nhớ tới, thốt lên như vậy. Chu Lâm sờ sờ trên người cũng không tìm được tung tích của bật lửa. Thế là đành phải bỏ pháo hoa lại chạy về nhà lấy bất kỳ thứ gì có thể nhóm lửa.

Tìm được một cây hương, đặt ở trên bếp cho đỏ rồi mang ra mảnh đất trống. Sau đó, trong gió lạnh thằng nhóc đốt phóng quả pháo hoa thứ nhất.

Khi pháo nổ rộ trong bầu trời đêm thì không khí chấn động mãnh liệt kèm theo tiếng động lớn làm cho chó trong xóm sủa ầm lên. Đoàn Mộc Thanh Lỗi cầm cây hương trong tay cầm xuống bồn hoa nhỏ, chạy đến bên cạnh Chu Lâm đứng cùng hắn.

Mười ngón tay giao nhau xua tan hơi lạnh, thân thể dần dần ấm lên. Chu Lâm và thằng nhóc cùng nhau cười lên trong một chớp mắt ngăn ngửi pháo hoa nổ rộ sáng ngời. Theo sau lại nghe được tiếng pháo trúc từ đằng xa truyền tới như đang đáp lại.

Sau đó càng ngày lại có càng nhiều tiếng “! ! Bành bành” lục tục vang lên, từ bốn phương tám hướng bắt đầu hội tụ. Khu phố vốn yên tĩnh phảng phất như thức tỉnh, mùa xuân còn chưa tới đã náo nhiệt vô cùng.

Chu Lâm dùng cả vai đỡ thằng nhóc một cái. Thằng nhóc lại đứng trở về, hai người rút ra toàn bộ pháo trúc trong túi, xếp thành một hàng rồi từng bước từng bước châm lửa.

Cứ như vậy chơi đến hơn chín giờ, đầu tóc hai người bị gió thổi xốc xếch cuối cùng cũng lưu luyến đi về nhà. Bởi vì đi dự tiệc cho nên Chu Lâm không mặc quần áo, bây giờ lại ăn khố, ngồi ở trong phòng làm ấm thân thể đồng thời hắt xì.

“Tôi đi nấu canh gừng.” Lấy thăm để cho Chu Lâm phủ lên, thằng nhóc nói như vậy rồi chui vào phòng bếp. Chu Lâm chán đến chết nhìn TV một hồi, đột nhiên điện thoại trong phòng khách vang lên.

Nhận liền nghe được tiếng của mẹ Đoàn Mộc, nói là cơm nước xong rồi muốn qua nhà bác Đoàn Mộc đánh bài, hỏi thằng nhóc và Chu Lâm có muốn cùng đi đón giao thừa hay không. Chu Lâm hỏi với vào phòng bếp một tiếng, lấy được câu trả lời không đi của thằng nhóc liền chuyển cáo ẹ Đoàn Mộc, sau đó bị dặn dò nếu không đi thì nhớ đốt pháo vào đúng 0 giờ và cầu cho cả nhà năm mới thuận lợi an khang.

Đáp ý rồi cúp điện thoại, Đoàn Mộc Thanh Lỗi mang theo hai chén canh gừng đi ra. Chu Lâm ngửi thấy hương vị gừng xưa nay ghét nhất liền nhăn mặt cau mày, “Cạn chén” với thằng nhóc liền nhắm mắt một hơi rót hết vào trong bụng.

Uống vào bụng mới phát giác mùi vị tốt hơn so với tưởng tượng, lục phủ ngũ tạng trong thân thể cũng bắt đầu ấm áp, Chu Lâm chép miệng, hồi vị nói với thằng nhóc: “Thêm một chén nữa.”

“Gi? Không phải anh ghét nhất là gừng sao? Còn chưa tỉnh rượu à?”

Thằng nhóc kinh ngạc đưa tay ra sờ sờ trán Chu Lâm. Trong lòng nghĩ “Cậu có sờ trán cũng không thể biết được tôi có say hay không”, Chu Lâm đột nhiên nhìn ra ý cười xấu xa từ khuôn mặt cổ làm ra vẻ giật mình trước mắt.

xong rồi, thằng nhóc này bị mình dạy hư rồi.

Ý niệm này thoáng lướt qua, Chu Lâm đã nhào tới, hai người cắn xé lẫn thành một đoàn ở trên ghế sa lon cho đến khi bị tiếng pháo lớn không biết từ đâu tới làm giật mình cùng nhau ngã xuống ghế.

“Ha, ha ha ha.”

Phản ứng kịp, hai người cùng nhau chật vật cười lên rồi sau đó bò lại ghế sa lon ngồi đằng hoàng, chỉ tựa vào cùng nhau nhìn TV. Tiết mục bắt đầu là lời chúc mùa xuân cùng lời nhận xét tốt xấu một năm qua.

Chừng 10 giờ Chu Lâm Điều Hồ Ly Sơn đuổi thằng nhóc vào bếp nấu điểm tâm, còn mình thì nhanh chóng đi tới đi lui xuyên không, sau đó lại không thể không nhét mười mấy cái bánh chéo vào cái bụng đã có chín phần no dưới cái nhìn soi mói của thằng nhóc. Đánh xong trận chiến này y liền co quắp trên ghế sa không thể động đậy, mặc cho thằng nhóc sờ sảng vừa hôn vừa sờ.

Cứ ngồi như vậy đến 12 giờ, nghe bên ngoài đã bắt đầu vang lên tiếng pháo kinh thiên động địa, cuối cùng hai người cũng nhớ tới nhiệm vụ mà mẹ Đoàn Mộc giao cho, cùng nhau bật dậy khỏi ghế salon. Chu Lâm

bị thằng nhóc buộc thay áo khoác dày đi xuống lầu, lấy ra một cây gậy trúc cột chắc pháo rồi đứng lối đi bộ dưới lầu.

“Anh Khiết Văn, tôi *****”

Trong một mảnh hỗn loạn, Đoan Mộc Thanh Lỗi nói gì đó, nhưng tiếng pháo gần trong gang tấc, đầy tai chỉ có tiếng “Bạch bùm bùm” hỗn loạn. Chu Lâm quay đầu nhìn thằng nhóc, mở to cổ họng kêu lên:

“Cậu nói gì?”

“*****”

Vẫn như cũ nghe không rõ, Chu Lâm ngoắc tay ý bảo thằng nhóc đến gần một chút, thằng nhóc thuận theo đưa mặt tiến tới bên tai Chu Lâm, rồi sau đó trong nháy mắt tiếng pháo trúc đột nhiên dừng lại, Chu Lâm nghe được một câu nói như vậy:

“Anh Khiết Văn, trở thành người của tôi đi.”

28. Chương 28

Edit: Đàm Cơ

Ngắn ra, ngay sau đó cười lên, Chu Lâm gãi gãi tóc thằng nhóc, hời hợt nói:

“Cậu còn nhỏ.”

“Tôi trưởng thành rồi.”

“Gi?” Chu Lâm ngắn ra, “Lúc nào?”

“Mới vừa rồi.” Trả lời như vậy, trên mặt thằng nhóc lộ ra nụ cười đắc chí vừa lòng, “Tôi mười tám tuổi rồi.”

“Hả? Sinh năm 81, đến năm nay cũng mới có 17 tuổi thôi mà?”

“Ai nói tôi sinh năm 81?” Thằng nhóc hơi nhíu mày, “Tôi sinh năm 80. Anh Khiết Văn không biết sao?”

dĩ nhiên không biết. Vẫn cho là Đoan Mộc Thanh Lỗi cùng tuổi với mình, đây là lần đầu tiên nghe nói, thì ra thằng nhóc còn lớn hơn mình một tuổi. Cũng khó trách thằng nhóc sẽ chờ đợi năm mới như thế, là vì sẽ được danh chánh ngôn thuận trở thành người lớn sao?

Chu Lâm lắc đầu một cái, ngay sau đó đã bị thằng nhóc ôm vào trong ngực, nói “Tóm lại tôi đã trưởng thành”, cũng không thêm để ý có bị người đứng trên ban công xung quanh đốt pháo nhìn thấy hay không, cứ như vậy không chút kiêng kỵ hôn xuống.

Đẩy không ra cũng không muốn đẩy ra, Chu Lâm để mặc như vậy. Cứ thế bị thằng nhóc không ngừng đẩy lui, không lâu sau đầu đụng phải song sắt ở một bên.

“Đau !” Y kêu thành tiếng rồi ôm lấy đầu, Đoan Mộc Thanh Lỗi luống cuống tay chân buông lỏng tay ra, vừa xoa giúp Chu Lâm vừa nói thật xin lỗi.

“Không sao.” Ngẩng đầu nhìn thấy thần sắc lo lắng trên mặt thằng nhóc, Chu Lâm trấn an cười cười, rồi sau đó xoa xoa lỗ tai của hắn nói:

“Nhưng đừng nghĩ có thể ăn gian. Pháp định tuổi trưởng thành là 18 tuổi tròn đi? Sinh nhật của cậu rõ ràng là vào mừng 6.”

“Thì đã sao. Có mấy ngày.” Thằng nhóc bất mãn nói thảm một câu, bắt được tay Chu Lâm đưa tới bên miệng, đôi mắt nghiêm túc lặp lại một lần:

“Anh Khiết Văn. Trở thành người của tôi đi.”

“.”

đến tận cùng còn bị giảo loạn đến trình độ nào nữa?

Không có cách nào khống chế nhịp tim, đầu óc bị cường chế tĩnh táo. Chu Lâm nhìn thẳng nhóc, neho mắt lại.

Giả bộ ngu không dùng được, lấy cớ không dùng được, bởi vì cặp mắt kia nhìn thẳng vào hai mắt của mình, lời nói dối cũng không có cách nào nói ra khỏi miệng. Muốn dứt khoát nói được, cũng muốn nói cho hắn biết mình cũng thích hắn, nhưng ý tưởng xám xịt một ngày nào đó nhất định sẽ mất đi lại nứ bước y. . . .

Chu Lâm cong ngón tay, dùng đốt ngón tay nhẹ nhàng ma sát lấy đôi môi của thằng nhóc, sau đó bị hắn nhẹ nhàng cắn một cái, thấp giọng hỏi:

“Cậu xác định chứ?”

“Ừ.” Đôi môi nóng bỏng từ từ để sát vào.

“Không hối hận sao?”

Động tác áp sát ngưng lại, Đoan Mộc Thanh Lỗi kỳ quái nhìn Chu Lâm.

“Tại sao lại hối hận?”

“Không có gì, chẳng qua đột nhiên suy nghĩ không biết tương lai sẽ thế nào, ví như mười năm sau linh tính” Chu Lâm cười sờ sờ đầu thằng nhóc.

Bén nhảy nhận ra sự khác thường, Đoan Mộc Thanh Lỗi tránh được tay Chu Lâm, im lặng một trận lại hỏi Chu Lâm:

“Anh Khiết Văn. anh cảm thấy mười năm sau tôi sẽ hối hận vì đã thích anh?”

Dù quả thật bị nhìn thấu nhưng một khắc lúc nghe thấy câu hỏi này vẫn khiến cho Chu Lâm hơi sững sờ, dừng một chút sau đó thuận miệng nói:

“A, không. Chẳng qua là, dù sao, bây giờ cậu chỉ có 18 tuổi.”

Lời này vừa ra khỏi miệng liền lập tức hối hận, nhưng vẫn không kịp bỏ tức trước khi thằng nhóc đổi sắc mặt.

“Vậy thì thế nào? Bởi vì tôi còn là một thằng nhóc nên không thể tin sao? Hay anh Khiết Văn vẫn cảm thấy đây cũng là một trong những việc gia sự phải làm, khi nào cũng có thể kết thúc?”

“Không phải!” Dĩ nhiên không phải! Vấn đề không phải là tuổi tác, mình chưa bao giờ hoài nghi thằng nhóc có nghiêm túc hay không, chẳng qua kết quả ở tương lai đã đặt ra trước mặt, mình nhất gan đến ngay cả một câu thích cũng không dám đáp lại.

Vào giờ khắc này Chu Lâm hiểu ra

Trước đó mặc dù từng suy tính đủ loại nhân tố có thể khiến hai người tách ra, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới có lẽ do mình vẫn luôn trốn tránh mới thật sự khiến cho thằng nhóc cách xa mình?

Nếu như vậy, muốn ở chung một chỗ thì phải tỏ tình không phải sao? Thản nhiên nói cho thằng nhóc biết mình thích hắn, nói cho hắn biết mình muốn ở chung một chỗ, cho dù mười năm hai mươi năm cũng không muốn tách ra.

“Thanh Lỗi.”

Bất được thằng nhóc muốn quay đầu rời đi vì tức giận, Chu Lâm mở to miệng ra lại khép lại, bởi vì đột nhiên nghĩ nếu sự thật đúng như mình suy nghĩ, tỏ tình xong thì lịch sử cũng sẽ bị thay đổi, trong đầu nhanh chóng thoáng qua một cảnh trong phim từ rất sớm trước kia đã từng xem qua: nam chính không ngừng thay đổi lịch sử cuối cùng có thể tìm được sự lựa chọn tốt nhất, đó là cùng người lạ nữ chính. Như thế như vậy, khiến cho Chu Lâm không có cách nào phán đoán làm thế nào là đúng thế nào là sai.

Đúng lúc này ánh mắt của thằng nhóc chuyển lại đây, lửa nóng, mong đợi, cùng với nghiêm túc từ đầu đến cuối chưa bao giờ dao động

Mặc kệ! Thay đổi lịch sử thì đã sao? Nếu nói lịch sử vốn là tương lai mà con người lựa chọn, thay vì đi tham gia hôn lễ chó má của thằng nhóc rồi hối hận, còn không bằng vừa bắt đầu liền nắm chắc hẳn không buông tay!

Nghĩ thông suốt Chu Lâm liền linh kéo thằng nhóc tới, ôm thật chặt, cảm giác được thằng nhóc cũng ôm chặt mình liền hít một hơi thật sâu, nói ở bên tai hắn:

“Thật xin lỗi, tôi thích cậu.”

Nhưng chưa kịp nói hết câu thì những lời kế tiếp đã bị Chu Lâm nuốt chửng vì bị hai ánh đèn xe đang cấp tốc tiến tới chiếu thẳng vào mắt. Y trừng lớn đôi mắt.

29. Chương 29

Edit: Đàm Cơ

Sẽ đụng vào!

Trước khi bị ánh sáng chói mắt bao trùm toàn thân, những lời này lướt qua trong đầu Chu Lâm, sau đó y chỉ kịp dùng sức đẩy thằng nhóc qua một bên.

Kế tiếp dường như là mặc cho ánh sáng trắng phủ kín toàn thân, trước khi cảm giác đau đớn ập đến, trong mắt chỉ còn lưu lại hư ảnh thế giới. Sau khi hư ảnh cũng tiêu tán, thế giới đồng thời biến mất trọng lực, trong nháy mắt Chu Lâm cho rằng mình đang lơ lửng ở trong không trung.

Cảm giác từ đám mây rơi xuống cũng rất nhanh đến, lưng bên phải vì va chạm mãnh liệt mà cảm thấy đau đớn đồng thời bên tai vang lên tiếng nổ vang ồ ồ, cảm giác cuối cùng mình cũng dừng lại trên mặt đất, Chu Lâm thanh tỉnh muốn mở mắt nhưng lại phát giác trong khoảng thời gian ngắn y không có cách nào nhìn rõ.

Bởi vì tin chắc mình còn sống, một khắc sau khi xảy ra sự cố ngoài ý muốn y lại buông lỏng cảm giác. Chu Lâm nhắm mắt lại, thư giãn nằm ở nơi không biết là nơi nào, chờ đợi giọng nói của thằng nhóc vang lên bên tai.

Đợi một hồi lại phát giác không đúng, quanh mình hết sức an tĩnh, ngay cả tiếng pháo nổ cũng không có.

Chẳng lẽ vừa rồi đã xuyên trở về nhà? Nhưng ở hiện tại cũng đang giao thừa, không thể nào không có tiếng pháo vang.

Còn có, xuyên qua mí mắt mình cũng có thể cảm giác được có ánh sáng là sao? Ánh sáng này giống như bây giờ đang là ban ngày.

Nghĩ đến đây, Chu Lâm kinh sợ cố mở hai mắt ra lần nữa, phát giác có thể thấy rõ vật thể, y kinh ngạc trừng mắt nhìn bốn phía:

Tường màu trắng mặt đất màu xám tro nhìn có chút âm trầm, cùng với hai cái giường bệnh đặt ở một bên đường đi

Nơi này là hành lang bệnh viện?

Sao lại thế này? Chẳng lẽ trong nháy mắt vừa rồi đã xảy ra chuyện gì đó, đưa mình xuyên không đến thời không khác? nhưng chẳng phải số lần xuyên không hôm nay đã hết rồi sao?

Chống đỡ ngồi dậy, cánh tay tay trái truyền đến cơn đau khó có thể tưởng tượng, Chu Lâm theo bản năng gơ cổ tay lên liếc mắt nhìn, khiếp sợ phát hiện mặt ngoài đồng hồ đeo tay đã vỡ vụn.

Là do tai nạn xe cộ vừa rồi sao?

Sau khi cưỡng chế bản thân khôi phục bình tĩnh, Chu Lâm lý trí nhìn đồng hồ đeo tay xem xét tình huống tổn hại.

Lúc này kim chỉ giờ đã vắn vẹo, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn ra nó đang dừng vào lúc hai giờ hai mươi mấy phút; vị trí biểu hiện năm và ngày đã vỡ tan, một nửa mặt đồng hồ dường như là lồm xồm, không có cách nào thấy rõ ngày chính xác.

bây giờ là tình huống nào?

Chu Lâm nhíu mày sau đó nghĩ đến: nếu địa điểm xuyên không nhất định là ở xung quanh thang nhóc thì Chẳng lẽ tai nạn xe cộ vừa rồi thang nhóc không tránh thoát, bây giờ đang ở trong bệnh viện? !

Không quan tâm toàn thân đau nhức, Chu Lâm bò dậy tập tễnh đi hai bước

Chân phải rất đau, hẳn là bị trật do vừa rồi đụng phải mặt đất nhưng không làm trở ngại cho việc đi lại, chỉ cần cẩn thận một cái vẫn có thể sử dụng như cũ. Phiền toái có lẽ là cánh tay trái, lúc phát hiện nhiệt độ tăng cao y cởi bỏ quần áo có thể cảm thấy toàn thân đều đau đớn, nhưng bây giờ y không có tâm tình để ý chuyện đó. Chu Lâm dùng tay phải ôm quần áo, thích ứng với hoàn cảnh kỳ dị xung quanh một chút rồi theo trực giác đi về phía trước.

Lúc đi ngang qua mỗi phòng bệnh đều liếc mắt nhìn nhưng không nhìn thấy bóng dáng thang nhóc đâu. Nghĩ chẳng lẽ mình đoán sai rồi, Chu Lâm do dự đi tới cuối hành lang.

Cuối khúc ngoặt có cánh cửa nhỏ, căn cứ vào kinh nghiệm về kết cấu kiến trúc thông thường, Chu Lâm đoán phía sau cửa sắt chính là sân thượng của tầng lầu này. Thang nhóc không thể nào ở nơi nào đi? Chu Lâm suy nghĩ một chút, đang muốn rời đi lại nghe thấy bên kia cánh cửa truyền tới một tiếng kêu nhẹ nhàng:

“Mẹ.”

Mặc dù là tiếng nói của trẻ con rất trong trẻo thanh thúy nhưng theo trực giác y biết đó là Đoàn Mộc Thanh Lỗi. Chu Lâm chợt đẩy cửa, phát giác nó bị thể chặn lại không có cách nào đẩy ra liền dùng sức đụng vào.

“Lạch cạch” Cửa mở ra, cái gậy chặn cửa lại rơi xuống đất phát ra tiếng động. Bởi vì không phòng bị, Chu Lâm mất thăng bằng ngã ngồi trên mặt đất, lúc nâng đầu lên thì phát giác trên sân thượng có hai cặp mắt đang nhìn mình là người mẹ trẻ tuổi dắt lấy đứa con ba, bốn tuổi của mình.

Cho dù là cách mười mấy năm nhưng Chu Lâm nhìn một cái liền nhận ra đó là mẹ Đoàn Mộc và Đoàn Mộc Thanh Lỗi, thế là song phương đều ngây ngẩn cả người.

đây là sao?

Chu Lâm hồi thân trước, y đứng lên khắp khệnh đi tới. Mẹ Đoàn Mộc trẻ tuổi cũng kịp phản ứng lại, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ đồng thời kéo Đoàn Mộc Thanh Lỗi nhỏ nhỏ lới gần mình, đi tới bên lan can sân thượng.

Lan can sân thượng rất thấp, điều này làm cho Chu Lâm đang nhìn chăm chú mẹ con hai người kêu một tiếng không ổn trong lòng. Mơ hồ đoán được ý đồ của mẹ Đoàn Mộc khi mang theo thang nhóc tới nơi này, Chu Lâm dừng bước, sau đó ngồi xổm người xuống, mỉm cười nhìn tiểu Thanh Lỗi của mình:

“Lỗi Lỗi, bây giờ là thời gian ngủ trưa, em ở nơi này làm gì vậy?”

Bị đã hỏi tới vấn đề không có cách nào trả lời, khuôn mặt nhỏ nhỏ của thang nhóc lộ ra vẻ nghi ngờ, ngẩng đầu lên nhìn mẹ mình một chút lại nhìn Chu Lâm một chút, ngây ngốc lắc đầu một cái, sau đó túm lấy ống quần mẹ mình, tựa như hỏi thăm mà nói “Mẹ, mẹ”.

Cảm giác cảnh tượng này giống như đã từng quen biết, Chu Lâm nhớ tới hình như mình đã từng mơ thấy giấc mộng tương tự. Mẹ Đoàn Mộc ở một bên thay vì nói là kinh ngạc không bằng nói là hoảng sợ chắt vắn Chu Lâm:

“Cậu là ai? Tại sao biết tên con tôi?”

“Em là chú của Lỗi Lỗi nha, vì là bà con xa nên chị dâu chưa từng thấy em cũng không kỳ lạ.” Nói dối như vậy, Chu Lâm đứng dậy cẩn thận di chuyển từng bước về phía trước.

Mẹ Đoàn Mộc có vẻ tin điều này nên buông phòng bị, nước mắt chảy xuống.

“Cậu đến thăm anh ấy lần cuối cùng sao? Nhưng anh ấy đã đi rồi. Rõ ràng ngày hôm trước còn khỏe, còn nói muốn mang Lỗi Lỗi đi công viên chơi. Cứ như vậy bỏ chúng tôi rồi, âm thầm liền đi.”

cho nên mang theo con trai đến sân thượng là muốn đi theo chồng sao?

Chu Lâm nhú mào, không tiếng động đi về phía trước từng bước, bởi vì không biết nói thế nào mới không làm cho đối phương kích động, chỉ có thời thời khắc khắc chú ý nhất cử nhất động của mẹ Đoan Mộc, chuẩn bị tùy thời xông lên.

Đoan Mộc Thanh Lỗi còn nhỏ không biết đang xảy ra chuyện gì, thấy mẹ khóc liền khóc theo, bắt chước mẹ cũng bắt đầu gọi ba ba.

“Lỗi Lỗi, Lỗi Lỗi, muốn ba ba sao?” Nghe tiếng khóc của con, mẹ Đoan Mộc cúi người xuống, sờ mặt con trai dịu dàng hỏi: “Mẹ dẫn con đi tìm ba ba có được không?”

“Dạ, dạ.” Nức nở gật đầu đáp ứng, Đoan Mộc Thanh Lỗi nho nhỏ liền bị bế lên. Mẹ Đoan Mộc ôm con trai liền muốn đi tới bên lan can.

Dường như là đồng thời, Chu Lâm xông lên phía trước ngăn cản người mẹ đang xúc động, đoạt lấy thăng nhóc ôm vào trong ngực, sau đó Chu Lâm nhìn mẹ Đoan Mộc bị mình đẩy ngã ngồi trên mặt đất, không hề kỹ xảo trấn an:

“Chị dâu chị đừng xúc động. Lỗi Lỗi nhỏ như thế nào có hiểu gì, chị nên suy nghĩ cho nó.”

“Ô ô ô ô, không có.”

“Chị, chị dâu?”

“Không có nữa rồi, ba ba nó thích nhất đã không còn ở đây.” mẹ Đoan Mộc che mặt khóc rống lên, “Ba ba đã không có ở đây. tại sao Lỗi Lỗi không đi theo ba ba chứ? Rõ ràng thế giới này đã không còn ai yêu thương nó nữa rồi. Tôi vừa nghĩ tới sau này không bao giờ ... có thương yêu Lỗi Lỗi nữa, đã cảm thấy thật đáng sợ.”

“Em sẽ thương nó!”

Dùng hết khí lực toàn thân, Chu Lâm rống lớn theo. Mẹ Đoan Mộc ngừng khóc thút thít, giật mình ngẩng đầu lên nhìn Chu Lâm.

“Em sẽ thương nó!” Lại lặp lại câu đó, Chu Lâm ôm chặt lấy thăng nhóc bị kinh sợ mà run rẩy trong ngực. Là bị tâm tình bị thương tuyệt vọng của mẹ Đoan Mộc cảm hóa? Hay là vì thân thể đau đớn? Hoặc giả là vì không có cách tỏ rõ toàn bộ nỗi lòng với thăng nhóc mà không cam lòng. nước mắt Chu Lâm nhỏ xuống, một giọt một giọt vào mặt đất bị mặt trời chiếu có chút nóng lên.

thích hẳn, thích đến nguyện ý làm bất cứ chuyện gì cho hẳn, vậy mà đồng hồ đeo tay lại hỏng, đã vô pháp thay đổi tương lai.

Mà lúc gặp hai mẹ con Đoan Mộc khi còn trẻ, Chu Lâm đồng thời hiểu được tất cả đều xuôi theo quỹ đạo vận mệnh đã định trước – thoát khỏi sự chi phối của thời gian tự do xuyên không là giả, lựa chọn thay đổi tương lai là giả, cuồng vọng cho rằng có thể thay đổi lịch sử càng giả.

Chỉ có tình yêu là thật, nhưng nó đã bị mai táng trong thời gian mười năm mà vô pháp phản hồi.

Cảm xúc bị quan tiêu cực tràn ngập khiến cho ba người đứng trên sân thượng khóc thành một đoàn. Khi tâm tình phát tiết đến tận cùng thì y tá trực nghe được tiếng chạy tới, hung hăng khiển trách hai người lớn một trận rồi đuổi xuống sân thượng.

Dễ dàng thăng nhóc nho nhỏ ngừng khóc thút thít, mẹ Đoan Mộc từ từ bình tĩnh lại đột nhiên hỏi Chu Lâm có thể mang thăng nhóc đi công viên chơi hay không.

“Bây giờ sao?”

“Ừ, bởi vì Lỗi Lỗi vẫn nói muốn ba ba đưa nó đi chơi cầu bập bênh.”

“Được.” Vẫn còn hơi nức nở, Chu Lâm dời ánh mắt sung đỏ nhìn lại, mặc dù biết mẹ Đoan Mộc đã khôi phục lý trí nhưng vẫn lo lắng hỏi một câu: “Chị, còn chị thì sao?”

“Yên tâm. Tôi đã nghĩ thông suốt. Vì Lỗi Lỗi, tôi sẽ nỗ lực cố gắng.” Mẹ Đoan Mộc tỉnh táo lại cười cười, sờ sờ cái trán con trai, nói như vậy:

“Tôi chỉ muốn đi gặp anh ấy lần cuối. Còn có chút chuyện muốn nói với anh ấy.”

Hiểu đây mới thực sự là lời muốn nói trước khi sinh ly tử biệt, Chu Lâm mang theo Thanh Lỗi nhỏ nhỏ tới công viên phụ cận, nhưng vì không biết đồng hồ bị hỏng có thể kéo dài lần xuyên không này bao lâu nên y chỉ cùng thằng nhóc chơi cầu bập bênh và thang trượt, nhìn hân hân cười vui vẻ liền chạy về bệnh viện gặp mẹ Đoan Mộc.

Bởi vì ở công viên có người chụp ảnh, thằng nhóc thấy mẹ liền rầm rì muốn chụp hình. Mẹ Đoan Mộc nói một tiếng được, mang theo thằng nhóc và Chu Lâm tìm một tiệm chụp ảnh gần bệnh viện.

Máy chụp hình cũ kỹ là loại dùng miếng vải đen thật dày che lấy máy, ánh đèn loang loáng sáng lên, Chu Lâm thấy hoa mắt, trước mặt hiện mấy thiên thần mọc cánh xoay quang lộn xộn trên đỉnh đầu mình.

Đi ra tiệm chụp ảnh, Chu Lâm nhìn đồng hồ treo trong quán mới phát giác đã hơn năm giờ. Trục giác lần xuyên không cuối cùng đến đây là kết thúc. Chu Lâm bình tĩnh nói tạm biệt với mẹ Đoan Mộc và thằng nhóc.

“Chú phải về nhà sao?”

Bị hỏi như vậy, Chu Lâm lắc đầu một cái, sau đó khẽ cười nói: “Em là tác gia viết văn, muốn đi thể nghiệm cuộc sống. chắc sẽ đi du lịch bên ngoài một đoạn thời gian. Tóm lại sẽ có một ngày gặp lại hai người.”

Nói lời từ biệt xong, Chu Lâm liếc mắt nhìn Thanh Lỗi nhỏ nhỏ lần cuối, thằng nhóc nằm ở trên vai mẹ một mỗi ngủ.

Tương lai gặp lại đi. Trong lòng yên lặng nói, Chu Lâm quẹo vào con hẻm nhỏ ngược hướng mẹ con Đoan Mộc đi. Chỉ mới đi vào vài bước, đồng hồ đeo trên cổ tay trái phát ra một tiếng cạch, cuối cùng cũng rớt xuống.

30. Chương 30

Edit: Đàm Cơ

Về đến nhà, bởi vì không cam lòng nên Chu Lâm thử chỉnh đồng hồ nghĩ dù chỉ có thể trở về một lần nữa cũng được, nhưng đồng hồ không nể tình mà hoàn toàn rũ xuống trong lúc điều chỉnh.

Tuyệt vọng xuống đồng hồ xuống, toàn thân Chu Lâm vô lực ngã xuống giường, đầu óc bị mệt mỏi xâm nhập trở nên mơ màng. Hỗn độn không thể tiếp tục suy nghĩ, Chu Lâm theo bản năng ôm chặt áo khoác ngoài mình mang về còn dính hơi thở của Đoan Mộc Thanh Lỗi, cứ như mất đi tri giác mà ngủ.

Sau đó không biết bao lâu, vì không cách nào nhìn được cơn đau nữa, Chu Lâm từ trong bóng tối hư vô khôi phục lại ý thức. Dần dần nhớ tới chuyện đã xảy ra, Chu Lâm nằm ở trên giường mở mắt ra, mò tới quần áo có hơi thở của thằng nhóc ở một bên, một lần nữa kéo qua ôm vào trong ngực.

Không lâu sau điện thoại di động vang lên, chần chờ phát hiện là mẹ. Trước tiên nói năm mới vui vẻ, sau đó bắt đầu dài dòng dặn dò Chu Lâm phải chăm sóc mình thật tốt. Chu Lâm vâng dạ đồng ý, lại giả bộ băng quơ không có chuyện gì xảy ra hàn huyên với cha mấy câu, lại một lần nữa nói năm mới vui vẻ mới cúp điện thoại.

Xem xong tin nhắn và cuộc gọi nhớ nhận được trong lúc mình ngủ, lại nhìn đồng hồ trên điện thoại, thế mới biết lúc này vẫn là một hai giờ sáng mừng một. Do dự một chút, Chu Lâm giãy dụa đứng dậy tìm áo khoác, tỉnh táo lấy bảo hiểm thân thể và sổ khám bệnh đi tới bệnh viện gần đây nhất.

Tìm được bác sỹ ở phòng trực, Chu Lâm nói cho đối phương biết mình bị xe tông, sau đó bắt đầu thể thức hóa kiểm tra toàn thân: chẩn đoán chính xác đầu tiên là chân phải bị trật, sau khi chụp X quang xác nhận cánh tay tay trái có vết nứt xương nhỏ, những nơi khác trên thân thể còn có bầm tím ứ đọng trình độ bất đồng, tất cả đều do lúc rơi xuống đất đụng phải.

tai nạn xe cộ mà chỉ bị vậy đã tính không tệ. Bác sỹ khoa thần kinh nói như vậy, Chu Lâm nhìn tay trái bằng bó thạch cao cười khổ một cái.

Kéo đến buổi sáng cuối cùng cũng được về nhà, Chu Lâm một tay xách theo một đồng thuốc, bị dặn dò phải ở nhà tĩnh dưỡng hai tuần lễ.

Một tháng sau hủy thạch cao, mà để phục hồi hoàn toàn như cũ thì cần thời gian dài hơn xem ra tay trái không thể sử dụng trong một thời gian tương đối dài, điều này làm cho Chu Lâm đang rơi vào trạng thái sinh hoạt độc thân cảm thấy tiền đồ thảm đạm.

Dĩ nhiên tâm tình cũng thảm đạm như vậy.

Khi phát hiện mình và thằng nhóc tách ra là chuyện đã định trước, cho dù phản kháng cũng không làm gì được thì Chu Lâm bắt đầu động bất động liên ngăn người nhìn đồng hồ đeo tay, thỉnh thoảng nhớ lại khoảng thời gian vui vẻ khi xuyên không ở cùng thằng nhóc, tâm tình trừ nỗi buồn khổ vì mất đi còn có cảm giác tương tự hồi hận chưa xót.

Đến tột cùng là hối hận điều gì, Chu Lâm không có cách nào nói rõ, điều muốn bù đắp hoặc muốn sửa chữa quá nhiều, nếu như có một cơ hội nữa, Chu Lâm nhất định sẽ ôm chặt lấy thằng nhóc, một lần lại một nói với hắn rằng “Tôi yêu cậu”, nói cho đến khi thằng nhóc mặt đỏ tới mang tai không chịu nổi tránh thoát mới thôi.

đúng rồi, khi xảy ra tai nạn xe cộ cũng bị thằng nhóc thấy được mình xuyên không?

Đột nhiên nghĩ đến điểm này khiến nhịp tim của y tăng nhanh, Chu Lâm ngồi dậy trên giường, hô hấp vững vàng rồi mới suy đoán phản ứng của thằng nhóc:

Sẽ hoảng sợ sao? Hay chỉ đơn thuần là giết mình? Cứ thế nhìn thấy một người ở trước mặt đột nhiên biến mất, chắc phản ứng đầu tiên là không dám tin đi. Nhưng đối phương là thằng nhóc thì sẽ không đơn giản như vậy, hoặc giả thiết là sau đó phát hiện mình là người ở tương lai xuyên về, bị xe đụng xe sau đó xuyên không đến những thời không khác.

tóm lại, dù lúc ấy có như thế nào thì bây giờ cũng đã không còn quan trọng. Bởi vì đã người càng quan trọng tồn tại.

Nghĩ như vậy, Chu Lâm vùi đầu vào gối. Bên gối để là cái áo được gấp cẩn thận của thằng nhóc, nghĩ đến áo khoác của mình đã bị để quên ở quá khứ, Chu Lâm lại xuất thần nhìn thứ tồn tại giống như là tín vật này.

Ở nhà ngơ ngơ ngác ngác qua bốn ngày, cuối cùng cũng vì vấn đề thiếu hụt lương thực mà không thể không đối mặt với thực tế. Chu Lâm thoáng lấy tinh thần đi dạo siêu thị một vòng, về nhà lại trải qua quá trình gian khổ dùng một tay tắm gội, giải phóng một thân bốc mùi nấm mốc cùng mùi thuốc, cuối cùng y cũng thoát khỏi trạng thái nửa chết nửa sống.

kết quả đã như thế, thế giới sẽ không vì mình và thằng nhóc không ở chung một chỗ mà hủy diệt, là người thì phải sống, quả nhiên vẫn là điều kiện vật chất quan trọng hơn. Chu Lâm cố không để ý trái tim ê ẩm đau, lừa mình dối người mà nghĩ như vậy

Thiếp mời cùng quà tân hôn bị lấy ra đặt chung một chỗ. Mỗi lần ánh mắt quét Chu Lâm đều bắt đầu suy tính có nên đi tham gia hôn lễ hay không muốn đi gặp hắn nhưng lại không dám gặp, Chu Lâm lo lắng đến lúc đó mình sẽ vô pháp khống chế tâm tình, xúc động làm chuyện cưỡi chú rết ngay tại lễ cưới.

Đã qua nhiều năm như thế, cho dù thằng nhóc vẫn thích mình, nhưng liệu hắn sẽ bỏ lại người yêu bây giờ mà chạy trốn với mình sao?

Không, sẽ không. Chắc hắn chỉ hơi kinh ngạc và phức tạp, rồi sau đó dùng thành thái độ của một người đàn ông trưởng thành nhìn thấy mối tình đầu, bình thần tự nhủ một tiếng “Đã lâu không gặp”.

Ngoài ra, thằng nhóc còn không biết mình là Chu Lâm nếu khi đó vạch trần điểm này, thằng nhóc chắc sẽ giật mình hơn một chút. Chuyện xuyên không không là chuyện bình thường như đi chợ mua thức ăn, nếu có thể lợi dụng điểm này khiến thằng nhóc để ý mình nhiều hơn một chút, hình như cũng không tồi.

đã bắt đầu không từ thủ đoạn rồi, ha. Chu Lâm tà ác nghĩ đến các phương thức cướp chú rể từ tay cô dâu, nhưng mỗi một khi phát hiện trên thực tế mình có thể nào cũng làm không được thì tâm tình lại ngã vào thung lũng tối tăm lần nữa.

Thay vì bị ngay mặt tố cáo vạch trần, không bằng để cho Chu Khiết Văn vĩnh viễn sống trong ký ức của Đoan Mộc Thanh Lỗi đi. Chu Lâm bi tráng nghĩ như vậy, cuối cùng quyết định lấy thân phận Chu Lâm đơn thuần đi tham gia hôn lễ lần này, sau đó lấy điều kiện tiên quyết là không bị phát giác, đứng xa xa liếc nhìn Đoan Mộc Thanh Lỗi đã trưởng thành rồi lưu lại quà tặng liền rời đi.

không níu kéo a không níu kéo, thật là một điển phạm của tiêu sái.

Tự giễu cười cười, Chu Lâm quay đầu nhìn bầu trời âm u có lẽ sắp bắt đầu hạ tuyết ngoài cửa sổ, sau liền bị cô đơn bao quanh tứ phía.

Buổi sáng 8 giờ 15 phút ngày 12 tháng 2 năm 2008, Chu Lâm cố ý đợi đến gần giờ cử hành hôn lễ mới đến khách sạn. Cô dâu chú rể như nhau dự đoán đã rời khỏi đại sảnh, nơi đó chỉ còn lại vài nhân viên phụ trách tiếp đãi khách.

Lúc đưa thiệp mời thì đối phương còn nghi ngờ nhìn Chu Lâm một cái. Chính bản thân y cũng hiểu trang phục của mình hơi có chút biến thái, Chu Lâm kéo xuống khăn quàng cổ dường như che đến mắt kính, cười hết sức thành ý.

Lúc đi tới chỗ ký tên thì y ngoài ý muốn phát hiện trong các chữ ký của khách có một đồng chữ ký của các đơn vị truyền thông như “tờ báo mỗi ngày”, “Radio 11” linh tinh hỗn tạp. Y đang thầm nghĩ chẳng lẽ một trong những công việc của người này là bên truyền thông thì vai đột nhiên bị người dùng sức vỗ một cái.

Bị đau quay đầu, y thấy Tề Chính cười hết sức rực rỡ, theo sau đó nói “Sao vậy nhóc, nhóc cũng đến chậm à”. Lúc hần thấy cách tay bó bột Chu Lâm giấu ở dưới áo khoác thì lộ biểu cảm khoa trương hỏi thăm “Cậu lại làm chuyện xấu gì thế?”.

Mình bọc kín từ trên xuống dưới như cái bánh chưng mà vẫn bị Tề Chính nhận ra, Chu Lâm cảm thán mắt cá chết quả nhiên là mắt cá chết. Nói cho Tề Chính mình bị xe tông mới biến thành như vậy, Tề Chính cười ha ha vỗ vỗ vai Chu Lâm, nói câu “Đại nạn không chết tất có phúc ngày sau”.

Hai người ký tên xong đồng thời đưa tiền mừng, nhân viên thu lễ nhận lấy bao tiền lì xì xé một góc nhỏ lại trả trở về. Chu Lâm và Tề Chính hai mặt nhìn nhau, nhỏ giọng thảo luận đây có thể là phong tục của một địa phương không thu tiền mừng liền không hề nghi ngờ mà đi vào đại sảnh.

Đi qua cách cửa kết hoa tím hết sức hào hoa thì trong lòng Chu Lâm thấp thỏm một hồi, ánh mắt quét qua đại sảnh có chút náo nhiệt, do dự dừng lại trên lễ đài nhưng không tìm được bóng dáng tương tự thằng nhóc.

Còn chưa bắt đầu sao? Chu Lâm nghĩ, cùng Tề Chính đi theo nhân viên hướng dẫn đến góc còn bàn trống ngồi xuống. Ngồi xuống lại nhận ra cùng bàn là mấy người bạn học trước kia, hai bên hàn huyên với nhau một hồi, Chu Lâm bị ai phát hiện một bàn này đều là học sinh có quan hệ bình thường với thằng nhóc.

Là vì hần cần nên tùy ý chọn lựa bạn học đại biểu sao? Chu Lâm cười khổ, bởi vì không muốn khiến người bên cạnh nhìn ra điều gì khác thường, thế là y cưỡng bách mình gia nhập vào cuộc tán gẫu của người khác.

Nói mấy đề tài thông thường như giá cổ phiếu giá thịt linh tinh, mọi người lại bắt đầu hỏi thăm lẫn nhau người nào người nào có con người nào người nào tìm được công việc béo bở linh tinh. Khi đến phiên Chu Lâm bị hỏi vấn đề có bạn gái hay không thì bên trong đại sảnh đột nhiên vang lên tiếng nhạc, theo người điều khiển chương trình tuyên bố “Hôn lễ bắt đầu”, mọi người an tĩnh lại, cùng nhau nín thở nhìn ra đại sảnh.

Cuối cùng cũng phải tới.

Chu Lâm ngừng hô hấp nhìn người đàn ông từ cửa đi tới, chỉ là, khi hắn thỉnh thoảng quay đầu, trong nháy mắt xa xa bắt gặp đôi mắt kia thì trái tim của y liền không có cách nào bình tĩnh:

Đúng là thằng nhóc không sai, nhưng hắn đã không phải là thằng nhóc. Đoàn Mộc Thanh Lỗi 28 tuổi có sự chững chạc trưởng thành mà thằng nhóc 18 tuổi không có, khí chất nội liễm không tương đương chút nào khiến cho Chu Lâm nháy mắt cảm thấy xa lạ.

thằng nhóc nhà của chúng ta, rõ ràng luôn cười thật tự đại a.

Nghĩ như vậy, Chu Lâm nghiêng đầu, cảm thấy cánh tay trái tự dưng đau đớn đồng thời phát giác giờ khắc này mình gặp phải đả kích còn lớn hơn trong tưởng tượng.

Nên trở về đi thôi. Yên lặng tính toán chuyện kế tiếp, Chu Lâm siết chặt quà trong túi còn chưa đưa ra, tiếp sau đó liền nghe Tề Chính bên cạnh hô nhỏ một câu

“Sao không có cô dâu?”

Theo bản năng ngẩng đầu lên, quả nhiên phát giác bên cạnh chú rể Đoàn Mộc Thanh Lỗi không có cô dâu tồn tại, thay vào đó là hình chiếu hư ảnh, cùng chú rể đồng bộ di động trên thảm đỏ.

“Này, đây là sao?” Chu Lâm và Tề Chính cùng nhau nhỏ giọng hô lên.

Người ở một bên nghe đều quay đầu nhìn lại, tập thể đều là biếm cảm “Các người từ sao Hỏa xuống sao”.

“Ai nha, hai người không biết sao?” bạn học cấp hai bu lại, nhỏ giọng nói, “Hai người không lên diễn đàn sao? Sau tết mọi người đều thảo luận chuyện này. Hôm nay trước khi hai người tới chúng tôi còn nói mà! mảnh khỏe này làm thật lớn.”

“Mảnh, mảnh khỏe?” hai người hai mặt nhìn nhau.

“Đúng vậy, đây là hoạt động tuyên truyền của công ty môi giới hôn nhân Hôn Khánh lớn nhất thành phố, mảnh khỏe chính là kết hôn với một đối tượng lý tưởng không tồn tại, Đoàn Mộc Thanh Lỗi không phải là quản lý công ty đó sao, thế là liền bị tổng giám đốc xách ra làm vật hy sinh. Chuyện kết hôn nghiêm túc như thế mà cũng có người đồng ý lấy ra làm tuyên truyền, aizz ~”

“Đây chính là sự khác biệt giữa người thành công và người thường, tôi thấy cậu đang ghen tỵ thì có.”

“Rõ thế! không thấy mấy bàn trên tất cả đều là ký giả sao? Chúng ta ngồi ở đây chỉ là bình hoa làm bối cảnh thôi, tất cả đều là để tuyên truyền quảng cáo.”

“Đúng vậy. Nhưng Đoàn Mộc Thanh Lỗi cũng thật là kỳ lạ, tuyên truyền tìm người làm bối cảnh còn nghiêm túc như vậy, gọi hết bạn bè thân thích tới. Chẳng lẽ là nước phù sa không lưu ruộng ngoài, dùng tiền tuyên truyền của công ty mời mọi người ăn bữa cơm?”

Mọi người im lặng một chút, có lẽ cũng bắt đầu suy tư vấn đề này, có người giống như đột nhiên nhớ tới điều gì, kích động kêu mọi người xúm lại, thần bí nói:

“Đúng rồi đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, hình như có nghe ai đó nói, hôn lễ này hình như là Đoàn Mộc Thanh Lỗi chủ động đáp ứng.”

“Tại sao?”

“Cái này chính là lời đồn, mọi người có nhớ cấp ba có đoạn thời gian Đoàn Mộc Thanh Lỗi rất suy sụp?”

“Không có chú ý.”

“A, tôi biết tôi biết, lúc học cấp ba có lời đồn nói bạn gái của cậu ta bị tai nạn xe cộ mà chết.”

“Hả? Cậu nghe được từ nơi nào. Sao tôi chưa từng nghe nói qua.”

“Đúng đó. Tôi là bạn thời trung học cơ sở của cậu ta, không nghe nói cấp ba hắn có bạn gái.”

“Ai nha, người ta yêu sớm còn có thể để cho các người biết sao. Dù sao lúc ấy có lời đồn như thế.”

“Rồi rồi, coi như có, sau đó thì sao?”

“Sau đó nếu lời đồn kia là thật thì không phải đã rất rõ ràng rồi sao. Đoàn Mộc Thanh Lỗi vẫn không quên được cô gái kia, đến bây giờ cũng chỉ thích mình cô ta, vừa khéo lần này công ty cần, dứt khoát tổ chức hôn lễ ỉnh và bạn gái đã chết, dùng nó để tỏ rõ tâm ý của mình.”

“Không thể nào. Từ cấp ba đến bây giờ đã tám, chín năm rồi, Đoàn Mộc Thanh Lỗi si tình như vậy sao?”

“Cũng rất khó nói, tôi cảm thấy cậu ta có vẻ rất chung tình. Lúc học đại học mọi người có nhiều scandal như vậy nhưng chưa từng nghe nói cậu ta có bạn gái, đáng đáp cậu ta đâu có khó nhìn.”

“Nói vậy thì rất lãng mạn người thương ở trên Thiên đường, để cho tôi hôn lên dung nhan mỹ lệ của em lần nữa.”

“Cậu đọc nhiều tạp chí ba láp ba xàm quá rồi đó. này, Chu Lâm, cậu cười ghê tởm như vậy làm gì?”

“Không, không có, không có chuyện gì.”

Vội vàng lấy tay kéo khăn quàng cổ che mặt, khoe miệng Chu Lâm ức chế không được mà kéo tới tận mang tai.

Mới vừa nghe được bát quái thì tất cả cảm xúc tuyệt vọng đều xua tan, cho dù lần này hôn lễ của thằng nhóc không phải là vì mình mà là một cuộc mua bán đơn thuần, nhưng chỉ cần nghĩ tới chuyện hán không thuộc về với bất cứ ai vui sướng không cách nào nói rõ liền trút xuống toàn thân.

Thời khắc mấu chốt phải trấn định a trấn định! Lặp đi lặp lại thôi miên mình, Chu Lâm kiềm chế tâm tình kích động, cuối cùng cũng để khôi phục mới biểu cảm bình thường.

Hôn lễ tuyên truyền còn đang tiến hành theo từng bước, vì do công ty Hôn Khánh chuyên nghiệp tổ chức, cả quá trình đều tràn đầy kỳ thú cùng ấm áp.

Tiếp theo là trao nhẫn, Chu Lâm phát hiện cho dù là giả, Đoàn Mộc Thanh Lỗi vẫn rất nghiêm túc trao nhẫn cho ảo ảnh đối diện. Loại chuyên chú đó, giống như đức thằng nhóc lúc còn trẻ.

là đang, nhìn người nào?

Tim nảy lên, Chu Lâm cảm thấy hô hấp có chút khó khăn.

Đang thất thần thì bên tai đột nhiên vang lên một trận tiếng vỗ tay, thì ra không biết công ty Hôn Khánh dùng kỹ xảo gì khiến cô dâu ảo ảnh thật sự đeo nhẫn được cho chú rể. Mọi người sợ hãi than thiết kể chi tiết xảo diệu, không khí toàn trường đều bị kéo lên.

Sau khi trao nhẫn, nghi thức cuối cùng cũng tiến hành đến bước mời rượu, chú rể cô dâu và phù rể dâu phụ cùng đi tới, một bàn một bàn mời rượu. Mặc dù là giả, nhưng dù sao cũng là hôn lễ dùng để tuyên truyền, mọi người trên bàn rượu đều không có làm khó quá nhiều, đều vội vã mời một ly liền cho đi. Thế là rất nhanh Chu Lâm liền nhìn thấy Đoàn Mộc Thanh Lỗi bưng lấy ly rượu, đi tới bàn mình ngồi.

Hít một hơi thật sâu, thở ra, Chu Lâm và đám người Tề Chính đứng dậy, bưng ly lên cùng nhau đối mặt với chú rể. Giờ phút này khoảng cách của hai người chỉ có một mét, Chu Lâm tham lam nhìn khuôn mặt người đàn ông trưởng thành trước mắt, phát giác có chút xa lạ, y theo bản năng tìm kiếm dấu vết ngây ngô của thiếu niên từng có.

“Cám ơn mọi người hôm nay tới dự hôn lễ của tôi. Tôi kính mọi người một ly.”

Mỉm cười nói, Đoàn Mộc Thanh Lỗi nâng ly chúc mọi người, lúc quét qua một vòng không ngoài dự liệu dừng ở chỗ Chu Lâm một chút, trong mắt nhanh chóng lướt qua một tia kinh ngạc, sau đó lại khôi phục bình thường ngửa đầu uống một hơi cạn sạch ly rượu.

Mọi người được kính rượu nói mấy lời “Kết hôn vui vẻ” rồi cũng uống hết ly. Lúc Chu Lâm ngửa đầu uống thì cảm giác được có ánh mắt nhìn mình, lúc nhìn lại thì phát giác Đoàn Mộc Thanh Lỗi đã xoay người đi xuống bàn dưới rồi.

Sau đó không có gì ngoài ý muốn xảy ra. Hôn lễ kết thúc lúc chín giờ rưỡi, buổi tiệc kéo dài đến mười giờ. Mọi người ăn no, chín giờ bốn mươi bắt đầu lục tục rời đi. Chu Lâm và Tề Chính cáo biệt bạn học ngày xưa, vừa trò chuyện vừa đi ra ngoài.

Đi tới cửa khách sạn, Chu Lâm đột nhiên a một tiếng, sau đó nói cho Tề Chính mình để quên đồ, phải đi vào lại một chuyến.

Đường về nhà của hai người khác nhau, chờ cũng không có ý nghĩa, Tề Chính xách theo bánh kẹo cười phất phất tay tạm biệt Chu Lâm rồi đi trước một bước.

Mắt nhìn Tề Chính đi xa, Chu Lâm xoay người trở lại hội trường. Thật ra y chỉ để quên bật lửa, lý do quên đương nhiên là vì.

“Anh Khiết Văn!”

31. Chương 31

Edit: Đàm Cơ

Giọng nói quen thuộc vang lên, Chu Lâm dừng bước, sau đó quay người lại liền bị lôi vào một con hẻm vắng gần đó

Nụ hôn làm cho người ta hoài niệm rồi lại mới lạ ấp tới, nhanh chóng cạy ra mở răng cớp lấy hô hấp. Lúc đầu Chu Lâm thoáng sửng sốt, sau đó liền dùng một tay bám vúi lấy bả vai người nọ, không để ý tay trái đau đớn mà ôm thật chặt lấy hắn.

là của mình, người này còn là mình.

Mỗi một khắc, trong đầu y đều lặp đi lặp lại cường điệu ý niệm đó, cảm giác mất mà được lại lớn hơn hết thấy, khóe miệng của Chu Lâm không tự chủ được cong lên.

Liên tiếp nuốt mấy nụ cười thầm cuối cùng đối phương cũng ngừng hôn. Người đàn ông bất đắc dĩ dùng trán chống lại Chu Lâm, kêu một tiếng:

“Này.”

“Thật xin lỗi.” Chu Lâm theo bản năng néo néo lỗ tai của hắn, sau lại vì cảnh tượng quen thuộc này mà nở nụ cười lần nữa.

mặc dù thay đổi, nhưng vẫn như cũ là thằng nhóc ấy.

“Đừng cười, Chu, Lâm.”

Hoàn toàn bất mãn, Đoan Mộc Thanh Lỗi cắn răng kêu tên Chu Lâm. Chu Lâm hơi ngẩn ra, hỏi hắn:

“Cậu biết rồi hả?”

“Không, cái gì cũng không biết. Trừ liệu mạng nhớ lại Chu Lâm học cùng cấp ba và tiểu học là một người mập mạp ra thì những điều khác tôi đều không biết.” Đoan Mộc Thanh Lỗi phẫn hận nói, ngay sau đó tựa đầu vào vai Chu Lâm, ở bên tai y hạ mệnh lệnh như vậy:

“Nhanh lên, nói toàn bộ cho tôi biết đi.”

Sau đó theo Đoan Mộc Thanh Lỗi đi vào khách sạn tạm thời thuê một phòng ở tầng 18, mở đèn đầu giường trong phòng ra, Chu Lâm đứng ở cửa sổ sát đất to lớn nhìn cảnh tuyết rơi ở thành phố bên ngoài, vì tình cảnh xa lạ này mà cảm thấy có chút khản trương.

“Nơi này độ ẩm rất vừa phải, cởi áo khoác xuống đi?”

Đang sắp xếp lại những chuyện cần nói tiếp theo trong đầu thì phía sau vang lên một câu nói như vậy, Chu Lâm xoay người, thấy được Đoan Mộc Thanh Lỗi đã cởi âu phục chú rể chỉ mặc một cái áo sơ mi.

“À, được.”

Vừa gạt đầu, một đôi tay liền duỗi tới dịu dàng cởi áo khoác còng kền bên ngoài của Chu Lâm, lại một vòng một vòng thay y cởi ra khăn quàng cổ.

Thân thể nhất thời nhẹ nhàng rất nhiều. Chu Lâm vuốt vuốt vai trái có chút sưng lên, nói tiếng “Cám ơn” đồng thời hỏi một câu:

“Đúng rồi, nơi này vừa đặt à?”

“Ừ. Mời rượu xong liền cho người đặt.” Đoan Mộc Thanh Lỗi trả lời một tiếng, tiếp tục nói: “Mặc dù khi đó còn chưa xác định, chỉ tưởng là ảo giác hoặc là người tương tự. Muốn lập tức xác nhận, nhưng chuyện của công ty còn chưa kết thúc nên không thể làm gì khác hơn là nhẫn nhịn. Thật vất vả hôn lễ mới kết thúc, đẩy hết những việc còn lại thì đột nhiên phát hiện anh đã đi rồi, bị dọa sợ đến mức tôi lập tức đuổi theo ra, thật may là lại nhìn thấy anh quay trở về. Vốn muốn lập tức dẫn anh tới, nhưng vừa phát hiện bộ dáng của anh vẫn như mười năm trước, một chút cũng không có đổi cho nên dứt khoát muốn thử, gọi ‘anh Khiết Văn’ xem xem.”

Nói đến chỗ này, Đoan Mộc Thanh Lỗi đột nhiên dừng động tác, bắt đầu không nhúc nhích nhìn Chu Lâm, nửa ngày sau mới lẩm bầm lầu bầu như nói thầm:

“Kết quả thật sự là anh. Giống như đang nằm mơ vậy.”

Vì giọng nói kia mang theo không thể tin khiến Chu Lâm chần chờ một chút, đưa tay phải vuốt vuốt tóc Đoan Mộc Thanh Lỗi: cho dù biết đối phương đã trưởng thành nhưng vẫn bất giác muốn dùng phương thức này an ủi hẳn.

Ngay sau đó lại phát hiện, Đoan Mộc Thanh Lỗi 28 tuổi còn cao hơn 18 tuổi một chút, duỗi tay mới có thể chạm đến, có chút cảm giác mức nước lòng sông chênh lệch mặt biển.

Không chỉ là chiều cao, ngũ quan lúc trưởng thành khác biệt rất rõ so với thời thiếu niên cũng đã nói lên đầy đủ thời gian trôi qua rất lâu. Tay Chu Lâm thuận theo trán đi xuống phía dưới, khẽ vuốt khuôn mặt của Đoan Mộc Thanh Lỗi, muốn xác nhận toàn bộ những nơi đã thay đổi: mi gian, cặp mắt, sống mũi, cùng với gương mặt không còn đường cong nhu hòa.

Kế tiếp, ngón tay chạm lấy đôi môi, lúc y phản ứng kịp thì Đoan Mộc Thanh Lỗi đã nhẹ nhàng ngậm ngón tay y vào trong miệng. Đầu ngón tay truyền tới cảm giác ấm áp khiến cho sống lưng Chu Lâm tê dại một trận. Dừng một chút, y liền tuân theo bản năng rút ngón tay ra, hôn lên.

Trong lúc vô tình, Chu Lâm từ từ bị Đoan Mộc Thanh Lỗi chiếm thế chủ động đẩy ngã trên giường. Dịu dàng hôn thật lâu sau, hai người mặt đối mặt nằm cùng nhau, cự ly gần gũi đưa mắt nhìn lẫn nhau. Một hồi lâu, Đoan Mộc Thanh Lỗi nói như vậy:

“Bây giờ nói đi, xin anh, nói hết tất cả cho tôi biết.”

“Ừ.”

Không cách nào chống cự giọng nói mềm mại mang theo một tia khẩn cầu này, Chu Lâm nhắm mắt lại suy nghĩ một chút, hơi có chút hỗn loạn bắt đầu tự thuật, cố gắng đem toàn bộ kinh nghiệm của chính mình nói cho người trước mắt này

Từ khi nhặt được đồng hồ đeo tay, đến một lần lại một lần xuyên không.

Lúc nói đến mình lục lọi tìm ra quy tắc xuyên không của đồng hồ đeo tay thì vốn tưởng rằng đối phương sẽ lộ ra vẻ mặt không thể tin được nhưng Đoan Mộc Thanh Lỗi lại chỉ an tĩnh nghe, thỉnh thoảng lấy tay vuốt tóc Chu Lâm.

“. Sau đó, tôi xuyên trở về. Cái đồng hồ đó cũng hỏng, tôi tính ngày mốt đưa đồng hồ đi sửa xem. còn lại, OVER.”

Giản lược nói xong mọi chuyện, Chu Lâm nhìn Đoan Mộc Thanh Lỗi thủy chung không có phản ứng gì quá lớn, chờ đợi đánh giá cuối cùng của hẳn. Trên thực tế nghĩ lại kinh nghiệm mấy tháng trải qua, chính bản thân Chu Lâm cũng sinh ra cảm giác không thể tin, nếu không phải người mình yêu sâu đậm đang ở trước mặt, dường như y sẽ cho rằng đó là một giấc mộng Nam Kha.

Vậy hẳn thì sao? Người nằm ở trước mặt mình này sẽ tin tưởng những lời nói hoang đường đó sao? Đồng hồ đeo tay đã hư không có cách nào làm chứng, có chăng chỉ là lời nói từ một phía của mình, như vậy hẳn

sẽ tiếp nhận đó là lý do khiến mình biến mất mười năm sao?

Không cách nào biết ý tưởng của người trước mặt, Chu Lâm bắt lấy tay Đoàn Mộc Thanh Lỗi, nhẹ nhàng cầm đồng thời cảm thấy thấp thỏm một trận.

“Tôi. . . .” im lặng một hồi, cuối cùng đối phương cũng đáp lại, Đoàn Mộc Thanh Lỗi ngẩng đầu lên, nói như vậy:

“Tôi đã từng nghĩ cậu là người ngoài hành tinh, cứ mười năm sẽ đến trái đất một lần.”

“Hả? !”

Thoáng sững sốt một chút, Chu Lâm phản ứng kịp liền nở nụ cười, ngay sau đó chợt hiểu vì sao khi nghe thấy chuyện xuyên không siêu hiện thực thì đối phương cũng có thể mặt không biến sắc.

Tâm tình khấn trương buông lỏng xuống, lập tức bị người bắt mẫn hôn che miệng, kết quả vui vẻ cười đồng thời hơi thở cũng rối loạn. Đoàn Mộc Thanh Lỗi ôm lấy Chu Lâm, phảng phất giống như thằng nhóc con giận dỗi nói lảm bảm:

“Không cho phép, tôi nghiêm túc nghĩ như thế đấy. . . . sau khi cậu biến mất mẹ tôi đã kể cho tôi nghe chuyện lúc tôi còn bé, bà ấy nói tôi đừng lo lắng, nói năm đó cậu cũng đột nhiên xuất hiện lại đột nhiên không hề có tin tức như vậy. Hơn nữa. . . .”

“Hơn nữa?”

“Hơn nữa, trừ điều đó ra, tôi không có cách nào tìm được lý do có thể giải thích vì sao cậu lại đột nhiên biến mất. . . . Cứ thế, ngay cả gọi cũng không kịp, cậu đột nhiên biến mất ở trước mắt tôi. . . . Loại chuyện đó, ” giọng nói chợt có một tia nghẹn ngào, Đoàn Mộc Thanh Lỗi dừng một chút, đầu tựa vào vai Chu Lâm:

“Loại chuyện đó, xin cậu, đừng làm cho nó xảy ra nữa.”

Chu Lâm ôm lấy Đoàn Mộc Thanh Lỗi. Mặc dù cũng từng tưởng tượng đến phản ứng của thằng nhóc khi mình đột nhiên biến mất nhưng cho tới bây giờ mới có cảm thụ chân thực. Thân thể từ từ bị ôm sát, cảm giác sợ hãi đối phương từng trôi qua truyền tới rõ ràng. Chu Lâm nhẹ nói “Sẽ không, sẽ không biến mất nữa”, sau đó thu lại năm ngón tay nắm chặt áo phía sau lưng Đoàn Mộc Thanh Lỗi giống như đang đảm bảo với hắn.

Bên trong gian phòng an tĩnh một trận, hai người chỉ ôm nhau nằm, vốn tưởng rằng cứ kéo dài như vậy thì tay trái vì giữ nguyên tư thế thời gian dài khiến cơ bắp căng, y bất giác được co tay lại đồng thời cánh tay truyền đến đau đớn cảnh cáo

“Hix.” Không nhận được hít một hơi, thế là liền bị người đối diện phát hiện.

“A, thật xin lỗi, áp phải sao?”

Vừa hỏi như vậy, cự ly giữa hai người liền kéo ra, y không hy vọng ẩm áp rời đi, Chu Lâm liền ngăn lại động tác muốn dời thân thể ra của Đoàn Mộc Thanh Lỗi, vội vàng nói:

“Không, không phải, là tôi giật mình.”

Nhưng cho dù nói không sao, tâm mất an cần vẫn còn lưu lại. Đoàn Mộc Thanh Lỗi nhìn cánh tay trái Chu Lâm để ngang trước ngực, nhẹ nhàng nắm ngón tay lộ ra ngoài thạch cao.

“Nơi này, bị thương lúc đó sao?”

“Hả? ừ. . . . nứt xương nhỏ mà thôi, rất nhanh là tốt rồi, đừng lo lắng.”

Thói quen xoa xoa lỗ tai đối phương thì lại bị bắt được cổ tay, Đoàn Mộc Thanh Lỗi dụi mặt vào lòng bàn tay của Chu Lâm, ánh mắt lộ ra thần sắc hối tiếc, buồn buồn nói:

“Những điều khác chưa tính, chẳng qua điều này. . . . Sớm biết ngày đó đẩy tên quỷ say lái xe ra ngoài đánh một trận.”

Lòng bàn tay tràn đầy hô hấp ấm áp của đối phương, cảm giác ngứa ngứa cùng giọng nói không cam lòng khiến cho Chu Lâm khẽ cười một chút, sau đó phát hiện người này vẫn dễ thương như vậy, chẳng thay đổi chút nào, cảm giác động tâm cũng không vì bề ngoài cùng sự trưởng thành của hắn mà giảm bớt nửa phần.

Cũng chính là vì vậy mà thời gian bị lãng phí càng làm cho người ta cảm nhận đau lòng. Rõ ràng, rõ ràng muốn luôn ở bên cạnh hắn, kết quả lại nhảy qua thời gian tám tháng, sau đó còn để thẳng nhóc chờ đợi mình mười năm trong khi hoàn toàn chưa rõ tâm ý của mình. Nếu như một lần lại một lần chờ đợi trong đau khổ là cái giá cao nhất định phải trả để hai người ở chung một chỗ thì tại sao những chuyện này không phải do mình chịu đựng?

“Tôi cũng. Muốn đánh gã.” Nhỏ giọng phụ họa theo như vậy, Chu Lâm nâng mặt Đoan Mộc Thanh Lỗi lên dùng sức hôn.

Chẳng qua là dù có hôn nhiều hơn nữa thì cũng không thể bù lại được, bởi vì không thể hối hận vì đã yêu đối phương cho nên dù xảy ra những chuyện làm cho người ta đau lòng cũng không thể hối hận. Chu Lâm cảm thấy hạnh phúc đồng thời cũng ném vị bất đắc dĩ khổ sở, trong lòng không ngừng lặp đi lặp lại nói với người đàn ông đã không còn là trẻ con nữa:

“Tôi sẽ bù lại cho cậu, sẽ bù lại cho cậu.”

Nụ ôn an ủi thậm chí có chút sầu não, bị đối phương hoàn toàn tiếp thu liền từ từ biến chất.

Lúc phát giác thì quần áo trên người đã bị người cẩn thận dịu dàng tránh nơi bị thương mà cởi ra. Cho dù trong phòng có mở máy sưởi thì thân thể vẫn vì bại lộ ở trong không khí mà cảm thấy lạnh lẽo, nhưng rất nhanh lại vì một người khác hôn xuống mà bị điểm lên ngọn lửa .

Quả nhiên là người lớn. . . Tay chân thật đúng là mau a.

Vừa lơ đãng cảm thán thì nơi bị bầm trên vai phải bị người nhẹ nhàng cắn, cảm giác nhói đau truyền đến, hung phạm ngẩng đầu lên nhìn mày nói thắm một câu “Đều là mùi rượu thuốc ” .

Nhìn vẻ mặt bất mãn kia y không nhận được cảm thấy thật dễ thương mà cười lên, đôi môi nóng cháy của đối phương nhân cơ hội đánh lên tiến lên công thành đoạt đất, mùi thuốc có chút sấp khuếch tán ở trong miệng.

“Quả nhiên.” Một lần nữa tách ra, Chu Lâm lè lưỡi chế nhạo nói: “Ai bảo cậu cắn.”

“Không được sao?” giọng nói trầm thấp vang lên bên tai khiến cho Chu Lâm ngẩn ngơ, còn chưa trả lời thì lỗ tai đã bị cắn nhẹ. Nhiệt độ từ nơi bị cắn truyền tới, lan xuống cổ sau đó đến toàn thân.

“Này.” Muốn nói gì đó nhưng vừa lên tiếng liền dừng lại, bởi vì cái tay vẫn du tẩu ở trước ngực đột nhiên đè xuống nơi nổi lên bên phải, cảm giác quái dị từ nơi đó truyền đến.

Nơi đó của đàn ông không thể đùa, dưới sự kích thích dần dần có cảm giác thùng thưng tê dại, lúc bị hắn dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng gãi thì thân thể phảng phất như có điện vọt qua nẩy lên hạ xuống, kinh ngạc với thân thể không tự chủ được mà phản ứng, Chu Lâm trốn to hai mắt nhìn Đoan Mộc Thanh Lỗi đang úp sấp trên người mình.

“Có cảm giác?” hơi có chút ý xấu hổ, Đoan Mộc Thanh Lỗi cúi đầu, có lẽ muốn cắn bên kia. Chẳng biết tại sao lại cảm thấy không thể để cho hắn làm như thế, Chu Lâm vội vàng lấy tay bảo vệ ngực trái

Hai người đồng thời sửng sốt một chút, phản ứng kịp người ở bên trên liền không nhận được xì nở nụ cười. Bản thân cũng biết phản ứng phảng phất như đang chống cự sắc lang này thật là kém, Chu Lâm ngưng ngừng do dự một chút dời tay đi, phát giác mình không có cách nào ưỡn ngực nói câu “Cậu tiếp tục đi”, chỉ có thể tức giận vươn tay bắt lấy cổ áo của Đoan Mộc Thanh Lỗi, dùng sức kéo xuống người vẫn còn đang cười kia xuống.

Đầu lưỡi đánh vào khoang miệng lần nữa, lần này Chu Lâm chọn lựa tiến công. Cảm giác được hô hấp của người ở trên đã bắt đầu rối loạn, Chu Lâm lấy tay mở nút áo sơ mi của đối phương, lặng yên không một tiếng động luồn tay vào.

Vuốt ve lấy lồng ngực thật dày, cảm xúc ngoài ý muốn không tồi, lòng bàn tay xẹt qua điểm nổi lên trước ngực Đoan Mộc Thanh Lỗi thì dừng lại, đứng lực độ nhéo xuống. Dĩ nhiên, chỉ vuốt ve thì không đủ, muốn trả lại hết những chuyện đối phương làm với mình, Chu Lâm dùng ngón tay kẹp lại nơi đã trở nên cứng rắn nổi lên, ngón giữa qua lại ma sát lấy.

“Có cảm giác rồi hả?” Nhận ra thân thể đối phương run rẩy rất nhỏ, cuối cùng cũng trả lại những lời này, nhưng còn chưa đắc ý bao lâu, thân thể gần trong gang tấc đột nhiên rời đi, còn đang suy nghĩ xảy ra chuyện thì trong phòng vang lên tiếng khóa kéo – quần dài kể cả quần lót của Chu Lâm đều bị cởi hết.

Phân thân nửa cương lập tức nhảy ra bại lộ ở trong mắt đối phương, bị đánh lén thành công khiến Chu Lâm có chút ách não cùng xấu hổ, y cảm thấy hơi tức giận: người này chưa cỡi cái gì, dù có mở vài cái nút nhưng chỉ lộ ra lồng ngực mà thôi. Chu Lâm đưa tay đặt ở trên bụng Đoan Mộc Thanh Lỗi, không tự chủ dùng giọng nói người lớn ra lệnh cho thẳng thớm:

“Cậu cũng cỡi.”

Đối phương cười lên, không hề phản đối đứng dậy cởi bỏ quần áo, lúc mở ra nịt trên quần, quần dài tây trang kể cả quần lót đều bị kéo xuống ném đi, kết hợp với động tác cởi quần áo hết sức anh tuấn là thân thể rắn chắc lộ ra khiến cho Chu Lâm nghiêng rằng một trận, sau đó khi nhìn thấy nơi phách lối đứng thẳng thì thoáng xuất thần

Ngay cả nơi này cũng lớn a.

Theo bản năng nghĩ như vậy, cổ họng đột nhiên có cảm giác khô khốc, lúc muốn hôn thì liền bị áp trở về hôn lên lần nữa. Hai người xích lõa dán chặt chung một chỗ, lấy môi nhiều loạn hô hấp đồng thời theo bản năng ma sát lẫn nhau.

“Ừm.” Tiếng rên rỉ không có cách nào nhịn được tiết đi ra ngoài, trong thân thể truyền tới cảm giác kích thích càng ngày càng mãnh liệt. Nhưng không đủ, còn muốn nhiều hơn nữa. Đang muốn tuân theo ý nghĩ của mình thì Chu Lâm đột nhiên phát hiện đôi tay vẫn vòng ở thắt lưng mình bắt đầu vòng ra sau thân thể của mình, giống như trêu đùa mà vuốt ve hai đùi rồi lên vào giữa đùi.

“Cậu.” Biết ý đồ của đối phương, Chu Lâm đẩy Đoan Mộc Thanh Lỗi ra, ý do chưa hết liếm liếm môi mới vừa bị khê cắn qua, hơi nhạo báng nói:

“Bây giờ rất nhuận nhuyễn ha.”

“Ừ, mặc dù không biết lúc nào mới có thể gặp lại, nhưng vì thời điểm này tôi phải có chút nghiên cứu chuẩn bị chứ.” Đoan Mộc Thanh Lỗi khê liếm lấy lòng bàn tay của Chu Lâm, lẩm bẩm, “Cậu quên tôi là một học sinh tốt nhiệt tình yêu thương học tập sao?”

Vừa nghe hắn nói như vậy y liền không nhịn được dờ khóc dờ cười nhéo lấy lỗ tai của hắn: “Cậu chuẩn bị là thành lập ~ trên cơ sở thượng tôi sao?”

“Cậu muốn ở phía trên tôi cũng không phản đối, nhưng tình huống bây giờ cậu có làm được không?” Đoan Mộc Thanh Lỗi lộ ra ý cười xấu xa, ngay sau đó giống như làm nũng mà áp sát vào tai trái của Chu Lâm kêu một tiếng “anh Khiết Văn”, sau đó chuyển quan tai phải hạ giọng kêu một tiếng “Chu Lâm”.

Dường như là bại trận ngay lập tức, Chu Lâm nheo mắt lại nhìn người trước mặt – bởi vì người này, cho nên chỉ cần hắn hy vọng mình đều không thể từ chối. Sau này xem ra sẽ bị ăn gấu gao, nhưng dù như vậy vẫn cảm thấy không tệ. Chu Lâm cong khóe miệng mỉm cười, ngay sau đó chấp nhận ôm lấy cổ Đoan Mộc Thanh Lỗi hôn lên, tựa như cổ động nói

“Như vậy, đến đây đi!”

Bị kích động người ở trên liền hóa thân thành dã thú mất đi không chế, thân thể bị mở ra tiến vào thậm chí trình độ dung đưa kịch liệt vượt qua tưởng tượng. Cho dù đã hết sức cẩn thận, tay trái vẫn có chút không ổn, nghĩ đến ngày hôm sau có nên đi bệnh viện xem một chút không thì kết quả lúc Đoan Mộc Thanh Lỗi dọn dẹp tẩy sạch thì hai người lại ở trong phòng tắm làm một lần.

Kết quả của làm loạn chính là cả hai đều mệt mỏi bò lên giường nằm cùng nhau. Khí lực toàn thân có lẽ đều bị dùng hết, Chu Lâm mặc cho Đoan Mộc Thanh Lỗi nghiêng người ôm mình vào trong ngực, giống

như đã từng trôi qua, sờ sờ bụng.

Hai người bắt đầu câu được câu không tán gẫu. Mặc dù rất muốn biết mười năm này đến tột cùng đối phương vượt qua như thế nào nhưng vẫn hỏi tình hình gần đây trước đã.

Trước hết chính là nghe đối phương giải thích chuyện hôn lễ, quả nhiên là giống như bạn học bát quái, vì tỏ rõ quyết tâm của mình nên hẳn mới làm vậy. Tiếp sau đó biết chuyện mẹ Đoan Mộc đã tái hôn nghe thấy mẹ Đoan Mộc cuối cùng cũng tìm được mùa xuân thứ hai hơn hai năm trước, cũng cùng cha dượng của Đoan Mộc Thanh Lỗi di cư sang New Zealand thì Chu Lâm nửa lật người gãi gãi tóc của Đoan Mộc Thanh Lỗi, nhỏ giọng hỏi hẳn:

“Cô đơn sao?”

“Ừ.” Thành thật trả lời như vậy, đối phương chôn đầu xuống, như thằn nhóc làm nũng cọ nhẹ cổ Chu Lâm.

Cảm giác thương tiếc tràn đầy cõi lòng, Chu Lâm xoa lấy lỗ tai người thương, hôn lên trán của hẳn

Mười năm trôi qua không thể bù lại nhưng tương lai mình còn có thời gian dài hơn nữa để cùng với hẳn, từ nay về sau chỉ nguyện cùng hẳn, mà điều đầu tiên phải làm là tiến sát vào bên tai của hẳn nói một câu “Tôi yêu cậu”.

Hoàn chính vẫn còn 2 phiên ngoại

32. Chương 32: Chương Phiên Ngoại Một

Edit: Đàm Cơ

Đây là một câu chuyện xưa về một con sói nhỏ thương tâm.

Thật lâu trước kia, ở một nơi nào đó trong rừng sâu có một con sói con thông minh hiểu chuyện.

Bởi vì ba ba sói đã ra đi từ khi Tiểu Hôi lang còn rất nhỏ cho nên chỉ còn lại Tiểu Hôi lang và mẹ lang sống nương tựa lẫn nhau.

Có một ngày, mẹ lang ra ngoài tản bộ mang về một con gấu.

“Đây là chú út nha.” mẹ lang nói như vậy, từ đó về sau Tiểu Hôi lang có một con gấu là chú.

Gấu là một loài động vật nhìn mềm núc ních rất vô dụng cho nên mới đầu Tiểu Hôi lang không để chú gấu vào trong mắt.

Nhưng chú gấu lại bị mẹ lang lôi kéo thường thường đến tìm Tiểu Hôi lang đi chơi, dần dần, Tiểu Hôi lang liên phát hiện, thì ra chú gấu biết rất nhiều chuyện mà mình không biết.

Ví dụ như bắt con cua, ví dụ như móc quả hạch, lại ví dụ như ở lợi trong dòng suối nhỏ vừa tắm rửa vừa kiếm thức ăn trong bùn đất ——

Cơm tối là gà rừng thịt xào hạt dẻ, mặc dù chú gấu là người lớn, nhưng người nấu lại là Tiểu Hôi lang.

Quả nhiên vẫn rất vô dụng a. Tiểu Hôi lang nghĩ. Nhưng nhìn thấy chú gấu thích ý liếm móng vuốt sau khi ăn xong thì lại cảm thấy thật vui vẻ.

—— bữa sau nói mẹ đi bắt thỏ đi.

Nhìn cái đuôi mập mập màu đen trắng xinh đẹp đang lắc lắc của chú gấu, Tiểu Hôi lang quyết định thực đơn cho bữa cơm tối tiếp theo .

Hạ đi thu tới, trải qua đánh nhau, ngã bệnh, giận dỗi với mẹ lang, đủ loại khảo nghiệm, những ngày cùng đồng hành với chú gấu nháy mắt đã trôi qua. Ngày đầu tiên các bạn cùng tuổi với Tiểu Hôi lang đi săn, rất nhanh sẽ đến.

“Chú tôi xem nghi thức đi săn của tôi chứ?” Nghiêng đầu hỏi như vậy, chú gấu đang rúc...rúc...(tiếng gãy vỡ) gặm cua liền dừng lại lấy móng vuốt gãi gãi đầu, gật đầu một cái.

Mặc dù thật vui vẻ, nhưng lại không muốn biểu lộ ra, sau khi chú gấu về nhà, Tiểu Hôi lang liền chạy lên đỉnh núi ô ô kêu hai tiếng ——

Tối nay trăng vừa sáng lại lớn lại tròn, phía trên còn giống như có hình bóng con gấu đang nghịch ngợm cười với Tiểu Hôi lang.

Kết quả vào nghi thức săn bắn ngày hôm sau, chú gấu không có tới. Mãi cho đến ngày thứ ba mới xuất hiện ở cửa nhà Tiểu Hôi lang, dùng móng vuốt gõ cửa nói xin lỗi với Tiểu Hôi lang.

Không tha thứ, không tha thứ. Tiểu Hôi lang cuộn cái đuôi giận dữ, đến cuối cùng vẫn không mở cửa.

Giận dữ thì giận dữ, một ngày hai ngày ba ngày, lửa giận trong lòng từng chút từng chút dập tắt. Nhưng sau đó chú gấu lại không thấy tăm hơi, cho dù mỗi ngày mỗi ngày Tiểu Hôi lang đều chờ đợi ở nhà, tiếng đông đông gõ cửa cũng không vang lên.

Cho đến lúc không thấy mới biết được trân quý. Tiểu Hôi lang đứng ở bên dòng suối không có chú gấu, nhìn cá bơi qua bơi lại trong nước, lúc này mới phát giác mình đã thích con gấu hư yêu trên đồi người khác đó

Thích cái đuôi mập của nó, thích vành mắt đen của nó, thích bộ dạng ngốc ngốc tắm rửa của nó, thích nó bởi vì mình bị bệnh mà vội vã, thích nó thỉnh thoảng an tĩnh ngồi bên cạnh mình ngăn người, thích nó cười đắc ý xấu xa sau khi làm chuyện xấu

Thích nó nhiều như vậy, nhưng đến tột cùng nó chạy đi đâu rồi? Chẳng lẽ là bị thợ săn bắt đi? Tại sao lâu như vậy cũng không trở lại? Tiểu Hôi lang cúi thấp đầu, dù nghĩ thế nào cũng không thông.

Một mùa nữa trôi qua. Tiểu Hôi lang dần dần trưởng thành, khi nó đã có thể phát ra tiếng rống thật dài như một con sói trưởng thành thì rốt cục chú gấu cũng đột nhiên xuất hiện khi Tiểu Hôi lang đi săn.

Một hộp ngậm lấy cổ của nó, Tiểu Hôi lang mang theo chú gấu nhanh chóng chạy về nhà, dùng cái đuôi nhốt chặt lấy nó, ép hỏi trong thời gian này đến tột cùng đi nơi nào.

“Đi ngọn núi bên kia, bên kia bên kia nữa.” Nói như vậy, chú gấu lại xin lỗi vì mình không đến nghi thức săn bắn.

Thật ra thì đã sớm không tức giận, Tiểu Hôi lang dùng đầu cọ vào trong ngực chú gấu, chỉ muốn sau này vĩnh viễn ở chung một chỗ.

Từ này về sau lại luôn dính vào chú gấu, Tiểu Hôi lang thường thường liếm bộ lông xinh đẹp mềm mại của chú gấu, một lần lại một lần, khắp nơi nhấn nhủ tâm tình của mình ——

Thích thích thích.

Chú gấu mặc dù không nói gì, nhưng luôn dùng móng vuốt ôm lấy Tiểu Hôi lang, động tác rất dịu dàng.

Mình cũng được thích đi? Tiểu Hôi lang bất an rồi lại tin chắc như vậy.

Kết quả ngày hạnh phúc không được bao lâu, chia cách lại đến.

Thì ra chú gấu thật sự là một con gấu trên mặt trăng, cho nên khi nó rốt cục nói với Tiểu Hôi lang câu cấm là nó thích mình liền bị bắt trở lại trên mặt trăng.

Bên tai còn lưu lại câu “Thích cậu”, bóng dáng nó lại biến mất cực nhanh ở trong bóng đêm ——

Không hiểu đến tột cùng đã làm sai điều gì, rõ ràng chỉ muốn ở chung một chỗ mà thôi, Tiểu Hôi lang hướng về phía mặt trăng gào lên, chảy xuống nước mắt thương tâm.

Từ đó về sau, buổi tối mỗi ngày Tiểu Hôi lang đều đi lên đỉnh núi nhìn trăng sáng. Một ngày lại một ngày, một năm rồi lại một năm, cho dù Tiểu Hôi lang trưởng thành, thành thực, thậm chí biến thành một con sói xám lớn uy phong lẫm lẫm có thể tự mình chống đỡ một phương, nhưng nó vẫn đang cô đơn chờ đợi ——

Chờ đợi có một ngày, con gấu thuộc về nó sẽ đi ra khỏi mặt trăng, một lần nữa trở lại bên cạnh nó

“Đinh ——”

Tiếng đồng hồ báo thức vang lên thì người đàn ông liền vươn tay, lục lọi tắt đi chuông báo thức.

Người nằm đối diện vì ngại ồn ào mà phát ra tiếng kháng nghị mơ hồ không rõ, lắc đầu một cái, lại vùi đầu vào trong ngực người đàn ông kia.

Ý thức được thứ ghim ghim đâm vào trước ngực mình chính là mái tóc mềm mại của người kia, người đàn ông mở mắt, cúi đầu nhìn người đang tứ chi quẩn quýt với mình ——

Mặc dù lúc này chỉ nhìn thấy đỉnh đầu, nhưng lại biết rõ, người đang ngủ ngọt ngào kia chính là người giống như đúc mười năm trước.

“Cuối cùng cũng đợi đến cậu.” Hôn một cái lên mái tóc người thương, người đàn ông cẩn thận tránh ra cánh tay trái bị thương của đối phương, ôm y càng chặt hơn, rồi sau đó lại một lần nữa nhắm mắt lại.

Cho nên chuyện xưa cuối cùng cũng có một kết cục tốt đẹp.

Một lần nữa đi vào giấc mộng, khoe miệng Tiểu Hôi lang treo lên một nụ cười

33. Chương 33: Chương Phiên Ngoại Hai

Edit: Đàm Cơ

Năm nào cũng có ngày gặp mặt, năm nay lại đặc biệt nhiều.

Nhân kỳ nghỉ còn chưa kết thúc, lão đại Thu Hương lại triệu tập mọi người ra ngoài gặp mặt, chủ đề gặp mặt trừ bày tỏ thăm hỏi đồng tình với đồng chí Chu Lâm bị xe đụng vào đêm giao thừa ra, còn lại là tuyên bố tin tức hân cùng với bạn gái Tiểu Bạch Thổ sắp đính hôn.

Tin tức tuyên bố xong, bên trong phòng bao yên lặng một trận, ngoài ý muốn không có người nào phỉ nhổ, kế tiếp, người phản ứng lại đầu tiên quyết định lên tiếng —— một câu “Đầu heo! Chuyện vui sao không nói sớm một chút!” , sau đó chính là tiếng chúc mừng cùng chúc phúc.

“Cám ơn, cám ơn!” Thu Hương rưng rưng đem dùng sức cầm tay, hát đầu mỗi người trừ Chu Lâm để bày tỏ cái lý tưởng hào hùng với mọi người, nói:

“Các đồng chí, phần mộ tình yêu, người anh em tôi đi trước một bước.” .

Đắc ý quá ... kết quả chính là bị nước miếng bao phủ, đang lúc mọi người tôi một câu anh một câu công kích đến, Thu Hương giãy giụa bên lề ranh cái chết, vì dời đi lực chú ý mà rống lên một câu:

“Này, tất cả mọi người đều là người có gia thất, sao không mang bạn gái đến ra mắt đi!”

Mọi người lại nhất tề yên tĩnh trong chốc lát, nửa ngày sau, Tề Chính nhìn xa xăm ngoài cửa sổ nói:

“Vợ của tôi. . . . thật xấu hổ, không thích gặp người. . . .” .

“Mỹ nhân nhà tôi. Không bỏ được đưa đến cho các người nhìn.” Lục Phong ngẩng đầu nhìn trời, làm tư thế móc lỗ mũi.

“Tôi.” Đẩu Văn Dực Tô dùng động tác hát tóc đẹp trai đến làm cho người ta thét chói tai, rồi sau đó cúi đầu, chỉ ngón tay nhìn sàn nhà, “Tôi trở về thương lượng với cô ấy một chút.”

—— vậy tôi nhìn nơi nào?

Chu Lâm suy tính chốc lát, học Tề Chính nhìn xa xăm:

“Vị kia của tôi. không biết đang ở nơi nào.”

Người thương sớm hay muộn cũng phải nói với mọi người, chẳng qua bây giờ còn hơi sớm.

Như thế như vậy, cuối cùng vẫn phỉ nhổ một câu”Bà xã là dùng để thương, tại sao phải mang tới cho cậu xem”, cuối cùng bác bỏ người này khước từ người kia đề nghị.

“Hô ~” mọi người đều có ý định, nhất tề thở phào nhẹ nhõm.

Cuộc gặp kết thúc vào bốn giờ chiều, bởi vì còn thời gian, Chu Lâm quyết định đi tới tiệm sửa đồng hồ ở Thành Tây mà một người bạn giới thiệu ——

Đồng hồ đeo tay hư hỏng đến độ làm cho người ta hoàn toàn không ôm hi vọng, nhưng ông chú sửa đồng hồ xem qua lại nói chỉ cần đổi lại mặt đồng hồ vẫn có thể dùng, ôm ngựa chết thành ngựa sống, Chu Lâm để lại tiền đặt cọc cùng đồng hồ bị hư, hẹn với ông chú sửa đồng hồ một tuần nữa tới lấy.

Bây giờ là chủ nhật, vừa đúng bảy ngày.

Không cách nào phỏng đoán đồng hồ đeo tay có thể phục hồi như cũ hay không, đi trên đường Chu Lâm có chút thấp thỏm, kết quả thấy ông chú đưa cái đồng hồ đeo tay nhìn còn mới hơn lúc bị hư thì Chu Lâm sướng sốt một chút, đưa tay ra lại quên đón.

“Cậu xem, tôi đã nói là có thể sửa được mà.”

Nói xong, ông chú không kịp đợi liền trực tiếp đưa tay đeo đồng hồ cho Chu Lâm “, đeo nhìn xem có vấn đề gì nữa không.”

Nút cài dây đồng hồ phát ra một tiếng xoạch, lúc phản ứng kịp thì Chu Lâm hơi kinh hãi, tiếp theo phát hiện cho dù đeo đồng hồ cũng không xảy ra bất cứ chuyện gì, tâm tình lại hơi có chút phức tạp.

Quả nhiên không còn cách nào xuyên không nữa sao? Chu Lâm nâng tay phải lên nhìn mặt đồng hồ, lịch vạn niên biểu hiện chính là ngày 23 tháng 2 năm 2008, chính là ngày gốc. Chu Lâm do dự một chút, len lén chuyển ngày tháng lên trước mười năm, kết quả —— dĩ nhiên vẫn không có bất kỳ biến hóa nào.

“Như thế nào? Có thể dùng chứ?” .

Hành động lén lút dẫn tới ông chú hỏi thăm, Chu Lâm sợ hết hồn, vội vàng quay người lại bày tỏ không có vấn đề gì nữa. Thanh toán còn tiền còn sót lại, nghĩ “Cứ như vậy đi” , Chu Lâm cẩn thận đưa tay cởi đồng hồ ra, bỏ vào túi.

—— vẫn cảm thấy có chút mất mát

Buồn bã mất mát Chu Lâm đứng ở lối đi bộ, nhìn dòng người vẫn như lui tới không ngừng như cũ, thở dài.

Vốn muốn thuê xe về nhà, nhưng lúc này taxi trong thành phố đang thay ca, vòng vo hai đầu đường vẫn không thấy một chiếc xe nào, Chu Lâm đành phải đi tới chỗ đợi xe buýt gần đây, chen vào trong đám người nhìn bảng số xe một chút . .

Đường 33 có thể ngồi, đường 26 cũng có thể ngồi, nhưng hai đường này rất đông, hay là ngồi đường 12 rồi đổi xe sang đường 45 đi?

Vòng tới vòng lui suy nghĩ lộ tuyến xe đi, điện thoại di động trong túi đột nhiên vang lên, lấy ra liếc nhìn là Đoàn Mộc Thanh Lỗi, y vội vàng tìm chỗ vắng người đón điện thoại.

“Alo, ở đâu vậy?” giọng của Đoàn Mộc Thanh Lỗi vang lên bên tai, Chu Lâm nhìn chung quanh, nói ” ở khu Thành Tây”.

“Sao lại chạy xa thế?” .

“Đồng hồ sửa xong, tới đây lấy.”

“À, sao rồi?”

“Có thể đi, nhưng mà. chúc năng phụ không có.”

“.” Đối phương trầm mặc một chút, sau đó nói, “Thật đáng tiếc, vốn còn muốn tới thời tiền sử hưởng tuần trăng mật với cậu.”

“Ngu ngốc, làm sao có thể.” Không nhịn được bật cười, tâm tình thoáng tốt lên, Chu Lâm tựa vào cây cột gần đó, lại hỏi hần, “Gọi điện cho tớ có chuyện gì không?”

“Làm thêm giờ sắp xong rồi, gọi hỏi cậu tối muốn ăn cái gì.”

“Cái này.” Chu Lâm suy nghĩ một chút, “Thịt nướng.”

“Hửm?”

“Tớ muốn ăn thịt nướng. Bên Thành Tây có quán thịt nướng không tẻ, cậu trực tiếp tới đây với tớ đi?”

Trầm mặc một hồi, chờ tới lại là hai chữ “Không được”:

“Không phải bác sỹ đã nói kiêng ăn cay sao. Đừng ăn thịt nướng, trở lại tớ hầm canh xương cho cậu.”

“Lại canh xương.” Uống một tuần liền, khó tránh muốn oán trách.

“Vậy thì đổi hầm cá. Tớ đi siêu thị, buổi tối làm thịt kho?” .

“Ừ.” Khóe miệng không nhin được nhướn lên, suy nghĩ một chút, lại bổ sung: “Đột nhiên muốn ăn măng xào.”

“Được.” giọng người yêu rất dịu dàng, “Ngoài ra còn muốn ăn gì nữa?” .

“Không có.” Cười hì hì, lại bị người đi đường bên cạnh đụng phải, “A” một tiếng trong điện thoại lập tức truyền đến tiếng hỏi thăm khẩn trương:

“Sao vậy?”

“Không có, không có gì.” Vừa giải thích đồng thời người thanh niên đụng phải cũng xoay người nói tiếng xin lỗi, lúc nhìn đến cánh tay bằng bó của Chu Lâm thì không hiểu sao người kia lại nói câu “Rất nhanh sẽ tốt thôi”, sau đó liền chạy tới bên một người thanh niên khác đứng ở đằng xa.

Không rõ đối phương có ý gì, nhưng y cũng không quá để ý, Chu Lâm cúp điện thoại, đi theo dòng người lên xe.

Đổi xe tốn chút thời gian, lúc tới nhà Đoan Mộc đã là sáu giờ rưỡi. Móc ra chìa khóa mở cửa liền ngửi thấy mùi thịt kho thơm nức, Chu Lâm khẽ mỉm cười, lắc người vào phòng bếp.

Người kia vẫn còn bận rộn, nghe tiếng đẩy cửa liền xoay người lại, chiếc đũa vừa đúng kẹp một miếng thịt, thuận thế nhét vào trong miệng Chu Lâm:

“Nếm thử một chút có vừa không?”

“Vừa đúng. Nhưng còn hơi cứng.”

“Vậy tớ nấu lâu một chút.”

“Ừ, tớ đi xem canh cá.”

“Được. Tớ mua măng tây, xào hay làm kiểu gì?”

“Bây giờ măng tây già rồi, không được non. Xào đi” .

“Măng mùa xuân mà cũng già sao?”

“Ừ. Lại thêm miếng thịt.”

“Ừ.”

“A.”

Cuộc đối thoại giống như vợ chồng lâu năm, lúc hai người phản ứng kịp liền rất ăn ý cùng nhau nở nụ cười. Chu Lâm hôn Đoan Mộc Thanh Lỗi một cái, ghé vào lỗ tai hần nói tiếng “Tớ đã trở về” .

“Hoan nghênh trở lại” lời này dĩ nhiên là lấy nụ hôn thay thế, mãi cho đến lúc nổi bay tới mùi hơi cháy, lúc này Đoan Mộc Thanh Lỗi mới nhớ tới cuống quýt tắt đi lửa.

“Cháy rồi hả ?” Hít hít lỗ mũi, Chu Lâm hỏi.

Đoan Mộc Thanh Lỗi lật nắp nồi lên, đáp về câu “Có một chút.”

“Tớ xem xem.” .

Đang muốn tiến tới lại bị người lấy môi chặn trở về. Người kia buông miệng nôi xuống, một lần nữa vòng lấy Chu Lâm lẩm bẩm nói:

“Lửa ở đây còn chưa có tắt đâu.”

Lần tắt này thiếu chút nữa liền tắt vào phòng ngủ. Nếu như không phải bụng Chu Lâm phát ra tiếng rột rột thì cơm tối hôm nay chắc không ăn được mất.

Ăn xong một bữa cơm, Chu Lâm không có việc gì đứng ở bên cạnh nhìn Đoàn Mộc Thanh Lỗi rửa chén, tán gẫu với hắn về cuộc gặp mặt hôm nay. Nói đến đề nghị của Thu Hương thì Chu Lâm nói tiếng “Thật xin lỗi” — bởi vì không thể thẳng thắn quan hệ của mình và Đoàn Mộc Thanh Lỗi với bạn tốt, cảm giác có chút uất ức, tình nhân không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

“Không sao, tớ không để ý.” Đoàn Mộc Thanh Lỗi lau khô cái đĩa, hôm lên mặt Chu Lâm một chút.

“Nhưng tớ muốn bù đắp.” Chu Lâm đáp lễ xoa xoa lỗ tai của hắn.

Đoàn Mộc Thanh Lỗi cười lên, suy nghĩ một chút, nói: “Như vậy. Đột nhiên nói ra chắc bọn họ cũng không tiếp nhận được, sau này chờ tớ đánh vào trong nội bộ địch nhân rồi hãy nói cho bọn họ đi?”

“Ừ. Lần sau gặp mặt cậu đi với tớ ha? Vừa khéo nửa năm sau Thu lão đại sẽ kết hôn, Tề Chính còn đề cử công ty của cậu cho cậu ta nữa đó.”

“Gi, nhìn không ra, Tề Chính thật là rất tinh mắt nha.”

“Này này, cũng không phải là chỉ có mình công ty của cậu, tự cao tự đại.” cười phỉ nhổ xong, Chu Lâm đựng nhẹ Đoàn Mộc Thanh Lỗi, thân thể tựa vào bếp còn tay phải thì vô ý thức cho vào túi, sau đó lại phát hiện có điều gì không đúng, kinh hô “A” một tiếng.

“Sao vậy?” Đoàn Mộc Thanh Lỗi nhanh chóng quay đầu nhìn sang, bởi vì không biết xảy ra chuyện gì, vẻ mặt không rõ.

Chu Lâm rút tay ra khỏi túi, trầm mặc một chút. .

“Đồng hồ đeo tay. Không thấy.” .

Túi rất sâu, làm rối là điều không thể nào, nhớ thanh niên đựng phải mình kia, Chu Lâm không nhận được hoài nghi đồng hồ đeo tay là bị trộm đi.

Nhưng trong túi rõ ràng còn có mấy tờ tiền mặt. Có lấy đồng hồ đeo tay thì cũng nên lấy tiền đi luôn chứ. Chu Lâm suy nghĩ, cuối cùng vẫn cảm thấy khả năng lúc mình rút tiền ra thì làm rối.

“Vậy chúng ta đi dọc theo đường cũ tìm xem.”

Nói xong, Đoàn Mộc Thanh Lỗi liền cởi tạp dề. Hai người phủ thêm áo khoác cùng nhau đi ra khỏi cửa nhà.

Buổi tối trên đường vẫn ngựa xe như nước. Hai người dọc theo lộ tuyến Chu Lâm đi trở về một vòng, lại lục soát nơi dừng lại mua đồ trên đường một lần.

Hỏi thu ngân thì họ cũng nói không nhìn thấy cái đồng hồ đeo tay nào, nghĩ là có thể rớt ở trên xe, vì vậy hai người lại gọi điện thoại cho công ty xe buýt .

Kết quả chắc là đã tan tằm nên gọi mấy lần cũng không có người nhận máy. Chu Lâm cúp điện thoại nhìn về phía Đoàn Mộc Thanh Lỗi lắc đầu một cái, mục tiêu muốn tìm quá nhỏ mà phạm vi lại quá lớn, nếu như không có kỳ ngộ thì chắc sẽ không có kết quả gì .

Nhưng mình nhặt được đồng hồ cũng đã là một kỳ ngộ rồi, cho nên nó biến mất thì chắc cũng là số mệnh? Nếu là mệnh cách thì công đức viên mãn nó sẽ biến mất cảm giác.

Nghĩ tới đây, trừ tiếc hận không thể giữ làm lưu niệm ra thì y không còn gì tiếc nuối. Nhận lấy ly cà phê nóng Đoàn Mộc Thanh Lỗi vừa mua, Chu Lâm khẽ cười một chút, nói với hắn:

“Thôi, chúng ta trở về đi thôi.” .

“Không tìm?” .

“Ừ, cảm giác nó đã đi tạo phúc cho người tiếp theo.”

Đoan Mộc Thanh Lỗi cười lên, không coi ai ra gì mà áp tới bên tai Chu Lâm nói một câu:

“Không sao, phúc của cậu, sau này hãy để tớ tạo.”

“Phụt.” Y vừa bị sặc, đồng thời lỗ tai đổ bưng lên. Chu Lâm nói “Cũng vậy” , đưa tay kể cả tay cầm cà phê đều bỏ vào túi áo khoác của Đoan Mộc Thanh Lỗi.

“Đi dạo trở về đi thôi?”

“Được.”

Dưới đèn đường, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Lúc này. Nơi nào đó trong công viên nhỏ không xa.

“Văn Cận, đồng hồ này chơi rất khá, chúng ta đừng trả lại cho Lâm Lân được không ~” một thanh niên ngồi ở trên ghế dài trong công viên, vuốt vuốt đồng hồ mượn gió bẻ măng được tới trong tay.

“Đó là pháp khí của Kim Linh quân, không phải là để cho em chơi. Còn nữa, đừng dùng ‘ chúng ta ’, mà là ‘ tôi ’” thanh niên tên Văn Cận nhìn tờ báo trong tay, mắt cũng không thèm nhìn.

“” Thanh niên kia trầm mặc một chút, đứng dậy vỗ vỗ cái hông, “Đi về đi về, bụng đói, xe buýt Tiên giới còn chưa tới, chúng ta gọi xe đi”.

“Giá khởi hành Taxi Tiên đạo là 150 Thiên Nguyên, đi tới Thiên cung ước chừng 300. Tháng này tài chính của Vương phủ eo hẹp, em muốn gọi xe, nhiều nhất chỉ trả được 50 Thiên Nguyên, 250 còn sót lại, xin tự bỏ tiền túi đi.”

“Văn, Văn Cận.” .

Thanh niên ngồi ở trong công viên đón gió rét hít hít nước mũi, hướng về phía bầu trời đầy sao, ——.

“Người ta không phải là đồ ngốc

~” >_<>

“ ” .

— Toàn văn hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-ho-tinh-yeu>